

Brazda

Lisť župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik - Lučko

„Gledajte u Gospodina i razveselite se!“ (Ps 34)

U ovom broju: Ususret Božiću | Aktualnosti iz života župe | Život jučer, danas i sutra | Bogatstvo župnog pastorala | Živi i djeluj socijalno | Dodir malenih ruku | Glazba kao zvonka radost | Olovka u ruci Crkve | Tragovi u prolazu | Obavijesti

SADRŽAJ

- 1 Riječ odgovornog urednika
- 2 Crkveni nauk o Božiću
- 3 Jeste li znali?
- 4 Božić?
- 5 Pjesmica... roditeljima - Evo vam ga na...
- 6 Žuti bicikl
- 6 Božićna briga
- 7 Božićne zanimljivosti
- 8 Izgradnja pastoralnog centra u župi sv. Ivana Nepomuka
- 9 Prvi petak u Hrvatskom Leskovcu
- 10 Biti katolik danas
- 11 Molitva za sedam darova Duha Svetoga
- 12 „Za tebe sam rođena“
- 13 Započinje Godina posvećenog života
- 14 Vjerovanja u prošlosti
- 16 Odgoj za vrijednosti
- 18 Džem od crvenih ribizli
- 19 Pred Tobom
- 20 Proslava blagdana našeg zaštitnika sv. Ivana Nepomuka
- 20 Crkveni nauk o duhovnim darovima
- 21 Jeste li znali?
- 22 Iziđi u radosti Evanđelja!
- 24 „Izlazak s Isusom“ u život neopozivog prijateljstva s Njim
- 25 Dojmovi Karmelijade
- 26 Nadbiskupijsko hodočašće u Mariju Bistricu
- 27 Moji doživotni zavjeti
- 30 Jedna posve neobična klinika
- 31 Proslava dana vrtića i naše zaštitnice sv. Male Terezije
- 32 Dani kruha u dječjem vrtiću sv. Male Terezije u Hrvatskom Leskovcu
- 33 Razgovor sa s. Marijom Dijanom
- 37 Srce Isusovo povezuje
- 37 Blagdan bl. Marije Terezije od sv. Josipa i godišnjica leskovačkog ZKL-a
- 38 Holywin – svetost pobjeđuje!
- 39 Izazov poziva
- 40 Crkveni nauk o socijalnom pitanju
- 40 Košara puna smeća ili cvijeća
- 41 Gdje je nestao hrvatski čovjek?
- 43 Jeste li znali?
- 44 „Šalji dalje!“ – Novosti iz župnog Caritasa
- 45 Misao o gradu
- 46 Nikad više, nikad više!
- 48 Bog postoji
- 49 Dječje smiješne izjave
- 54 Ivanovi anđeli na putu za Ludbreg
- 54 Crkveni nauk o glazbi
- 55 Jeste li znali?
- 55 Ljepota glazbe
- 56 Crtica iz života Allegra
- 58 Direktorij za službu i život prezbitera – identitet prezbitera
- 60 Riznica misli poniznog pape Franje
- 62 Prisutan u najmanjoj čestici!
- 64 Moj prvi susret s Afrikom
- 65 Vjerujem u jednoga Boga... ili ipak ne?
- 69 Ljepota žene
- 70 Križevi - raspela na teritoriju naše župe
- 72 Župne obavijesti

Brazda

Župni list Župe sv. Ivana Nepomuka, Stupnik-Lučko

E-mail: list.brazda@gmail.com

Naklada: 3000 komada

Izdaje: Župni ured sv. Ivana Nepomuka, Stupnik- Lučko,

Sijačevo šetalište 2, 10 250 Lučko; www.nepomuk.hr

Odgovorni urednik: Vjekoslav Pavlović, župnik

Glavna urednica: Marija Tomečak

Lektorica: Marija Tomečak

Članovi uredništva: Anđelka Bunić, Petar Bunić, Milan J. Desnica, Luka Drobilo, Ana Duić, Ivana Duić, Katarina Duić, Elvis Duspara, Marija Gaura, Tihana Golubić, Tihana Krajačić Bilić, Mladen Krpan, Tina Krpan, Kristina Lončar, Danijel Matešić, Vjerman Matešić, Nikola Tomečak

Suradnici: Dragica Burić, Mira Drobilo, Renata Krajina, vlč. Mijo Matošević, Janja Novinc, sestre karmelićanke BSI

Slikovno oblikovanje i grafička priprema: Petar Bunić

Naslovna i pozadinska fotografija: Petar Bunić

Tisak: KERSCHOFFSET d.o.o., Ježdovečka 112, 10250 Lučko

RIJEČ ODGOVORNOG UREDNIKA

Dragi vjernici i čitatelji Brazde!

Na prvu nedjelju Došašća 30.11.2014. god., započela je Godina posvećenog života, koja će trajati sve do 2. veljače 2016. god. Tom prigodom, papa Franjo je uputio redovnike i redovnice da „probude svijet!” dok duše ostalih vjernika budu sjedinjene u molitvi za nova duhovna zvanja, te hrabrost, ustrajnost i snagu u onim već postojećim zvanjima. Velik je to događaj za Crkvu i sve one koji svojim molitvama, trpljivošću i zauzetošću nose životno breme iza ovosvjetskih kulisa. Stoga, neka zavjeti čistoće, siromaštva i poslušnosti još više zažive i u konkretnosti našeg vlastitog života, po uzoru ili u uskoj vezi s onim redovničkim.

Sigurno je i kao će ovu godinu obilježiti i intenzivna molitva za proglašenje svetim blaženog kardinala Alojzija Stepinca; poniznog sluga rodnom iz Krašića, ali koji je cijeli svoj život i djelo predao svojoj Crkvi i svome narodu. Neka nas u srcu vode njegove misli: „Kad vam oduzmu sve, ostaju vam dvije ruke. Sklopite ih na molitvu i tada ćete biti najjači!” Zaista, hrvatski narode i dragi vjernici, velika nam je dana milost da možemo pratiti tragove naših blaženika i svetaca. Stoga, pratimo ih i molitvom im se utječimo, dok, istodobno, sami sebe izazivamo na svetost!

Vjerujem da će i u ovom broju naše božićne Brazde biti za svakoga od vas nešto korisno, zanimljivo i poticajno. Zato, čitajte i uživajte. Kao odgovorni urednik, zahvaljujem se svima koji su sudjelovali u ostvarenju naše Brazde, a zahvaljujem se i vama, dragi župljani, što ste na bilo koji način, u duhovnom ili materijalnom pogledu, doprinijeli boljitku naše župe i ovog lista.

U ovom broju Brazde, donosimo vam kratke misli vezane uz nadolazeći blagdan Božića te aktualnosti iz života župe gdje se, između ostalog, donosi osvrt na papino proglašenje Godine posvećenog života. S time u vezi, ovom prilikom ispisujemo vam i riječi „Himne redovnika” koju su, uoči ovog velikog događaja Crkve, opjevali naši hrvatski redovnici i redovnice. Nadalje, na listovima ovog časopisa istaknut će se i naša hrvatska običajna povijest kao i mnoštvo malih tragova župnog pastorala koji, ponekad nezamjetno, ipak udahnuju život našoj župi. Kroz promišljanja o socijalno-društvenoj problematici društva, ostavit ćemo prostora da se najmlađi zaigraju i slatko nasmiju, a i nama starijima to ne bi bilo naodmet, zar ne? Glazba kao zvonka radost ponijet će nas kroz svoje notne zapise, dok će naš supsidijar, vlč. Mijo Matošević, olovkom ispisati retke o nauku Crkve i vlastitim promišljanjima. Na kraju, ostaju nam samo tragovi u prolazu, mala zrnca mudrosti i iskrene kršćanske misli, potaknuti životom i izazovima današnjice.

Na kraju, svima vama, dragi vjernici i čitatelji našeg župnog lista Brazde, želim da svetkovinu Božića i ostale božićne blagdane proslavite u dobrom duševnom, duhovnom i tjelesnom zdravlju, u obiteljskoj radosti i veselju, a nova godina 2015. vam bude ispunjena Božjim blagoslovom!

Vjekoslav Pavlović, župnik

CRKVENI NAUK O BOŽIĆU

KAKO BISMO NA BOŽIĆ BOLJE SLIJEDILI NAKANE SV. CRKVE, MORAMO UČINITI SLJEDEĆE ČETIRI STVARI:

1. PRIPREMITI PREDVEČERJE BOŽIĆA POSTOM I SABRANOŠĆU, KOJA ĆE BITI VEĆA OD OBIČNE;
2. OČISTITI DUŠU DOBROM ISPOVIJEDI I ŽELJOM PRIMITI GOSPODINA;
3. SUDJELOVATI, AKO JE TO MOGUĆE, NA NOĆNIM SVETIM SLUŽBAMA I SVIM TRIMA BOŽIĆNIM MISAMA RAZMIŠLJAJUĆI MNOGO O OTAJSTVU KOJE SE SLAVI;
4. UČINITI NA Taj DAN DJELA KRŠĆANSKOG MILOSRĐA PREMA SVOJIM MOGUĆNOSTIMA.” (IZ VELIKOG KATEKIZMA SV. PIJA X., BR. 11.)

JESTE LI ZNALI?

JESTE LI ZNALI DA JE SREDIŠTE SLAVLJA BOŽIĆA ZAPRAVO ANĐEOSKI POZDRAV I NAVJEŠTAJ: „EVO, JAVLJAM VAM BLAGOVIJEST, VELIKU RADOST ZA SAV NAROD. DANAS VAM SE U GRADU DAVIDOVU RODIO SPASITELJ; KRIST, GOSPODIN! I EVO VAM ZNAKA: NAĆI ĆETE NOVOROĐENČE POVIJENO GDJE LEŽI U JASLAMA.“?

JESTE LI ZNALI DA SE PRVA POLNOĆKA POČELA SLAVITI TEK 431. GOD. I TO SAMO U JEDNOJ CRKVICI; CRKVI SV. MARIJE VELIKE U RIMU, PRED RELIKVIJAMA ZA KOJE PREDAJA DRŽI DA SU RELIKVIJE BETLEHEMSKIH JASLICA KOJE SE I DANAS TAMO NALAZE?

JESTE LI ZNALI DA DJEDICA MRAZEK UOPĆE NE POSTOJI?

BOŽIĆ?

Tekst: Tihana Golubić

OPROSTI, KOJI BOŽIĆ TI SLAVIŠ?

Jeste li znali da nam je božić već stigao? Mediji, reklame ili okićeni trgovački centri sve ranije i ranije postaju „glasnici” Božića, no, zar ne primjećujemo jedan veliki paradoks? Uvijek sam se pitala kako Božić mogu čestitati i na sav glas o Njemu pričati oni koji Ga možda nikada nisu niti upoznali? Bez obzira na tu činjenicu, oni se i dalje međusobno nadmeću tko će nam prije javiti kako Božić dolazi! Imenica „Božić” isključivo ima jedno značenje, a ono je umanjena od imena Bog, tj. mali Bog te od tuda dolazi i ime Božić. Ako Božić ima ISKLJUČIVO jedno značenje, kako li ga je samo svijet mogao komercijalizirati? Ako je riječ o Bogu, zar je to uopće moguće?

Božić, kakvog slavi današnji svijet materije, nipošto nije Božić, već božić koji nema nikakvo posebno značenje doli neki izvanjski doživljaj nekog vremena u godini kada se svi naizgled lijepo osjećaju, šecu lijepo okićenim gradom, usput „smažu” pokoju kobasu, popiju toplo kuhano vino, kupe nešto „božićno” sa štandova i evo, imaju Božić?!

Dragi čitatelju, nemoj dopustiti da i tvoje srce umanji Božić. Neka ono ne bude tek predivan dan zvan „božić”, nego uistinu veliko slavlje ro-

„NEMOJ DOPUSTITI DA I TVOJE SRCE UMANJI BOŽIĆ. NEKA ONO NE BUDE TEK PREDIVAN DAN ZVAN „BOŽIĆ”, NEGO UISTINU VELIKO SLAVLJE ROĐENJA NAŠEG MALENOG KRALJA.”

đenja našeg Malenog Kralja. Nemoj dopustiti da Božić biva bačen u nezasitni komercijalistički duh ovog vremena, već Mu u skrovitosti svoga srca pripremi tople jasle okićene lam-

picama dobrih djela, čistom savjesti i radosnim notama simfonije ljubavi...

Želim ti uistinu Malog Boga u svakome danu!

PJESMICA... RODITELJIMA - EVO VAM GA NA...

Tekst: Danijel Matešić

Ne želim više da me vodite zbog svojih
snova gdje i djeci hladno je.
Pa, kad mi poklone i kupite,
fakat sorry, al srce ne zahvaljuje.
Zbog svojih snova, svijetom za mnom lutate,
al baka zna gdje prava ljubav je.
Samo iskra Vašeg srca za me dosta je,
a vaš svijet, hm... nek Vam i ostane.
Djeda mraza za Božić mi servirate,
ujutro rano kad za posao se spremate
i fasade na lice kad navlačite,
mama, znam, šef tatin „zmija je”
Al umjesto da se više volite,
stol, kao za Božić, pun za vas hrane je.
Uz kontejner puno usta gladno je,
al čemu borba, kad zbog „zmije” sutra letite.

Moj je Bog, iz malih jaslja zvanih Betlehem.
„Prebit” će djeda mraza i
„old school” sobove.
Uzmite si vel’ke mašne ispod bora svog,
a ja ću dočekati malog
ISUSA KRALJA MOG.
„Sam u kući”, „Grinch i Božić”
nek Vam pune umove.
Praznih Srca sjetite se i kad kitite domove.
SVOJE Srce ne dam svijetu kojeg stvorite,
za Isusa nek bude spremno,
Njemu dajem sve.

Kravata Vas neće spasiti, čizme, BMW,
novčanik il daljinski.
Kažu crnu ovcu treba samo gaziti,
i male ljude svojim srcem paziti.
Samo bake pravog kralja i upoznaju,
zlatne zube sve su za njegov prodale.
Na koljenima djed mu zahvaljuje,
a vaš poklon, starci, za njegov prazan je.
Zar djed i baka morate i postati
da bi pravog Kralja i upoznali?
Da sve ovo zbog mene i radite,
ja se slažem, Hobitu svejedno je.
Da opravdate svoje loše postupke,
imam telefon, krivnju na me ne date.
ŽELIM da svoja srca malom Kralju predate.
Lažeš da ne znaš, jer lako ko pekmez je.

ŽUTI BICKL

Andrija je imao samo jednu veliku želju: bicikl. Krasan, žut bicikl s deset brzina koji je vidio u izlogu dok je šetao gradom. Na nj je mislio dan i noć. Sanjao je taj žuti bicikl, vidio ga posvuda - i u bijeloj kavi, i na slici Karla Velikog u udžbeniku za povijest.

Andrijanina mama, međutim, trebala je platiti razne račune, a troškovi su se svakog dana povećavali. Naravno da mu nije mogla kupiti tako skup bicikl o kojem je Andrija sanjario.

Andrija je znao za mamine poteškoće pa je odlučio bicikl zatražiti izravno od Boga, kao božićni dar. Svojim večernjim molitvama uvijek bi dodao i ovu: „Molim te,

nemoj mi zaboraviti pribaviti žuti bicikl za Božić. Amen.”

Mama je svake večeri slušala tu molitvu i samo tužno klimala glavom. Zнала je da će taj Božić biti tužan dan za njena sina. Bicikla neće biti i on će se jako razočarati.

Došao je Božić, a Andrijina želja se nije ispunila. Te večeri, dječak je kleknuo pored krev-

tića da izmoli svoju uobičajene molitve. „Andrija”, pozvala ga je mama nježno, „ti si sigurno nezadovoljan jer za Božić nisi dobio bicikl. Nadam se da se ne ljutiš na Boga zato što nije odgovorio na tvoje molitve.” Andrija pogleda mamu i kaže: „Oh ne, mama. Ne ljutim se na Boga. On je odgovorio na moje molitve. Rekao je: Nel!”

BOŽIĆNA BRIGA

„Jako sam zabrinut za ženu. Otišla je u grad, a vani je pravo nevrijeme, snijeg pada kao lud”, povjerava se jedan prijatelj drugom.

„Ma ne brini. Ući će u neki dućan i čekati da se vrijeme smiri”, smiruje ga prijatelj.

„Pa toga se i bojim!” odgovara zabrinuti muž.

BOŽIĆNE ZANIMLJIVOSTI

U Irskoj je običaj da se na Badnjak na prozore stavlja ju svijeće ukrašene zelenilom kako bi osvijetlile put svetoj obitelji ili kojem drugom putniku što traži prenoćište.

Na mjestu špilje Isusova rođenja, u 4. je stoljeću izgrađena bazilika. Mjesto gdje su bile jaslice u koje je Marija položila Isusa označava velika srebrna

zvijezda s natpisom na latinском jeziku: „Ovdje je Djevica Marija rodila Isusa Krista”.

Austrijske i njemačke vlasti zabranile su lik Djeda Božićnjaka tvrdeći da je on proizvod Coca-Cole i da odvlači ljude od pravog značenja praznika. Inicijativa za ovu kampanju krenula je iz Beča gdje darove tradicionalno donosi sveti Nikola.

U Hrvatskoj postoji običaj različitog kićenja bora. Tako, primjerice, zagorski bor biva okićen s pozlaćenim lješnjacima i orasima, obješenim lijepim crvenim jabukama te vodoravno postavljenim crvenim, bijelim i plavim lancima; trobojnicom. Licitarski bor je ukrašen raznolikim licitarskim oblicima (mala srca, konjići, svete sličice i sl.) koji su svezani uskim narodnim vrpčama, dok je zlatni bor okićen pozlaćenim jabukama, pozlaćenim suhim plodovima smreke i velikom zlatnom zvijezdom s hrvatskom trobojnicom.

IZGRADNJA PASTORALNOG CENTRA U ŽUPI SV. IVANA NEPOMUKA

Tekst: vlč. Vjekoslav Pavlović, župnik

ZAISTA VRIJEDI ULAGATI U NEŠTO DOBRO, U NEŠTO U ČEMU ZAJEDNICA MOŽE UŽIVATI, MLADI PROVODITI KVALITETNO VRIJEME ILI PONEKI POJEDINAC PRONAĆI UTOČIŠTE I POMOĆ. TAKO POSTAVLJENO, NEMAMO PROBLEM DARIVATI JER TIME NESEBIČNO PRUŽAMO RAZNOLIKE MOGUĆNOSTI SEBI I DRUGIMA...

Prošle godine, 20. studenoga, u našoj je župi sv. Ivana Nepomuka održana kanonska vizitacija. Vizitaciju je obavio mons. Ivan Hren; arhiđakon te je, tom prigodom, istaknuo samo jedan prigovor, a koji je bio vezan za nepostojanje posebne prostorije u župi namijenjene za župnu arhivu. Nažalost, vrijedne povijesne knjige, stare Matične knjige i arhivski dokumenti nalaze se na tavanu i podrumu župnog dvora, u domu Sijač pa sve do malog kora iznad sakristije. Na njegov

upit, odgovorio sam kako je po projektu izgradnje pastoralnog centra predviđena takva prostorija, ali je u planu ponajprije osposobiti prostorije za župni Caritas, što je i ostvareno. Ove godine, 14. svibnja, bio je blagoslov tih prostorija koje se od tada koriste za župni Caritas.

Također, ove godine, 20. studenoga, bila je održana dekanska vizitacija u našoj župi te je na istoj izrečena identična primjedba kao i na kanonskoj vizitaciji, tj. nedostatak prostorija za župnu arhivu. Dao sam

obećanje dekanu kako ću nastojati čim prije njihov navedeni prigovor „skinuti s dnevnog reda“, ali to mogu samo uz vašu pomoć, dragi župljani. Vjerujući u vašu spremnost odricanja i darivanja, nadam se da će uskoro biti dovršena unutrašnjost prostorija župnog centra. Tako, da bi župni centar bio potpuno završen i uređen, treba nešto više od 200.000 KN. Neka svatko odluči i daruje po svom nahođenju, i neka vas po vašem daru naš Otac obilno nagradi svojom milošću.

VRATI ME GOSPODINE

Tekst: Milan J. Desnica

TRAŽIM TE GOSPODINE
PO BESPUĆIMA SVOGA ŽIVOTA,
ALI TE NE NALAZIM,
JER NE POZNAM PUT DO TEBE.
UZALUD MOJI NAPORI
DA TE UPOZNAM,
KADA NE ZNAM
KAKO DO TEBE DOĆI.

POGLEDAJ NA ME GOSPODINE
I POMOZI MI DA TE NAĐEM.
VRATI ME GOSPODINE
NA SVOJ PUT,
VRATI ME NA STAZU
KOJA VODI DO TEBE,
JER JEDINI SPAS JE NA PUTU
KOJIM TI KORAČAŠ!

Brazda

BITI KATOLIK DANAS

Tekst: Vjeran Matešić

Danas, dragi brate i sestro u Kristu,
danas smo pozvani svi biti svjedoci istine, zaštitnici života i domovine.

Danas smo pozvani biti savjesni katolici,
savjesni i odgovorni pred Bogom, ljudima i bližnjima.

Biti katolik znači biti mudar, razuman i jak u svim nedaćama ovozemaljskog života.

Bog nas opominje, usmjerava, upozorava, savjetuje...

Slušajmo njegov glas!!!

Gospodin govori: „Ja sam Put i Istina i Život i nitko ne dolazi Ocu osim po meni.” (Iv 14,6)

Mnogi su pali za Boga i domovinu,
mnogi su krvarili s molitvom na usnama i krunicom oko vrata...

Danas Vas, braćo i sestre u Kristu, pozivam da budemo svjesni kako su temelji katoličkih vrijednosti na rubu izumiranja zbog mlakosti svijeta nas.

Gospodin nas opominje: „Vi ste sol zemlje. Ali ako sol obljutavi, čime će se ona osoliti?

Nije više ni za što, nego da se baci van i da ljudi po njoj gaze” (Mt 5,13).

Naša domovina nas danas treba. Naša domovina nas danas zove da budemo ta ista sol...

Jer pojedinci odlučuju o životu i smrti, o pravednosti i istini...

Osolimo našu domovinu istinitom pravednošću.

Ne budimo ni crveni, ni plavi, ni zeleni, ni crni...

Budimo savjesni i odgovorni. Budimo Kristovi!!!

MOLITVA ZA SEDAM DAROVA DUHA SVETOGA

napisao uzoriti kardinal blaženi A. Stepinac

Duše Sveti, Tješitelju, dođi u srce moje sa
svojom milošću i svetom ljubavi i
daj mi dar mudrosti,
da sa slašću razmatram Božje istine,
i da mi Bog bude jedino mjerilo u prosuđivanju
svih božanskih i ljudskih stvari.

Daj mi dar razuma,
da što dublje zaronim duhom svojim
u otajstvo svete vjere
koliko je to u ovom zemaljskom životu moguće.

Daj mi dar savjeta,
da se uklanjam zasjedama đavla i svijeta,
a u dvojbi da uvijek prigrlim što je većma na
slavu Božju i naše spasenje.

Daj mi dar jakosti, da osobitom odlučnošću
svladam sve napasti i ostale zapreke
u duhovnom životu.

Daj mi dar znanja,
da pravo spoznam što i kako treba da vjerujem i
da ne odem stranputicom u duhovnom životu.

Daj mi dar pobožnosti,
da Bogu, svetima i službenicima Crkve dužno
štovanje i čast iskazujem, a nevoljnima
za ljubav Božju u pomoć
pritijećem!

Daj mi dar straha Božjega,
da se čuvam grijeha,
bojeći se uvrijediti Boga iz sinovskog
poštovanja prema Božjem Veličanstvu.

„ZA TEBE SAM ROĐENA”

Tekst: Sestre karmelićanke Božanskog Srca Isusova iz Hrv. Leskovca

LIJEPO JE HODITI U PRISUTNOSTI BOŽJOJ... TO JE ČINILA I ONA. S VRLO JEDNOSTAVNOM OSOBNOŠĆU I DRŽEĆI U RUCI ŠTAP. POZIVA TE DA JOJ SE PRIDRUŽIŠ. JESI ZAINTERESIRAN/A?

Pod geslom: „Za Tebe sam rođena”, 15.10.2014. započeli smo godinu sv. Terezije Avilske, prve žene - učiteljice Crkve, koja je i naša „duhovna” majka. Time ulazimo u jubilarnu petstotu godinu od njezina rođenja. Zvuči nekako daleko, no ta nam svetica osobito danas ima puno toga za otkriti. Ovakva godišnjica daje nam prekrasnu prigodu čuti tu učiteljicu, bliže je upoznati i odvažiti se na put s njom. Ona dobro zna kamo naše oči trebaju biti uprte kako bismo dobro kročili putem svetosti. Potrebna nam je, kako svetica

kaže, odlučna odlučnost, poniznost i pogled uprt u Onoga koji je bio njena jedina želja.

Sv. Terezija nije samo učiteljica nutarnjeg hoda duše, ona je bila klauzurna sestra Karmelićanka koja je osnovala brojne samostane u kojima je zajedno sa svojim kćerima provodila svet život. Revnost za spas duša gonila ju je uvijek dalje u radu, a njen život u klauzuri, radi velike gorljivosti (ljubavi za Boga i duše), bio je iznimno plodan za apostolat.

Iz gradića Albe de Tormes - mjesta svetičina preminuća (4. listopada 1582.), krenulo je

hodočašće pod nazivom: „Put svjetla”. Ne samo u Španjolskoj, nego po svem svijetu svetica i danas obilazi, želeći svom Gospodinu pridobiti duša koje će Ga ljubiti. Znak Terezijine blizine i poziv svima da se nastavi koračati s njom bit će relikvija - štap kojim se svetica služila na svojim putovanjima.

Hodočašće predviđa dolazak i u Hrvatsku i to od 17. do 21. ožujka 2015. god. Među tri odabrana mjesta pohoda Terezijina štapa, izabran je i naš Hrvatski Leskovac. Za tu prigodu bit će organizirane razne inicijative, s ciljem da nam se približi njen lik i pomogne u današnjici kročiti zahtjevnim putem svetosti, kao i otkrivati duhovnu povezanost naše bl. Marije Terezije od sv. Josipa s ovom velikom Sveticom.

Sve konkretnije informacije vezane uz ovaj veliki jubilarni događaj Karmelskoga Reda i cijele Crkve bit će objavljene na našoj web stranici (www.karmelbsi.hr) kao i na župnoj web stranici.

ZAPOČINJE GODINA POSVEĆENOG ŽIVOTA

Tekst: Uredništvo Brazde

„OČEKUJEM DA ‘PROBUDITE SVIJET’ JER JE PROROŠTVO GLAVNO OBILJEŽJE POSVEĆENOGA ŽIVOTA!” TIM RIJEČIMA I U SVOME PISMU REDOVNICIMA I REDOVNICAMA, PAPA FRANJO JE ISTINSKI I DUBOKO PROGORIO O GODINI POSVEĆENOG ŽIVOTA KOJA ZAPOČINJE 30. STUDENOGA 2015. GODINE, ODNOSNO, NA PRVU NEDJELJU DOŠAŠĆA, A ZAVRŠAVA 2. VELJAČE 2016. GODINE.

Osvrnuvši se na samo redovništvo, papa Franjo ističe tri glavna cilja u redovničkom životu. Prvi cilj jest „sa zahvalnošću gledati na prošlost” kako bi se održali vlastiti identitet i svi vidici karizme. Drugi cilj teži k tome da se „strasno živi sadašnjost”, živeći Evanđelje u duhu zajedništva, dok je treći cilj „s nadom prigrliti budućnost”, unatoč teškoćama koje se susreću u redovništvu, počevši od krize zvanja.

Nadalje, papa potiče mlađe redovnike i redovnice da ne popuštaju napasti brojeva i učinkovitosti te da se ne oslanjaju samo na vlastite snage. Na divan način ističe kako mašta ljubavi ne poznaje granice, a potreban je polet kako bi se Evanđelje nosilo u kulture i razne društvene okvire. Crkva postaje privlačna ako se u njoj radosno živi vjera, svjedoči bratska ljubav i solidarnost. Crkva tako postaje snažna i postaje „kovačnica proroka”. Proroka kadrih iščitavati znakove vremena i tumačiti zbivanja, osuđujući grijeh i nepravde.

Prema papinim mislima, osobe posvećenoga života, u

svojim redovničkim zajednicama, „stvaraju mjesta” za život evanđeoske logike dara, bratstva, različitosti i uzajamne ljubavi. Laici, s druge strane, dijele ideale, duh i poslanje s posvećenim osobama, a biskupi podupiru izvorne karizme u redovničkim zajednicama. Tako, u Crkvi, zaista može blistati ljepota i svetost posvećena života.

Kako bi na divan način osvijetlili svu ljepotu redovništva i s njime vezane nastupajuće Godine posvećenog života, redovnički band aid iz Hrvatske snimio je himnu pod nazivom „Hvala redovnika.” Samu himnu možete poslušati na <http://www.youtube.com/watch?v=R-AjoPa2kvc>, a riječi himne donosimo u nastavku:

HVALA REDOVNIKA

*Gospodar si svijeta,
vidljivog, nevidljivog.
Svi radosno slave,
Tebe, Boga živog.*

*Gospodar si žetve,
izađi na polja.*

*Radnike pozovi,
nek je Tvoja volja.*

*Gospodar si mora,
na pučinu izađi.
Kad stišaš oluju,
svoje vjerne nađi.*

**Ref: Gospodaru svega
k sebi nas pozovi.
Lice zemlje s nama
u ljubavi obnovi.
Naša su Ti srca
poput žrtvenika.
Dajemo Ti s njega
hvalu redovnika.**

*Malo je u polju
vrijednih poslanika.
Ti plodove primi
svojih redovnika.
Tvoja riječ je sjeme,
u nama je nikla.
U toj mekoj duši
Tvojih redovnika.*

*Gospodar si mora,
na pučinu izađi.
Kad stišaš oluju,
svoje vjerne nađi.*

*Gospodar si svijeta,
Početak si i Kraj.
Posrnule dižeš
i vraćaš ih u raj.*

VJEROVANJA U PROŠLOSTI

Tekst: Dragica Burić, Nikšićanka

PRIJE SAMO PEDESTAK GODINA, VEĆINA SELA NIJE IMALA STRUJU, A JOŠ MANJE VODU. ZNAČI, NISU IMALI TELEVIZORE, RADIO ILI DRUGE KUĆANSKE APARATE. ZA TAKVE STVARI LJUDI NISU NITI ZNALI I NISU SI „RAZBIJALI GLAVU” ZBOG NJIHOVOG NEIMANJA. U TO VRIJEME, VRIJEDILA SU DRUGA PRAVILA I LJUDI SU SE ZABAVLJALI/ZAMARALI ČUĐNIM VJEROVANJIMA.

Prije samo pedesetak godina, vjerovalo se u razne čarke, uroke, vile vilenjake i sl. Ljudi su bili siromašni, imali su puno djece, bili su neškolorani, nisu išli nikuda od kuće, nisu ništa drugo vidjeli. Jedino gdje su odlazili bila je crkva ili sajam. Na sajam se nije išlo tako često jer se nije imalo što prodati, a nije se ništa niti ni kupovalo. Sve što im je trebalo, s obzirom na njihove skromne zahtjeve, imali su kod kuće.

U takvim okolnostima, ljudi su više vjerovali u vračare kako će im one izliječiti djecu ili stoku te da će im pomoći u raznim potrebama. Primjerice, vjerovali su kako u selu postoji jedna žena koja sve zna, a ona, zapravo, nije ništa više znala od ostalih. K njoj su odlazili na

savjetovanje, ona im je davala nekakve trave pa su žene time liječile djecu i stoku.

Isto tako, u tim vremenima održavali su se obredi kojih su se svi morali pridržavati. Na primjer, ako je dijete bilo nemirno, takoreći zločesto (sada se takva djeca nazivaju hiperaktivnima), potražili bi dvije mlade djevojke. Na mladu nedjelju, prije izlaska sunca, izabrane djevojke bi došle k dotičnoj obitelji gdje bi im djetetova majka dala dijete u ruke, još onako pospano. Jedna djevojka

stajala je u kući, a druga s druge strane prozora. Nisu smjele međusobno razgovarati. Tada bi dijete tri puta dodale jedna drugoj kroz prozor. Na kraju bi predale dijete majci i bez riječi otišle. Jesu li pritom izgovarale kakve riječi u sebi, to ne znam. Nikada mi nitko nije ništa rekao. Kad je dijete imalo osip, vršio se obred pod nazivom: „tjerati perućac”, gdje su te izabrane djevojke provlačile dijete kroz kamen koji je izgledao kao most. Ipak, nisam sigurna je li osip od toga prošao.

„ŽENA NIJE SMJELA IZ RUKA NIKOME NIŠTA DAVATI JER SE VJEROVALO KAKO ĆE I NA Taj NAČIN IZGUBITI MLIJeko.”

Nadalje, ako je žena nedavno rodila, a otišla u selo i pri tome obišla puni krug oko tuđe kuće, ona je izgubila mlijeko i nije mogla dobiti dijete. Zato je drugi dan, prije izlaska sunca, morala otići ponovno u selo i napraviti krug oko dotične kuće u suprotnome smjeru u kojem ga je prvotno napravila

i mlijeko bi joj se vratilo. Tako su mi govorile i vjerovale starije žene, ali ja nekako ipak vjerujem kako su te žene izgubile mlijeko zbog slabe prehrane i učestalog rađanja. Isto tako, kad je žena rodila, nije smjela šest tjedana nikuda izići od kuće. Do krštenja, dijete nije smio nitko vidjeti osim majke.

Žena nije smjela iz ruke nikome ništa davati jer se vjerovalo kako će i na taj način izgubiti mlijeko i sl. Poslije krštenja, svećenik je ženu morao ponovno primiti u crkvu i društvo te je tek tada mogla ići van od kuće, u crkvu i društvo. Ovo je bilo vrlo čudno vjerovanje s obzirom da su tada skoro svi seljani bili katolici. Također, djeca su se tada, kako su većinom bila slaba i nejaka, relativno brzo morala krstiti kako ne bi umrla bez krsta. Doktoru nisu odlazili jer nisu imali novaca, a još su, pored toga, vjerovali i vračarama. Ipak, svećenik je, uz vračare, bio jedini kojemu su još vjerovali. On im je govorio kako liječiti djecu i stoku ili naložio da čak, ponekad, i u nedjelju treba spremati žito, sjeno i sve što je potrebno za prehranu ljudi i stoke. Tako su ljudi poslije mise, ako je bilo loše vrijeme, spremali hranu za stoku pod krov kako ne bi propala. Svećenik je znao govoriti kako Bog ne voli one koji ne rade. Sve u svemu, svećenika bi ljudi uvijek poslušali, iako su istovremeno i dalje vjerovali u ostala druga čudna vjerovanja.

Jednom prilikom, jedan je čovjek prolazio kraj naše kuće, u mom selu kod Slunja. Moja šogorica je ustala još prije izlaska sunca jer se taj dan išlo na polje. Izašla je van i vidjela nekog čovjeka. Kako se u selu većinom svi ljudi poznaju, pozvala ga je u kuću na kavu i rakiju. On je čuo njezin glas te počeo trčati i bježati, bez da je išta govorio. Kada su se za par dana sastali, rekao joj je kako je čuo sve što govori, ali kao da nije smio ništa govoriti zbog nekog

vjerovanja ili nekog zavjeta jer inače taj zavjet neće vrijediti.

Upravo su svi ovi primjeri dokaz kako su nekada vladala čudna vjerovanja i kako su ljudi bili u mnogim slučajevima obmanuti. Kako bilo da bilo, ljudi su vjerovali u sve te stvari.

Vrijeme je prolazilo te se sve počelo mijenjati. Struja je stigla u selo, ljudi su počeli kupovati razne strojeve, televizore, hladnjake, mašine za pranje i sl. Jednom prilikom, jedna žena je došla kod svojih roditelja i vidjela televizor, ali se pri tome jako čudila jer nije znala što je to, kakvo je to čudo. Njezina obitelj nije imala još struje pa je rekla svome mužu da ide s njom kod svojih roditelja gdje će vidjeti „ljudje iz Merike, Njemačke i drugih zemalja kako pričaju o svemu što se događalo”. On joj je odgovorio: „Nisam toliko lud da ti vjerujem kako su svi došli kod kovača, odnosno, kod moje obitelji i pričaju o njima!” On to nikako nije mogao vjerovati, a sve se događalo samo prije pedesetak godina. Kad su ljudi gledali film na televiziji, recimo gdje je vlak bio u brzini, oni su se, misleći da je stvaran, brzo micali u stranu kako ih ne bi pogazio. Ili, kad su u nekoj televizijskoj emisiji vidjeli nepravdu nad nekom osobom, odmah su glasno vikali kako ta osoba nije kriva. Svađali su se s ljudima na ekranu. Nije im bilo jasno kako ih oni prikazani ljudi na televizoru ne čuju iako mi njih čujemo. Starim ljudima je sve to bilo zanimljivo, ali sve skupa im je izgledalo veoma čudno i nestvarno. Neki su gasili sijali-

ce na način da su puhali u njih, isto kao u petrolejku.

U tom kratkom vremenu od pedesetak godina, puno toga se promijenilo. Mladi će se možda tome i smijati, a stariji će se sjetiti nekih primjera. Možda mladi ne mogu shvatiti kako su još njihovi pradjedovi u sve to vjerovali. Da moji djedovi i roditelji nisu vjerovali, ne bi mi imao tko o tome ispričati pa ne bih ni ja vama ovo mogla prenijeti. Zato, starija generacija, pročitajte i pričajte mlađima o prošlosti. Nemojte je se stidjeti.

Danas je, umjesto ispričane izražajne prošlosti, tehnika osvojila svijet. Sada nama, koji smo iznad 60 godina, nisu jasne neke stvari koje mladi mogu činiti. Ipak, mi im vjerujemo i treba im vjerovati jer oni su pametni i trebaju naći mjesto da to pokažu i da se dokažu.

S druge strane, danas se, nažalost, i dalje gaji kult proročanstava, vračara, šamana, vila i vilenjaka u zemljama manje razvijenog školstva i tehnologije. Mladim naraštajima je to smiješno i čudno jer oni to ne mogu shvatiti, ali, ponekad se vlastitim neshvaćanjem i isprobavanjem okultnog dovode u velike probleme. Zbog svih čudnih vjerovanja koja i danas postoje, moramo se mnogo čuvati od istih jer ovakva vjerovanja mogu i danas činiti mnogo lošeg. Zbog toga, dragi vjernici, čitajte i naučavajte se o različitim vjerovanjima kako ne bi zapali „u šake” okultnoga. Neka nas uvijek Bog sačuva od svih ovih zala, utvara i vjerovanja.

ODGOJ ZA VRIJEDNOSTI

Tekst: Anđelka Bunić

PUNO SE PIŠE, ČITA I SLUŠA O DANAŠNJEM ODGOJU DJECE I MLADIH, A MALO NAS SE PITA JE LI TO ODGOJ PO MJERI DANAŠNJEG DJETETA I MLADOG ČOVJEKA; BUDUĆEG GRAĐANINA DRUŠTVA? IMA PUNO POKIKA NA PONAŠANJA NAŠIH MLADIH NARAŠTAJA, A PREMALO ANALIZE UZROKA TAKVOG PONAŠANJA I PITANJA: „TKO IH TO SVE I NA KOJI NAČIN ODGAJA?”

Odgovarajući na gore navedeno pitanje o utjecajima i načinu odgoja naših mladih naraštaja, mogu odgovorno tvrditi kako ih svi više odgajaju, odnosno, anti-odgajaju oni koji su najpozvaniji za odgoj, a to je obitelj. Obitelj je temeljna ljudska zajednica u kojoj bi trebalo sve počinjati i u kojoj bi trebalo sve završavati. Ipak, takvih obitelji više nema ili ih ima vrlo malo što, naravno, nije opravdanje za stav o tome kako se ništa ne može učiniti. Djeca najviše uče na primjerima, više nego li na riječima, te je, stoga, dužnost odgajatelja primjerom svjedočiti vrijednosti za koje se zalažu kako bi ih djeca usvojila.

Djeca u početku vjeruju u sve što im roditelji kažu. Sma-

traju ih nepogrešivima. Onda se, na prvi pogled, pojavi mala laž, u stilu gdje roditelj traži od djeteta da susjedi kažu kako ga nema doma. Dijete se prvo iznenadi pa i razočara, a zatim zaključi kako je laganje normalna pojava. Nakon toga, roditelji se iznenade kada im dijete laže, a ne prisjete se kako su oni to isto dijete potaknuli da laže. Tako to krene redom. Primjeri se mogu vidjeti i čuti svakodneвно.

U današnjem odgoju nedostaje nam međugeneracijsko prenošenje iskustava, mudrosti i sustava vrijednosti. Tu ostaje jedna velika praznina koju onda ispunjavaju kojekakvi sadržaji gledani na TV-u, internetu i sl., za koje roditelji i ne znaju kako ih djeca gledaju, ili znaju, ali ne razgovaraju o njima s djecom. Današnji školski sustav nema više i odgovornu ulogu, a u velikoj mjeri zadržao je ideološko obilježje iz bivšeg sustava, iako ni sustav liberalnog kapitalizma nije puno bolji. Sve što nije „lijevo“, u našem je društvu obilježje-

„U DANAŠNJEM ODGOJU NEDOSTAJE NAM MEĐUGENERACIJSKO PRENOŠENJE ISKUSTAVA, MUDROSTI I SUSTAVA VRIJEDNOSTI.”

no kao nazadnjaštvo. Negdje sam čula kako smo mi „društvo reducirane političke svijesti“, jer se nameće samo jedna ideja, jer se drugačijima dijele etikete, jer se bespoštedno eliminira konkurencija, jer nema

„MI SMO
ONO ŠTO
ČUVAMO.
ČUVAMO
ONO ŠTO
JESMO.”

TERRY COOK

direktnog biranja za političara koji dijeli naše svjetonazore. U pravilu, etikete se lijepo ili se ljude „trpa u ladice” onda kada nema argumenata, a teško je živjeti s etiketom i u ladicama u koje nas je netko strpao. Teško je stalno „plivati kontra struji”. Mnogi se umore i odustanu, a oni hrabri pojedinci postaju mete za „odstrel”...

Roditelji nemaju gotovo nikakvog utjecaja na školske sadržaje te je tako veliki dio vremena dijete prepušteno sadržajima koje roditelj ne podržava. Ako se u školi uči jedno, a u obitelji drugo, dijete ne može razlučiti što je dobro, a što nije te dolazi do konfuzije u kojoj se teško snaći i formiranoj osobi. Danas ljevica drži u svojim ru-

kama političko obrazovanje. Iz povijesti bismo već jednom trebali shvatiti kako su ideologije opasne, kako za društvo, tako i za pojedince.

Danas je u našoj školi nezamislivo da se djeca uče za demokršćanske vrijednosti, iako se u našem društvu, prema posljednjem popisu stanovništva, 88% ljudi deklariralo za katolike, a ostali postotak do 95% za ostale konfesije. Nerazumljivo je kako s tako visokim postotkom deklariranih vjernika mi ne možemo u našim školama postići da se sve ideje koje postoje stave u konkurentski odnos, kako se ne bi od strane manjine nametala većini ona ideologija koja nije u skladu s njihovim svjetonazorima. Dje-

DŽEM OD CRVENIH RIBIZLI

Tekst: Nepoznati autor

Jedna baka stajala je u redu na blagajni velikog dućana. Iza nje u redu stajala je jedna mlada žena s nestašnim sinom od 9-10 godina. Sin je stalno gurao majčina kolica koja su već nekoliko puta udarila baku po nogama. Baka se okrenu prema malom dječaku i lijepo ga zamoli da ju prestane udarati. Kako ju je mali dječak nastavio udarati, baka se okrenu njegovoj majci i reče: „Zar ne možete narediti vašem sinu da me ne udara?” Mlada gospođa odgovori: „Ne. Moja metoda odgoja

ca koja nisu „na liniji” dobivaju stigmatu, a vrlo malo djece se na to ne obazire, jer vršnjacima je važno što se misli o njima te se povode i za onim idejama koje im ne odgovaraju kako se ne bi isticali i bili prozivani.

Imamo mi u društvu stranke koje se pozivaju na demokrišćanske principe, ali se njihovi predstavnici sami ne drže tih principa. Dokaz tome je da ih ima desetak s istim predznakom, a nisu prepoznatljive upravo zbog rascjepkanosti.

Svi prethodno navedeni aspekti, kao i mnogi drugi, samo su pokazatelj kako današnje stanje u društvu treba biti svojevrsan alarm za promišljanje. Zato, krenimo!

mu dozvoljava slobodu da radi što god poželi, sve dok do njegove svijesti ne dođe spoznaja da to što radi drugima ne valja. Ta je metoda daleko efikasnija.”

U redu iza mlade žene s djetetom stajao je jedan momak od nekih 20-ak godina koji je sve to pažljivo slušao, a u ruci držao teglu džema od crvenih ribizli. Kad je dama završila svoje objašnjenje metode odgoja, on otvori poklopac od tegle i mirno istrese džem mladodami na glavu. Sva bijesna žena se okrenu prema mladiću, a on hladnokrvno odgovori: „Znate gospodo, ja sam odgajan u slobodi na isti način kao i vaš sin. I, evo, vidite rezultat!”

Starica se veselo okrenu blagajnici i reče: „Molim vas, stavite ovu teglu džema na moj račun.”

NEKI FINI LJUDI

SINOĆ MI „CRKO” INTERNET PA SAM MALO SJEDIO S OBITELJI. IZNENAĐEN... FINI NEKI LJUDI...

PRED TOBOM

Tekst: Vjeran Matešić

Bože,
Padam pred tvojim križem
Jer grijeha u životu nižem.
Odvojio sam se od tebe
Boga,
Oca, Stvoritelja moga.

Bože,
Podižem oči k tvome križu,
Suze mi se niz lice nižu.
Djela moja meni su kamen,
Vapim Bože k tebi...
Amen.

Bože,
Riječi moje puste su i
prazne,

Pred križem tvojim,
misli su mi razne.
Srcem svojim
vapim za tobom,
Grijesima svojim
želim reći zbogom.

Bože,
Sjeti se da sam i ja samo
čovjek,
Grješan i ponizan pod
križem tvojim.
U Tebi mi moja sva milina,
Ljubav, istina i nada...
Sva životna punina.

PROSLAVA BLAGDANA NAŠEG ZAŠTITNIKA SV. IVANA NEPOMUKA

Tekst: Vlč. Vjekoslav Pavlović, župnik

IAKO SU MJESECI VEĆ MOŽDA PROŠLI, U DUŠI OSTAJE TRAG. ON NANOVO POZIVA NA PROMIŠLJANJE IZGOVORENE RIJEČI ILI TEK PODSJEĆANJE NA RADOSNE TRENUTKE ZAJEDNIŠTVA.

Kako je već tradicionalno, i ove godine naša se župna zajednica duhovno pripremala za proslavu našeg župnog zaštitnika sv. Ivana Nepomuka. Duhovna je priprema trajala tri dana. Voditelj duhovne pripreme ili trodnevnice bio je mons. Ivan Miklenić, arhiđakon i urednik Glasa Koncila. On se u svojim propovijedima dotaknuo naše hrvatske stvarnosti i tako izazvao pozornost svih okupljenih vjernika. Također, svaku večer trodnevnice, liturgiju su glazbeno animirali naši pojedini župni pjevački zborovi; dječji zbor „Ivanovi anđeli”, zbor mladih „Allegro” i mješoviti župni zbor.

U srijedu, 14. svibnja, tj. drugi dan trodnevnice,

mons. Miklenić je nakon svete mise blagoslovio prostorije našeg župnog Caritasa u novom župnom centru. To je bio zaista poseban događaj s obzirom da je ta prostorija prva otvorila svoja vrata za pomoć svim našim župljanima.

Na svetkovinu naše župe, 16. svibnja, bile su četiri sv. mise u našoj župnoj crkvi. Glavnu misu; misu u 11,00 sati predslavio je i propovijedao mons. Franjo Komarica, biskup banjalučki. U koncelebraciji su bili svi svećenici našeg dekanata i još nekoliko svećenika iz Zagreba. Ovim putem im se svima još jednom od srca zahvaljujem što su svojim bogatstvom ostavili trag u našoj župi.

CRKVENI NAUK O DUHOVNIM DAROVIMA

„Doista, jednomu se po Duhu daje riječ mudrosti, drugomu riječ spoznanja po tom istom Duhu; drugomu vjera u tom istom Duhu, drugomu darovi liječenja u tom jednom Duhu; drugomu čudotvorstva, drugomu prorokovanje, drugomu razlučivanje duhova, drugomu različiti jezici, drugomu tumačenje jezika. A sve to djeluje jedan te isti

JESTE LI ZNALI?

* Jeste li znali da je u korintskoj kršćanskoj zajednici došlo do trzavica jer su se vjernici previše vezali uz osobne karizmatičke sposobnosti pojedinih najvjestitelja evanđelja; Pavla, Petra i Apolona, a da ih je Pavao uputio kako samo jedno treba biti zajedničko svima, a to je da nas sve obuhvaća i povezuje Duh Isusa Krista?

Duh dijeleći svakomu napose kako hoće.” (1 Kor 12, 8-11)

„On i ‘dade’ jedne za apostole, druge za proroke, jedne opet za evanđeliste, a druge za pastire i učitelje da opremi svete za djelo služenja, za izgrađivanje Tijela Kristova dok svi ne prispijemo do jedinstva vjere i spoznaje Sina Božjega, do čovjeka savršena, do mjere uzrasta punine Kristove.” (Ef 4, 11-13)

* Jeste li znali da je Vatikan izdao upute o pravilnom pružanju znaka mira pri čemu se svima govori „Mir s tobom” (a ne „s Vama”); izbjegava se „pjesma za mir” koja je, ujedno, nepostojeća u Rimskom obredu; izbjegava se kretanje vjernika s njihovih mjesta kako bi drugima pružili znak mira ili odlazak svećenika s oltara kako bi pružio znak mira vjernicima; izbjegava se korištenje znaka mira na misama za Božić, Uskrs, na krštenjima, vjenčanjima, ređenjima i pogrebima kako bi se izrazila čestitka ili sućut?

* Jeste li znali da pastoral, gledano biblijski, znači izgradnju, tj. izgrađivati Crkvu znači ljude ukorijeniti u Kristu?

IZIĐI U RADOSTI EVANĐELJA!

Tekst: Anđela Papić i Patricija Cikoš

DRAGI ŽUPLJANI, I OVE SE GODINE NASTAVIO GODIŠNJI TRADICIONALNI SUSRET MLADIH KARMELA BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA (BSI) IZ CIJELE HRVATSKE TE BOSNE I HERCEGOVINE. BILA JE TO XI. KARMELIJADA, A ODRŽALA SE U HRVATSKOM LESKOVCU POD GESLOM „IZIĐI U RADOSTI EVANĐELJA”, ZA ČIJI JE NAZIV POTICAJ PROIZAŠAO IZ PAPINE POBUDNICE „RADOST EVANĐELJA”

Karmelijada je godišnji susret mladih Karmela Božanskog Srca Isusova koji se kroz cijelu godinu okupljaju u svojim zajednicama kod pojedinih zajednica sestara karmelićanki. Na tim susretima, mladi uče o vjeri, pomažu jedni drugima te žive u duhu i zajedništvu karmelske obitelji. Iako na Karmelijadi sudjeluju mladi iz raznih krajeva Hrvatske, s različitim razmišljanjima i sposobnostima, sve što se tamo može osjetiti je zajedništvo, ljubav, prihvaćanje i darivanje. Svake godine, Gospa Karmelska i Srce Isusovo okupljaju sve više mladih koji žele zajedno rasti u vjeri i kršćanskom pozivu na svetost. Naime, na samom početku, 2004. godine, sestre su počele kroz godišnje susrete okupljati mlade koji nose karmelski škapular te na ovaj ili onaj način odrastaju uz njih. Tako se, pod geslom „Priateljstvo s Bogom tražimo”, održala i prva Karmelijada u Zagrebu na kojoj je sudjelovao znatno manji broj mladih nego danas. S vremenom je Karmel BSI počeo privlačiti sve više i više mladih te se danas možemo pohvaliti

kako mladi dolaze sa svih strana i predstavljaju mnoštvo gradova, općina ili župa: Zagreb, Hrvatski Leskovac, Bibinje, Gabela Polje, Split, Slavonski Brod, Strmec, Punat, Požega, Belica... Svi oni čine jednu veliku grupu mladih koji zajedno žive radost i ljepotu vjere susreta s Isusom Kristom.

U petak, 29.8.2014., u popodnevnom satima, započelo je okupljanje 150 mladih u samostanu sestara Karmelićanki Božanskog Srca Isusova u Hrvatskom Leskovcu. Dok je s. Kristina Pišković, provincijalna poglavarica sestara Karmelićanki BSI, srdačno pozdravljala i uvodila mlade u samu Karmelijadu, svi su se pitali što li su nam sestre ove godine pripremile. Bila je to Karmelijada „totalno drugačija od drugih”. Na Karmelijadama se mladi obično sabiru, ali na ovoj je mlade dočekaao pravi izlazak. Uz nekoliko radionica koje su osmislili vrijedni animatori, mladi su mogli više upoznati jedni druge, ali i otkriti što se to zapravo krije u njima samima, kakav je njihov odnos s Bogom i jesu li spremni svjedočiti Krista

te širiti radost Evanđelja.

Osim radionica, mladi su se u procesiji, zajedno s vjernicima župe sv. Ivana Nepomuka, zaputili prema župnoj crkvi u Lučkom gdje se održalo kratko klanjanje. Zašto procesija? Ovim susretom se nastojalo istaknuti područja koja su bitna za izlazak – treba prvo izići iz samog sebe, a zatim izići i doći u zajednicu kako bi rasli i sazrijevali. Ono što je vrlo važno za jednog zdravog katolika jest pripadnost župi i biskupiji. Zato su krenuli na ulice Hrvatskog Leskovca i Lučkog s likom majke Marije Terezije od sv. Josipa, koja je bila prava misionarka. Krenuli su na ulice u želji da se moli, da se bude prisutan i da se istakne važnost župe u vjerničkom životu. U župi je mlade dočekaao župnik Vjekoslav Pavlović i zbor mladih „Allegrò”.

Drugi dan susreta, 30.8.2014., započeo je jutarnjim predavanjem p. Daria Tokića, OCD. Nakon predavanja, uslijedilo je vrijeme za interesne radionice gdje su mladi mogli pokazati svoje talente. Tako su glumom i pjesmom pokazali kako se može širiti radost Evanđe-

lja u današnjem društvu, tj. izvan Crkve, izvan naših domova. U tom zajedništvu, vrhunac drugog dana bila je evangelizacija u samom centru grada Zagreba kojoj je prethodio sat šutnje. Najprije su se mladi zaputili na Kamenita vrata, gdje su molitvom krunice i pjesmom privukli i mnoge druge vjernike. Ta molitva je plod suradnje sa zajednicom „Srce Isusovo” koja svaki utorak moli kronicu na Kamenitim vratima. Taj neopisivi doživljaj mladi su prenijeli na Trg bana Josipa Jelačića, gdje su pjesmom i plesom pokazali kako ništa nije nemoguće kada te Bog vodi.

Trodnevni susret završio je u nedjelju, 31.8.2014. Nedjelja je započela sv. misom koju je predvodio p. Dario, a osmero mladih je

tom prigodom primilo karmelski škapular i odlučilo svoj život predati Mariji. Animiranje sv. mise, uz VIS „Karmel”, uveličala je i klapa „Batuda” koja nam je kasnije priredila i zabavni program zajedno s domaćim tamburašima iz Hrvatskog Leskovca. Nakon Mise, uslijedio je program protkan svjedočanstvima vjere. S. Katarina Pišković svjedočila je o svom pozivu, s osobitim naglaskom na iskustvu rada s nezbrinutom djecom. Gđa. Renata Krajina, majka četvero djece i voditeljica zajednice Karmelskih laika u Hrvatskom Leskovcu, govorila je o svom putu vjere u obitelji i zajednici. Mlada novakinja Antonela Pavičić svjedočila je o oduševljenju kojim je nedavno krenula putem duhovnog poziva i,

na kraju, svjedočanstvima se pridružio i jedan mladi bračni par, Vinka i Robert Gluhaković. Njih dvoje su, kao mladić i djevojka, oboje rasli u zajednici mladih Karmela BSI i posvjedočili su koliko su im vjera i rast u zajednici pomogli u životu.

Nedjelja je uistinu bila dan velikog zajedništva između mladih, obitelji domaćina kod kojih su mladi bili smješteni, zajednice Karmelskih laika koji su pripremili nedjeljni roštilj, sestara Karmeličanki BSI i braće Karmeličana.

Gospodin nam je darovao prekrasno vrijeme i utisnuo prekrasna iskustva u srce. Hvala Mu. Radosno iščekujemo iduću godinu i XII. Karmeljadu koja će se održati u Požegi.

„IZLAZAK S ISUSOM” U ŽIVOT NEOPOZIVOG PRIJATELJSTVA S NJIM

Tekst: s. Kristina Pišković

DRAGI VJERNICI, A POSEBICE MLADI, DIJELIMO S VAMA POZDRAVNI GOVOR I POTICAJNE RIJEČI PROVINCIJALNE POGLARICE SESTARA KARMELIČANKI BOŽANSKOG SRCA ISUSOVA, S. KRISTINE PIŠKOVIĆ, TIJEKOM ODRŽAVANJA OVOGODIŠNJE KARMELIJADE.

„Dragi Mladi!

Zasigurno ste mnogo puta čuli i izgovorili rečenice poput ovih: ‘Gdje ćeš izići ovaj vikend?’, ‘Izlaziš li večeras?’

Jedan Poziv, Jedan Glas i jedna Prisutnost – Isusova, pozivala vas je proteklih mjeseci preko sestara da se pridružite izlasku na XI. Karmelijadu. Radujemo se vašem dolasku na ovaj sasvim osobit vikend zajedništva s Gospodinom i vas međusobno. Želim od srca pozdraviti svaku i svakog ponaosob koji ste pristigli iz raznih krajeva! Bogato osmišljen program ove Karmelijade neka vas dovede do iskustva Isusovog prijateljskog

zagrljaja i bogate, doista prekomjerne radosti života koje donosi Evanđelje i njegovo svjedočenje.

Zahvaljujem sestrama za požrtvornost i ljubav ugrađene u pripreme i vaš dolazak ovdje. O. Dariu Tokiću velika zahvala, jer je i za ovu karmelijadu stavio na raspolaganje sebe i darove koje mu je Gospodin podario pravim mladenačkim entuzijazmom.

Dragi mladi! Mi, sestre, pratimo vaše živote, radosti, nade, brige i vaš hod svojim molitvama. To ćemo osobito činiti ove dane, kako biste po zagovoru karmelske Gospe, bl. Marije Terezije od sv. Josipa i

svetaca karmelskog Reda okusili kako je lijepo biti vjernik i dionik karmelske duhovnosti. Neka vam ova Karmelijada bude ‘izlazak s Isusom’ u život neopozivog prijateljstva s Njim.

A ja vam u ime naše zajednice poklanjam molitvenik bl. Marije Terezije. U njemu ćete naći predivne molitve za različite životne situacije. Rabite ga u trenucima vaših potreba, želja i nadanja. Redari će vam ga na izlazu podijeliti. Sretno, dragi mladi, praćeni pogledom i majčinskom prisutnošću bl. Marije Terezije čijim ćete stopama i vi večeras krenuti. Hvala!”

DOJMOVI KARMELIJADE

Meni, kao „veteranskom karmelskom lajkiću“, ovo je 5. Karmelijada, a kako mi je svaka sadržajno posebna, tako ni ova, pod geslom: „Iziđi u radosti evanđelja“, nije bila iznimka. Posebno me se dojmio izlazak na Trg, gdje mi nije bila frka zajedno sa 150 mladih plesati i pjevati na slavu Gospoda pred slučajnim prolaznicima (od kojih su nas pojedini promatrali začuđenim pogledima). Posebna milost je i ta što sam kao animatorica, zajedno s Ivanom, imala prilike upoznati mlade od sebe, a kojima smo mogli prenijeti vlastita iskustva življenja u prijateljstvu s Kristom te ih na taj način usmjeriti k Njemu, budući da na mladima svijet ostaje. Sve u svemu, ova Karmelijada je unikat.

Zrinka, Hrvatski Leskovac

Ovo mi je bila prva Karmelijada i, kako je s. Maja Pavla rekla, „vatreno krštenje“. Najbolji dio Karmelijade bila je molitva i pjesma na Kamenitim vratima. Poslije toga sam se osjećala toliko smireno i znala sam kako nije važno kuda idem u životu, već samo da idem uz Boga. Nakon svih izlazaka, putovanja i kava, nisam se osjećala tako. Štoviše, osjećala sam se isprazno. Zbog Karmelijade nisam išla na maturamac i, dok mi moji prijatelji govore kako sam propustila jedno neponovljivo iskustvo, smatram upravo kako sam ga ovime stekla, jer se ništa ne može usporediti s onim što sam osjetila, a i s novim prijateljima koje sam stekla. Došla sam doma sva uzbude-

na i sa željom da svojoj obitelji prenesem dio tih osjećaja, ali jednostavno nisam mogla, kao što ne mogu niti sad. To može shvatiti samo Bog i, nadam se, svi oni koji su sudjevali na Karmelijadi.

Sanja P., Strmec

Hvaljen Isus i Marija! Još jedanput sam se htjela zahvaliti na svemu i izraziti svoju radost zbog toga što sam mogla biti dio ove Karmelijade. Dokaz da me dirnula u srce je to, što je moja obitelj prepoznala tu radost Evanđelja na meni kad sam došla doma jer sam bila nasmiješena i stalno sam pjevala, što inače meni baš i nije slično. BVB i hvala još jednom.

Kristina, Velika Gorica

NOVI U GRADU

Župnik posjeti obitelj koja je nedavno doselila u grad, pa upita djevojčicu koja ide u prvi razred osnovne škole: „Znaš li tko je Isus?“ Djevojčica šuti i sliježe ramenima.

Na to će župnik majci:

„Pa kako je moguće da vaša kći ne zna ni tko je Isus?“

Mama odgovori:

„Nemojte joj zamjeriti, tek smo došli u ovaj grad i još nikoga ne poznajemo.“

NADBISKUPIJSKO HODOČAŠĆE U MARIJU BISTRICU

Tekst: Mladi Karmela BSI

JEDAN POSVE NEOBIČNI SUBOT-
NI IZLAZAK... ZANIMA VAS? SVA-
KAKO PROČITAJTE.

Tradicionalno hodočašće mladih Zagrebačke nadbiskupije u zavjetno marijansko svetište Majke Božje Bistričke svake se godine organizira u prvom vikendu nakon blagdana Male Gospe te time započinje nova pastoralna godina. Ove godine to je bio 13. 9. 2014.

Na hodočašću je sudjelovalo oko 1500 mladih, a, među njima, i jedan autobus mladih iz naše župe. Organizirali smo se brzo i spontano u jednom danu. U 15 sati okupili smo se u Svetišću gdje je bio organiziran program prožet pjesmama, skečevima, mogućnošću za ispovijed i nagovorom p. Ike Mandurića. „Danas vjera mora biti potpuno tvoj osobni stav u koji si se ti osobno uvjerio i baš te briga vjeruju li drugi i što oni o tome

kažu”, rekao je p. Ike mladima.

Važan dio hodočašća je i susret mladih sa zagrebačkim nadbiskupom koji se ove godine dogodio nakon puta svjetla po bistričkoj kalvariji. Grupa Emanuel je održala odličan koncert duhovne glazbe, a dugački dan završio je klanjanjem u bazilici.

Vratili smo se svojim domovima kasno u noć, ispunjeni odličnim provodom koji je bio pomalo drugačiji nego uobičajeni subotnji izlazak mladih.

VJEVERICA

Jednog dana vjeroučiteljica odlučila pitati djecu nešto drugo osim o Isusu.

I počne ona: „Djeco, što je to malo, crveno i živi na drvetu?” Djeca gledaju blijedo i sliježu ramenima.

Onda vjeroučiteljica nastavi: „Malo je crveno, ima kestenja-

sti rep, živi na hrastu i skuplja žirove preko jeseni. Hajde, zasigurno znate što je to?”

Djeca se i dalje samo pogledavaju i nitko ništa ne zna.

Onda vjeroučiteljica kaže:

„Hajde, sigurna sam da među vama ima netko tko to zna!”

Javi se mali Perica i kaže:

„Znam ja! Odgovor je sigurno Isus Krist, ali znate, meni vam to sve smrdi na vjevericu.”

Brazda

MOJI DOŽIVOTNI ZAVJETI

Tekst: s. Marija Magdalena Ilić

DONOSIMO VAM DIRLJIVO I DUBOKO SVJEDOČANSTVO VJERE NAŠE ŽUPLJANKE S. MARIJE MAGDALENE ILIĆ. IŠČITAVAJUĆI NAREDNE RETKE, OCRTAVA SE BOŽJA PROVIDNOST U MALIM STOPAMA NJENOG REDOVNIČKOG HODA. KAKO LI JE SAMO LIJEPO TAKO HODITI...

„Pred tebe Oče dolazim, svoje ruke čiste dižem ti sa srcem punim zahvalnosti. Ja kažem tebi SAMO TI”, pjesma je koju sam slušala tih dana kada sam se pripremala za svoje doživotne zavjete. Bili su to zaista blagoslovljeni dani prepuni milosti, Božje prisutnosti, ushita, neizmjerne radosti, ali i određene doze straha. Zapravo, svoju pripremu počela sam puno prije nego što se ona zapravo održala u Zagrebu. Svoju pripremu za doživotne zavjete počela sam godinu dana prije sa svojom posljednjom obnovom zavjeta za godinu dana. Kad god bih obnavljala zavjete, bio je to samo još jedan korak bliže do ovoga prekrasnog trenutka koji se dogodio 28. rujna 2014. u mojoj rodnoj župi sv. Ivana Nepomuka.

Upravo su se u ove posljednje dvije godine prije mojih doživotnih zavjeta dogodile divne stvari poput još jednog kamenčića u mozaiku darova koje je Gospodin pripremio za mene. Najprije su to bile duhovne vježbe 2013. koje je vodio p. Niko Bilić i u kojima sam otkrila ljepotu i veličinu Božje domišljatosti i stvaralaštva koji je kadar i najslabiju našu točku

iskoristiti kao najbolji alat kad mu se prepustimo. Sljedeći događaj koji se dogodio nekoliko mjeseci kasnije, bilo je pisanje molbe. Htjela sam je napisati

**“PRED TEBE OČE DO-
LAZIM, SVOJE RUKU ČISTE
DIŽEM TI SA SRCEM PUNIM
ZAHVALNOSTI. JA KAŽEM
TEBI SAMO TI”**

na dan posvećen sv. Katari-
ni Sijenskoj jer me je njezina
osobnost zapravo privukla da
dođem u dominikanski red,
no kako sam imala puno oba-

veza tih dana, na kraju sam je
napisala na Gospu Ružaricu i
predala Časnoj Majci. Kasnije
sam shvatila kako to nije bilo
planirano, nego kako sam je
spontano napisala ne obaziru-
ći se na datum. To mi je bila
samo još jedna potvrda kako
Gospodin ima planove sa
mnom u ovoj dominikanskoj
obitelji i kako ozbiljno računa
sa mnom. Kako rekoh, preda-
la sam Časnoj Majci molbu,
no cijelo to vrijeme dvoumi-
la sam se hoću li je pitati za
dopuštenje da polaganje mo-
jih doživotnih zavjeta bude u
mojoj rodnoj župi. Puno toga
sam stavljala na vagu i od-

mjerivala što bi bilo bolje. O mnogočemu sam razmišljala. Bila sam oduševljena kad sam samo nekoliko tjedana kasnije primila potvrđan odgovor. Srce mi je bilo jako veliko. Bila sam jako sretna. Tim više što su moje sestre, zajedno s braćom, preuzeli svu organizaciju oko mojih doživotnih zavjeta. Tek malo kasnije, saznala sam od Časne Učiteljice s. Antonije kako će, osim slavlja samog čina polaganja zavjeta u nedjelju, biti organizirana i trodnevnicu uoči samog polaganja zavjeta. Dani su se sve više primicali svečanom polaganju doživotnih zavjeta.

Kako su se dani približavali i kušnje su bile sve veće. Od svojih prvih zavjeta, ono ključno pitanje hoću li otići ili ostati više nije imalo težinu, jer sam već po svojim Prvim zavjetima odlučila kako definitivno želim služiti Bogu u dominikanskoj zajednici. Ipak, kušnja i pitanje jesam li dostojna tako svetog Božjeg poziva zbog realnih činjenica kojih sam bila svjesna, osobito su došli do izražaja kada sam promišljala o zavjetima i svim aspektima redovničkog života. Ta razmišljanja i previranja bila su osobito jaka onih dana pripreme koja je održana u Zagrebu i koju je vodio p. Mato Bošnjak i časna Učiteljica s. Antonija. To pitanje i dalje je ostalo otvoreno. Nakon te pripreme, otišla sam na kratku duhovnu obnovu. Mislila sam kako ću dobiti odgovor koji želim, ali Gospodin je šutio. Odgovor

je već bio tu, a ja ga nisam vidjela. Nisam ga prepoznala, kao što ni Marija Magdalena nije prepoznala Gospodina.

Onda je konačno došao i mjesec rujan. Što su dani odmicali i približavali se tom značajnom datumu, trodnevnicu i polaganju doživotnih zavjeta, moje srce je bilo sve više ispunjeno radošću i ushitom koji se ne može opisati. Sve što sam doživljavala i proživljavala tih četiri dana, nešto je što se riječima ne može opisati. Osjećala sam neizmjernu zahvalnost, naj-

“OTKRILA SAM LJEPOTU I VELIČINU BOŽJE DOMIŠLJATOSTI I STVARALAŠTVA KOJI JE KADAR I NAJSLABIJU NAŠU TOČKU ISKORISTITI KAO NAJBOLJI ALAT KAD MU SE PREPUSTIMO.”

prije prema Bogu, jer je mene izabrao za svoju službenicu i zaručnicu; zahvalnost jer je Gospodin ostvario sve moje želje koje sam nosila u srcu, i još više od toga. Osjećala sam neizmjernu zahvalnost prema sestrama i braći koji su se unazad nekoliko mjeseci trudili kako bi slavije polaganja mojih doživotnih zavjeta bilo tako svečano i lijepo. Zahvalna sam za svaki vaš trud i napor, za svaki vaš talent i dar koji vam je Otac Nebeski dao, a koji vam je poslužio u organizaciji i svemu onome što je bilo potrebno pripremiti za slavlje. Od srca vam svima

hvala. Na poseban način želim zahvaliti s. Josipi i s. Ivani Pavli. Želim zahvaliti i mojoj braći dominikancima: p. Mati Bošnjaku, p. Anti Bobašu, p. Slavku Sliškoviću te ocu provincijalu p. Anti Gavriću čije ću propovijedi pamtiti jer je u svakoj od njih istaknuto što znači predati svoj život Bogu, a, s druge strane, što to predanje sadrži, kako se temelji na slobodi u ljubavi, darivanju, u konkretnim situacijama života i služenju svima onima koje će Gospodin staviti na moj put. Najviše sam zahvalna svim svojim sestrama i braći, kao i svojim roditeljima, sestrama, prijateljima i rodbini za sve molitve koje su uputili Gospodinu za mene.

Kao što sam već spomenula, samo polaganje doživotnih zavjeta, kao i trodnevnicu uoči njih, slavljenu su u mojoj rodnoj župi sv. Ivana Nepomuka. Bio je to za mene poseban doživljaj jer su uz moju redovničku obitelj, bili prisutni župnik vlč. Vjekoslav Pavlović i mnogo župljana. Osjećala sam kako su radosni zbog mene i kako me nose u svojim molitvama pred Gospodina. Hvala vam svima od srca. Ono što je mene na poseban način dotaknulo, bio je treći dan trodnevnicu kada su moje sestre u bdjenju i klanjanju pred Gospodinom molile i zahvaljivale Bogu za moj život i redovnički poziv. To neću zaboraviti nikada.

Na kraju, sam je dan 28. 9. 2014., kada sam položila svoje zavjete, bio zaista predivan.

Gospodin je mislio na svaki detalj koji je još više širio moje srce i ispunjao ga neizmjernom radošću. Okružena sestrama, braćom, roditeljima, prijateljima, rodbinom, župljanima, na svaki način, DOISTA, osjećala sam se taj dan POSEBNOM. Jednako tako, mogu reći kako je sam čin polaganja zavjeta, prostiranje u dubokoj veniji te primanje prstena bio za mene POSEBAN. To se ne može opisati riječima u onom pravom smislu doživljaja i osjećaja koje sam u tim trenucima doživljavala. Tome je pridonijelo i pjevanje mojih sestara i braće i zato im na osobit način hvala.

Nakon misnog slavlja, na-

stavili smo slavlje u prekrasnoj sali u restoranu „Calipso“. U zajedništvu sa sestrama i braćom, mojim roditeljima, prijateljima i rodbinom, uz jelo,

**“OKRUŽENA SESTRAMA,
BRAĆOM, RODITELJIMA,
PRIJATELJIMA, RODBINOM,
ŽUPLJANIMA, NA SVAKI NAČIN,
DOISTA, OSJEĆALA SAM
SE TAJ DAN POSEBNOM.”**

piće, pjesmu, šaljive i duhom prožete govore uvaženih gostiju, slavlje se nastavilo. Ovdje na poseban način trebam zahvaliti i s. Emiliji koja se potrudila napraviti tortu. Slavlje

smo, kao što i priliči, završili zajedničkom molitvom i zahvalom Bogu, a onda je svatko pošao svojim putem.

Na kraju, kao što sam rekla i u svojem govoru, tri riječi nosim u svojem srcu: ZAHVALNOST, LJUBAV i SLUŽENJE. O prvoj riječi bilo je dosta govora ovdje, a ostale dvije riječi ostvarit ću u svojem životu po milosti Božjoj koja mi je dana po redovničkom pozivu i zavjetima POSLUŠNOSTI, ČISTOĆE i SIROMAŠTVA. Time ću nastojati biti BOGU na slavu, REDU na ponos, NARODU na korist DOŽIVOTNO i ZAUVIJEK.

JEDNA POSVE NEOBIČNA KLINIKA

Tekst: Nepoznati autor

Bio sam u klinici Gospodina Isusa.

Napravio mi je sistematski pregled i otkrio da sam teško bolestan.

* Kad mi je Gospodin izmjerio tlak, tlakomjer je pokazao kako mi je razina nježnosti vrlo niska.

* Kad mi je izmjerio temperaturu, toplomjer je pokazao 40 stupnjeva anksioznosti, tj. tjeskobe.

* Napravio mi je elektrokardiogram i dijagnoza je bila da mi je potreban bypass ljubavi. Moje arterije su godinama začepjene samoćom i tako je moje srce posve prazno.

* Otišao sam na Ortopediju, jer nisam mogao hodati pored svoga brata i nisam mu mogao dati bratski zagrljaj. Na tijelu sam imao mnogo fraktura nastalih zbog zavisti.

* Otkrio je da imam i miopiju, odnosno kratkovidnost, jer kod susjeda nisam mogao vidjeti ništa osim njegovih loših strana.

* Reče mi i da sam gluhi. Dijagnostičirao je kako često ne čujem Njegov glas.

Na kraju pregleda, dao mi je jednostavne, besplatne savjete. Prirodne lijekove. Napuštajući kliniku, obećao sam da ću koristiti lijekove koje mi je dao.

1. Čim ustaneš iz kreveta, popij čašu „Zahvalnosti“...

2. Prije nego što odeš na posao, uzmi žličicu „Mira“...

3. Svakoga sata progutaj tabletu „Strpljenja“ i čašu „Poniznosti“...

4. Kad se vratiš kući, ubrizgaj dozu „Ljubavi“...

5. I prije nego što odeš na spavanje, uzmi dvije tablete „Mirne savjesti“...

Lijekove uzimaj redovito. Dozu je dopušteno ponekad prekoračiti.

PROSLAVA DANA VRTIĆA I NAŠE ZAŠTITNICE SV. MALE TEREZIJE

Tekst: Odgajatelj i dječjeg vrtića sv. Male Terezije

Dane koji su prethodili proslavi blagdana sv. Male Terezije, obogatili smo mnoštvom materijala i aktivnosti pomoću kojih su djeca mogla više saznati o životu zaštitnice našeg vrtića te osjetiti ljubav koju je svakodnevno davala kroz male stvari. To je bio njezin „mali put“, a mi smo ga pokušali slijediti. Tako smo izrađivali ruže od ticino mase (pri samoj izradi se, naravno, zasladili) koje smo poklanjali na sam blagdan. Tuš akvarelom slikali smo njezin lik, izradili svoju vrtićku slikovnicu o njoj, ali se istovremeno pripremili i za proslavu dana vrtića. Za tu smo prigodu iskaširali kartonsku tortu. Sve smo završili svečanim misnim slavljem 1. listopada, a koje su animirala djeca zajedno sa svojim roditeljima

i odgajateljima. Misa je započela u 17.00 h, a predslavio ju je vlč. Tomislav Kralj. Na euharistijskom slavlju su nam se također pridružila naša bivša djeca iz vrtića

što nas je jako razveselilo. Iza sv. mise, zajednički smo se zasladili kolačima koje su ispekale naše vrijedne mame. Drage mame, još jednom, velika hvala!

RAZGOVOR PURICA

Razgovaraju dvije purice o religioznim temama pa jedna pita drugu: „Vjeruješ li ti uopće u život poslije Božića?“

DANI KRUHA U DJEČJEM VRTIĆU SV. MALE TEREZIJE U HRVATSKOM LESKOVCU

Tekst: Odgajatelj dječjeg vrtića sv. Male Terezije

Proslavili smo „Dane kruha” u našem vrtiću. Pripremali smo se kroz razne aktivnosti. Izradili smo si pekarske kape. Kroz igru memory usvajali smo razliku između kruha, peciva i kolača. Putem aplikacije „Od zrna do kruha”, približili smo djeci nastajanje kruha. Djeca su se likovno izrazila crtajući šnitu kruha te tijestom (za modeliranje) oblikujući razne oblike kruha i peciva. U glazbenom području, učili smo pjesmicu „Pekar”. Glavni dio bio je pripremanje tijesta, izrada kolačića i peciva. Djeca su sudjelovala u pripremanju tijesta kao i u samoj izradi. Kolačiće su otiskivali s raznim oblicima, a najatraktivniji su bili mickey mouse-i. Djeca iz velike grupe su sama oblikovala svoja peciva i posipala ih sa sezamom. Kad smo sve pripremi-

li, imali smo zajednički blagoslov s roditeljima i djecom na našem dvorištu. Župnik Vjekoslav iz župe Lučko, rado se odazvao na naš poziv, prigodno održao kratki govor te blagoslovio sve što

su roditelji i djeca zajedno pripremili za blagoslov. Iza toga, slijedilo je druženje i čašćenje s raznim delicijama naših mama. Zahvaljujemo se od srca svima koji su došli i bili dio našeg zajedništva.

„DANAS RADI TAKO DA SE SUTRA
NE MORAŠ CRVENJETI.”

SV. IVAN BOSCO

RAZGOVOR SA S. MARIJOM DIJANOM

Razgovor provela: mala Marija

DRAGI ŽUPLJANI, DONOSIMO VAM RAZGOVOR S OSOBOM KOJA MARLJIVO, PONIZNO I RADOSNO UPREŽE SVE SVOJE SNAGE I TALENTE KAKO BI ZAŽIVIO IZVEDBENI PROJEKT SASTAVLJEN OD NAŠEG GLAVNOG PROJEKTANTA, NEBESKOG OCA. SLAŽETE SE, DIVNE LI ARHITEKTURE SAZDANE OD TAKVIH PROJEKATA...

Na početku ovog razgovora, draga s. Dijana, zamolili bi Vas da nam se predstavite, dajući barem zrno opisa svog života prije i nakon ulaska u samostan karmelićanki BSI

Zovem se s. Marija Dijana od ranjenog Božjeg Srca (Mlinarić) i pripadam redovničkoj družbi sestara Karmelićanki Božanskog Srca Isusova. Trenutno živim u Hrvatskom Leskovcu.

Rođena sam 1978. god. u Zagrebu, a svoje razigrano djetinjstvo i mladost provela sam u zagrebačkim kvartovima Trešnjevci i Jarunu. Upravo je na Jarunu, u salezijanskoj župi Duha Svetoga, započeo moj hod u vjeri. Nisam odrasla u vjerničkoj obitelji, ali je živa vjernička zajednica imala presudan utjecaj na moj rast – kao vjernice i kao osobe. Meni je župa drugi dom. Kao dijete, provela sam puno vremena na igralištu i raznim zabavnim sadržajima koje su organizirali salezijanci, a, kao mlada osoba, postala sam animator djece koja su dolazila u župu. To se naziva oratorij – ispuniti djeci i mladima slobodno vrijeme i kroz preventivni sustav maknuti ih s ulice od utjecaja zla i grijeha. Bila sam animator 12

„OSOBNOM, ZAMIŠLJALA SAM SE U ŽIVOTU KAO AKTIVAN VJERNIK LAIK, SUPRUGA I MAJKA..., NO BOG JE IPAK IMAO DRUGAČIJI PLAN, A NJEGOV PLAN JE NAJBOLJI.”

godina zajedno s ekipom od dvadesetak mojih prijatelja. Danas mogu reći kako te ljude doživljavam braćom i sestrama u punom smislu riječi. Salezijanci su imali veliko povjerenje u nas mlade i to nam

je puno značilo. Mi smo pripremali i izvodili sve aktivnosti s djecom. Tu smo vježbali odgovornost i otkrivali brojne talente. Uz ovu angažiranost, polako je sazrijevala i naša vjera za koju nam je uvijek bilo bitno da bude konkretna i u službi svakodnevnog života.

Nakon srednje škole, upisala sam i završila Katehetski institut na Katoličkom bogoslovnom fakultetu i radila sam kao vjeroučiteljica u 3 škole, u višim razredima.

Imala sam prilike puno putovati, upoznati drugačija iskustva i mentalitete što mi

je danas od velike važnosti za moj život i rad.

Osobno, zamišljala sam se u životu kao aktivan vjernik laik, supruga i majka..., no Bog je ipak imao drugačiji plan, a Njegov plan je najbolji. Ušla sam u samostan u 27. godini života i mogu reći da se nakon 7 godina provedenih u zajednici osjećam pronađeno, ostvareno i sretno.

Kako bismo prepoznali gdje se sve nalaze vaši apostolski pristići, bilo bi zgodno navesti službe koje obavljate u samostanu i pastoralu župe...

Moja prva služba i poslanje je molitva. Bez toga ništa nema smisla. Zatim druga – život u zajednici – jer prvi apostolat kreće od zajedničkog suživota. Te dvije stvarnosti su mi temelj za svaki drugi „izlazak”.

Inače, u Kući sv. Josipa (dom za nezbrinutu djecu) sam dio odgojiteljskog tima s još 3 moje sestre. Tu provodim najveći dio svog vremena, u suživotu s djecom i mladima koji su došli k nama zbog problematičnih situacija u svojim obiteljima.

U ime Zajednice, aktivna sam i u pastoralu mladih tako da imam dužnost i poslanje osmisliti susrete mladih koji se održavaju nedjeljom u 20.15h u samostanskoj dvorani u Hrvatskom Leskovcu. Susreti su prožeti karmelskom duhovnošću i brojnim drugim temama koje prolazimo kroz različite pristupe. Otvorenog su karaktera za srednjoškolce, studente i radničku mladež i ti se susreti, uz svoju karmelsku posebnost,

također ubrajaju i u pastoral župe jer smo njezin dio.

Uz ove susrete uživo, uključena sam i u digitalni svijet komunikacija, gdje u sklopu tima sestara pokušavam evangelizirati mlade i „on line” kroz web stranicu www.mladikarmelabsi.hr i facebook stranicu „Mladi Karmela BSI”. Uz nas sestre, od ove godine u Hrvatskom Leskovcu djeluje i me-

“VOLIM BITI U SAMOĆI I TIŠINI S ONIM KOJI JE DOTAKNUO MOJE BIĆE. KARMEL BSI IMA TAKVU DINAMIKU ŽIVOTA KOJI ISPUNJAVA MOJU POTREBU ZA KONTEMPLACIJOM, ALI I AKCIJOM. TO ME SLUŽENJE POTIČE NA MOLITVU, A MOLITVA NA SLUŽENJE. NAVJEŠTAJ EVANĐELJA I SPASENJE DUŠA SU ZA MENE SREDIŠTE SLUŽENJA.”

dijski tim mladih na koji sam osobito ponosna jer unose svježinu i kreativnost.

Draga sestro, sve službe koje imate u našoj župi donose mnogobrojne plodove. Što se krije iza tog neiscrpnog predanja radu i služenju u zajednici?

Krije se pustinjak koji voli biti u samoći i tišini s Onim koji je dotaknuo moje biće. Karmel BSI ima takvu dinamiku života koji ispunjava moju

potrebu za kontemplacijom, ali i akcijom. To me služenje potiče na molitvu, a molitva na služenje. Navještaj Evanđelja i spasenje duša su za mene središte služenja.

Ne razmišljam o plodovima, nego jednostavno idem kamo me poslušnost pošalje i sve radim u dogovoru sa svojim poglavarima. To u meni rađa velik mir i sigurnost da sam u Božjoj volji što god se dogodilo. Sve je jednostavno.

Živim u Leskovcu tek godinu dana i uglavnom surađujem s mladim ljudima. Vidim njihovo istinsko traženje smisla. Dosta im je lažnih bogova i ponuda koje razaraju njihovo dostojanstvo. U Isusu Kristu prepoznaju put, istinu i život i to je pravi razlog što naša zajednica mladih polako raste.

Hoćemo li sada na plodove? Vjerujemo da niste osoba koja živi od slavodobitnih pohvala, ali plodovi su i veliki znak kršćanskog svjedočenja. Što biste, dakle, mogli izdvojiti kao dosad ostvarene plodove u vašem radu i službi?

S obzirom na djecu i mlade iz Kuće sv. Josipa, najveći plod koji osjećam je međusobno prihvaćanje, ljubav i povjerenje. Svakodnevno se divim našem obiteljskom suživotu i drago mi je da sam dio ove stvarnosti u kojoj sam i ja sama puno primila i naučila.

S druge strane, u suživotu i radu s mladima ovdje na području naše župe, događaju se brojna obraćenja mladih, rađaju se i otkrivaju prva du-

hovna zvanja, rađaju se nove ljubavi između mladića i djevojaka koji žele kršćanski hodati prema braku... itd.

Na nedjeljnim susretima za mlade u Leskovcu, uvijek svi imaju otvorena vrata za duhovne sadržaje, podršku, pitanja i ideje.

„UVIJEK POTIČEM MLADE DA SE AKTIVIRAJU, DA BUDU KREATIVNI, DA SE UGRADU U NAŠU ŽUPU, BILO U SKLOPU MLADIH KARMELA BSI ILI U ŽUPI OPĆENITO.”

Željela bih izdvojiti naše pripreme i odlazak na SHKM u Dubrovnik. S područja naše župe išla su 2 busa mladih i među nama je vladalo takvo zajedništvo koje se i dan danas pomalo nastavlja. Uvijek potičem mlade da se aktiviraju, da budu kreativni, da se ugrade u našu župu, bilo u sklopu mladih Karmela BSI ili u župi općenito. Ne moraju samo

čekati inicijativu svećenika ili sestara. U tom je smislu i zbor „Allegro” primjer samostalnog djelovanja mladih uz podršku župnika i ja sam ponosna na njih.

Draga mi je suradnja mladih u našoj župi. Pjevali smo zajedno na podjeljivanju sakramenta sv. Potvrde, na Danima Leskovca, na Prvom petku u kapeli sv. Josipa, ali smo i mi, kao zajednica mladih, prisustvovali na koncertu „Allegra”. Kada je nama u Leskovcu nedostajao svirač, Ivan iz „Allegra” je uskočio... i to je sve bilo radosno i sa srcem. Eto, tako surađuju naši mladi i daj Bože da se i nastavi – još bolje i još više.

Mladi su veliki izazov, zar ne? Onda, kako se snalazite s njima? Od kuda crpate ideje za susrete? Što vas kod mladih oduševljava tj. gdje vidite njihovu snagu, a gdje vidite poteškoće s kojima se susreću u općeljudskom i vjerničkom smislu?

Susrećem mlade na razne načine – oni dolaze k meni, ali

i ja idem među njih. U radu s njima, nemam nikakav pastoralni recept. Svaki mladi čovjek mi je novi izazov, stoga nema ponavljanja niti sheme. Stalno mi je u glavi i srcu jedna don Boscova rečenica: „Dovoljno je da ste mladi pa da vas volim.” I to je uvijek prisutno. Za mene, smisao rada s mladima jest stvarati ozračje kako bi došlo do tog susreta mlade osobe s Kristom koji je odgovor na njihova traženja.

Mladi ljudi kažu što vide i misle – s obzirom na društvo, Crkvu, redovništvo i njih, a i s obzirom na mene. Žarko žele dijalog sa svima, ali im je dosta pametovanja. Žele jasnoću, činjenice, konkretne svjedoke, primjere i djelovanje. Mene to oduševljava, ali itekako i obvezuje.

Ideje za susrete crpim iz njihovih potreba te iz aktualnih situacija u kojima se nalazimo. Pratim uvijek liturgijsku godinu, crkveni nauk i teme o razvoju zdrave duhovnosti. Prije svega, stalno naglašavam važnost sakramentalnog života i stoga smo ove godine, baš na inicijativu mladih, uveli jednom mjesečno mogućnost za ispovijed u sklopu redovitog klanjanja koje imamo uvijek uoči Prvog petka.

Kakva je vaša suradnja sa župnikom i župljanima naše župe? Po vašem promišljanju i stavu, gdje vidite mogućnost za rast i razvoj župnog pastorala?

Doživljavam našu župu otvorenom za razne pastoralne inicijative, a moja suradnja sa župnikom je bila uvijek po-

- Susreti mladih su svake nedjelje u 20.15h i svi mladi su dobrodošli.

- Ako se netko želi uključiti u zbor mladih „VIS Karmel” (pjevanjem ili sviranjem), probe su nedjeljom od 18.30 do 20h.

- Svaki prvi petak pozivamo na sv. misu u 20h. Kao zajednica, pokrenuli smo pobožnost Prvih petaka u želji da se posvetimo Srcu Isusovu. Svaki petak nam dolazi drugi propovjednik. Odaziv je odličan. Dođi, vidi i moli s nama.

- 21. 12. 2014. slavimo obljetnicu osnutka naše zajednice i tada ćemo u društvenom domu u Leskovcu organizirati veliki božićni program na koji vas sve već sada pozivamo.

- Slijede humanitarne akcije, svjedočanstva, organizacija Križnog puta za mlade na našem leskovačkom križnom putu, odlazak na Karmelijađu... itd.

zitivna. Zahvalna sam Bogu na otvorenosti i susretljivosti. Ono što želim istaknuti je odlična suradnja i podrška oko organizacije odlaska na susret mladih u Dubrovniku, u Mariju Bisticu i podrška i pomoć u organizaciji Karmelijade.

Veliku toplinu i otvorenost naših župljana doživjela sam upravo tijekom Karmelijade. To je bila lančana reakcija dobrote u ovom našem kraju.

Po pitanju razvoja župnog pastorala, mislim da imamo ono temeljno – i potencijal među vjernicima laicima i

otvorene svećenike koji će podržati pastoralne inicijative. Treba samo prestati uspoređivati ova i ona vremena, ove i one svećenike i jednostavno dati sebe bezrezervno i s ljubavlju za Boga i duše. Krenuti zajedno, besplatno i skromno – blagoslov je tada zagarantiran.

„Que vadis?” ili „kamo ideš?”, tj. što slijedi dalje u vašim pastoralnim planovima, idejama, projektima? Mislimo da bi se mnogi još mogli pridružiti vašim kreativnim i vrijednim idejama pa im hajdemo barem ukratko skicirati što će biti ponuđeno.

Za kraj, što biste poručili našim župljanima u ovim, možemo bez pridržaja kazati, turbulentnim vremenima; radosnom vremenu božićnih blagdana, ali i vremenu protkanim brojnim ljudskim i duhovnim izazovima?

Svakoj osobi koja će pročitati ove retke, želim od srca ovog Božića onu pravu istinsku Radost koja ne prolazi ni u najvećim teškoćama života.

Uvjeren sam kako ima puno dobrih ljudi u našoj župi i nadam se da će u novoj 2015. – oj biti još više graditelja međuljudskih odnosa i Crkve kao zajednice.

SRCE ISUSOVO POVEZUJE

Tekst: s. Marija Dijana Mlinarić

19.10.2014. U HRVATSKOM JE LESKOVCU BILO UISTINU ŽIVO. OKO 70 MLADIH IZ MOLITVENE ZAJEDNICE „SRCE ISUSOVO” PROVELO JE S MLADIMA KARMELA BSI VEČER U MOLITVI I PJESMI. BIO JE TO DAN I KADA SE 50 MLADIH ZAOGRNULO ŠKAPULAROM I NA TAJ NAČIN PREDALO SVOJ ŽIVOT MARIJI.

Bilo nas je oko 150 i dvorana je bila tijesna, ali nikome to nije smetalo. Uz zajedničku molitvu i pjesmu, poslušali smo svjedočanstvo vjere glazbenika Alana Hržice. On je, ujedno, jedan od pokretača ove zajednice koja svaki utorak moli krunicu na Kamenitim vratima. Alan je vjernik laik, vrlo talentiran glazbenik, prisutan sve više i na hrvatskoj estradi. Govorio je mladima o zahtjevima i pritiscima

koje nameće svijet, o životu na estradi te kako ga je sve to zarobljavalo i pružalo samo trenutna zadovoljstva. Alan je pravi smisao života našao u Bogu te je potaknuo i sve nas prisutne da ga iskrena srca tražimo.

Susret je svima bio velik poticaj i, dok smo se rastajali, već smo smišljali novu priliku za neki novi susret, suradnju... jer želimo graditi zajedništvo.

BLAGDAN BL. MARIJE TEREZIJE OD SV. JOSIPA I GODIŠNJICA LESKOVAČKOG ZKL-A

Tekst: Članovi leskovačkog ZKL-a

OD 27.10. DO 29.10. OVE GODINE, ODRŽANA JE TRODNEVNICA PRED SAM BLAGDAN NAŠE BLAŽENICE. TADA SMO PRIMILI MNOGE MILOSTI, A I DUBLJE UŠLI U PROMIŠLJANJE O ŽIVOTU I DJELU NAŠE BLAŽENICE

Kroz same dane trodnevnice, svake večeri u 17.30 h, članovi Zajednice i ostali vjernici prisustvovali su sv. misi koju je slavio p. Milan Loić, lazarist. Sva tri dana trodnevnice razmatrali smo različite aspekte u životu Blaženice. Prvi dan promatrali smo njezin odnos prema Isusovoj Majci, koju je ona od djetinjstva vrlo štivala i ljubila. Pokušali smo si posvjestiti što možemo učiti od Blaženice i Naše Nebeske Majke te primijeniti u svom životu – blagost, strpljivost, ustrajnost, ljubav za potrebite, služenje. Drugi dan je tema razmišljanja bila otajstvo križa u životu Blaženice. Ona je u križu prepoznala Božju ljubav prema

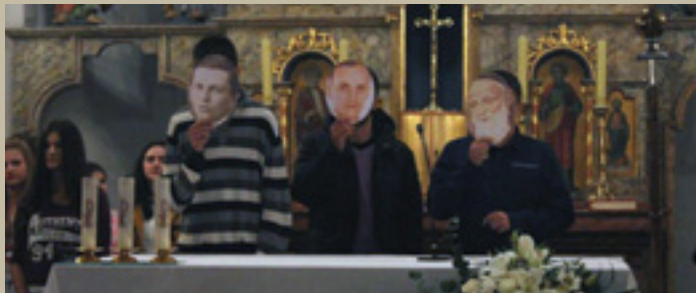
njoj i prema svijetu, kao i snagu kojom treba svladavati sve protivštine. Upravo je otajstvo Isusova križa davalo smisao svim protivštinama kroz koje je prolazila. To je poruka i nama, da u otajstvu Isusovog križa tražimo smisao i snagu. Treći dan, na završetku trodnevnice, p. Milan je stavio naglasak na dosljednost koju prepoznajemo kod Isusa i kod Blaženice. Plod dosljednosti je vjernost koja je potrebna svakom vjerniku na njegovom životnom putu.

Na blagdan bl. Marije Terezije od sv. Josipa, 30.10., svečano euharistijsko slavlje predslavio je p. Miljenko Sušac, monfortanac, koji je u propovijedi izdvojio baštinu Blaženice i to ljubav, poniznost i Srce Isusovo kao put kojim je i sama kročila do svetosti i kao put kojim i mi danas možemo kročiti.

Misu su animirali zbraši i tamburaši Ansambla „MI tamburica“. Nakon svečane sv. mise, članovi leskovačkog ZKL-a obilježili su 5 godina postojanja zajednice te su u ZKL primljene tri nove članice. Slavlje je završilo kratkim druženjem i čašćenjem kolačima koje su pripremile naše članice. Višak kolača odnijeli smo hrvatskim braniteljima koji su trenutno u prosvjedu ispred svojeg Ministarstva.

Neka nas bl. Marija Terezija privuče Srcu Isusovu i svojim moćnim zagovorom prati naše korake na putu svetosti!

HOLYWIN – SVETOST POBJEĐUJE!

Tekst: Lorena K. (Mladi Karmela BSI Strmec) i Ivan V. (Mladi Karmela BSI Hrvatski Leskovac)

ŽUPA PRESVETOG TROJSTVA U SVETOJ NEDELJI JE 31.10.2014. GOD. ORGANIZIRALA BDIJENJE MLADIH UOČI BLAGDANA SVIH SVETIH. OSIM BDJENJA, ZA MLADE JE BIO PRIPREMLJEN I PROGRAM „HOLYWIN“. ZANIMA VAS ŠTO JE TO? SVAKAKO PROČITAJTE.

„Holywin – Svetost pobjeđuje!“ ima za cilj privući mlade na molitvu, susrete, zajedništvo i druženje. Temom ovogodišnjeg bdijenja, pod nazivom „Slijedi pravo svjetlo, Isus te zove“, željelo se mladima pokazati kako tih dana, poznatih po svjetovnom slavljenju „noći vještica“, nije sve u maskiranju, dubljenju bundeva, tulumarenju i opijanju, nego kako treba imati vjere i posvetiti se onome bitnome – Isusu!

Program je započeo sv. misom koju je slavio župnik Marijan Kušenić, nakon čega je uslijedilo klanjanje uz prigodne tekstove, šutnju, molitvu i glazbenu pratnju Mladih Karmela BSI iz Hrvatskog Leskovca. U programu su sudjelovali i ovogodišnji svetonedeljski kandidati za svetu potvrdu, mladi iz župa Alojzije Stepinac, sv. Ivan Nepo-

muk te brojni župljani.

Izvedbom pjesme „Evo me“, Marta Tutiš dirnula je sve prisutne i dočarala prisutnost Boga u svakome od nas. Nakon duhovno-meditativnog dijela, mladi iz Svete Nedelje podigli su atmosferu igrokazom „Hodimo u svjetlu, Isus nas treba“ u kojem su nastojali prikazati današnju stvarnost među mladima. Za igrokaz su se dugo pripremali, ali na kraju su uspjeli – barem tako svi kažu...:) Imali su tremu jer je ovo prvi put da organiziraju nešto tako veliko, važno te da glume pred tolikim ljudima.

Po završetku programa, uputili smo se u dvoranu, gdje smo uz hranu, piće, pjesmu i ples nastavili druženje. Nadamo se da će se ovo druženje nastaviti i iduće godine!

IZAZOV POZIVA

Tekst: Samozatajna redovnica

A TI, ŠTO TI RADIŠ OVDJE?

„Što radiš ovdje Ilija?” (1 Kr 19,9) pitanje je koje Gospodin postavlja Iliji. Pitanje je doista važno, a osim toga provokativno. Radi se o tome da je Ilija ljut zbog svih događanja koja su ga zadesila u njegovu životu i baš mu se u tome trenutku Bog obraća, kao da ga izaziva – „Što radiš ovdje?”, „Zašto si ovdje?” Kao da ga želi pitati ima li njegova ljutnja smisla. „Zašto se ljutiš?” „Imaš li se pravo ljutiti?”

Nemojmo ni u ovom trenutku zaboraviti kako je Bog najbolji pedagog na svijetu i kako mudro zna iskoristiti svaku situaciju. To nije ono prijeteće pitanje koje mnogi roditelji znaju, kao zamku, postaviti svojoj djeci kako bi ih na kraju kaznili. Ne! Bog se služi ovim pitanjem kako bi Iliju, tebe i mene upitao: „Jesi li ti na pravom putu?”, „Što radiš ovdje?”

Možda si kao Jona čuo Božji poziv u svojem srcu pa si od Boga pobjegao. Možda si kao Ilija, koji ne vidi da se nalazi na krivom putu i ne shvaća kako taj put nije onaj put koji ga vodi do Boga. Zsigurno ćeš reći: „Kako mogu to znati?” Možda si upisao

**“UISTINU, AKO TE BOG
POZIVA, I AKO DOISTA
IMAJŠ POZIV U SVOJEMU
SRCU, BOG NIKAD NEĆE
ODUSTATI.”**

neki fakultet iz jednostavnog razloga kako bi udovoljio drugima, iako znaš da to nije tvoj put. Možda godinama sviraš klavir ili igraš nogomet samo zato da bi bio faca u društvu, dok pri tom osjećaš kako te nešto iznutra poziva. I ne odustaje. Bog ne odustaje od tebe!

Bog ti postavlja pitanje kao i Iliji: „Što radiš ovdje?” Uistinu, ako te Bog poziva, i ako doista imaš poziv u svojem srcu, Bog nikad neće odustati. On neće odustati ma kako god daleko ti pokušao bježati, ma kako god poku-

šao raditi kompromise u svom životu, ma kako god se dugo izvlačio na svoje grijehe, mane ili propuste za koje ti misliš da ih nitko (pa ni Bog sam) ne može nadići i promijeniti, iskorijeniti, ma kako. . .

Možda misliš kako možeš napraviti kompromis kako bi udovoljio i Bogu i svijetu u kojemu živiš. Možda misliš kako poziv koji je Gospodin stavio u tvoje srce možeš kompenzirati s humanitarnim radom. Ipak, zapamti dobro jednu stvar... **BOG NE ODUSTAJE!!!!** On misli ozbiljno i računa ozbiljno na tebe. Tebe u kojem je položio zrno svog poziva. On čeka tvoj odgovor. Jesi li siguran da se nalaziš na pravome putu? Razmisli dobro i poslušaj u svome srcu kako ti Bog govori: „A TI, ŠTO RADIŠ OVDJE?”

CRKVENI NAUK O SOCIJALNOM PITANJU

„Iščekivanje Kraljevstva Božjeg nikada ne smije biti isprikom da se ne zanimamo za ljude: za njihovu konkretnu osobnu situaciju i za njihov socijalno društveni, nacionalni i međunacionalni život... Ništa od svega onoga što se u određenom povijesnom trenutku može i mora ostvariti solidarnim naporom — ma kako ono bilo nesavršeno i prolazno — da bi život ljudi postao humaniji, neće biti uzaludno niti izgubljeno.”

(enciklika „Sollicitudorei socialis”, br.48)

KOŠARA PUNA SMEĆA ILI CVIJEĆA

Tekst: Nepoznati autor

Jednoga dana, jedan bogataš nekom siromahu dade košaru punu smeća. Siromah mu se nasmije i ode negdje s košarom. Isprazni je, očisti i zatim napuni predivnim cvijećem. Vрати se tom istom bogatašu i dade mu tu istu košaru. Bogataš se začudi i reče: „Zašto mi daješ ovu košaru, punu ovog predivnog cvijeća, kad sam ja tebi dao košaru punu smeća?”

A siromah mu odgovori:
„**SVAKO DAJE ONO ŠTO NOSI U SRCU!**”

GDJE JE NESTAO HRVATSKI ČOVJEK?

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

RAZMIŠLJANJE POTAKNUTO EMISIJOM „KAVICA S DORICOM” KOJA JE NA JASAN I KONKRETAN NAČIN USPJELA DOČARATI PROBLEM BUDUĆNOSTI MOG HRVATSKOG NARODA.

Danas, u ovo vrijeme, kada na svijetu ima više od 6 milijardi ljudi, naš hrvatski narod našao se u vrlo nepovoljnim prilikama. Budućnost je postala „predvidiva”. Ako nastavimo s ovim tempom i natalitetom od 9,4 (stopa nataliteta - broj živorođenih na 1 000 stanovnika u 2013. god.), praktički, za nekoliko desetljeća neće niti postojati hrvatskog naroda. Jedna od poražavajućih činjenica jest i ta kako je stopa prirodnog

prirasta u 2013. god. bila negativna i iznosila je -2,5 (-10 447 osoba). Negativno prirodno kretanje stanovništva pokazuje i vitalni indeks (broj živorođenih na 100 umrlih), koji je te godine, 2013., iznosio 79,3. S time u skladu, mi smo već sada postali „stara nacija” koja ovisi o tome hoće li se dogoditi neko čudo i obrat stvari kojim ćemo moći poništiti ovaj krivo utabani put na kojem je odnos radno sposobnih i umirovljeni-

„ODGOVORNOST MOŽEMO KRENUTI OSTVARIVATI JEDINO TRENUTNIM OBRATAJEM U NAŠOJ SVIJESTI I SVJESNIM POSTUPANJEM ZA DOBRO ISTE.”

ka samo 0,88:1. Više ne možemo govoriti o tome kako ćemo pokrenuti mirovinsku reformu ili čekati da „Vlada” nešto učini da bude bolje, jer, mi smo ti, a pogotovo mi katolici, odgovorni da krenemo djelovati. Odgovorni smo za našu budućnost i poboljšanje našeg nataliteta.

Toliko stotina godina Hrvati su čekali svoju domovinu, borili se za svoj narod, trpjeli ugnjetavanja, podnosili teške prepreke i bremena. Jesmo li sada odustali od tih stoljetnih težnji? Jesmo li se „uljuljali” u brojnim pogodnostima koje današnji svijet nudi? Jesu li borbe bile nepotrebne ili željive previše ogromne? Jesmo li uzalud ginuli za hrvatski dom?

Dobili smo što smo htjeli, slobodnu i neovisnu domovinu Hrvatsku. Hoćemo li sada, samo tako, pustiti iz ruke toliko dugo iščekivane težnje naših predaka, ne razmišljajući o našem prirastu, o našem nasljednicima i onome što smo im predali?

Ja, kao roditelj, mogu reći kako se, u ovakvim nepovoljnim prilikama, uistinu teško nositi sa svim problemima, pitajući se mogu li zbog brojnih računa, režija, troškova i svih nameta, pružiti svom djetetu uistinu ono što že-

lim. Jer, želim svojoj curici pružiti sretno djetinjstvo dostojno hrvatskog čovjeka.

Ponekad ispunjenje praktičkih želja nije moguće zbog financijskih prilika, odnosno, neprilika. To brine niz mladih obitelji koje u današnjem svijetu „krapaju kraj s krajem”. Može li nam ta naša država možda omogućiti bolje uvjete? Ne znam, ali promišljam kako bi svaki čovjek - dijete - Hrvat trebao biti svetinja ove države, ove zemlje. Stanovnik ove bogate zemlje bi trebao živjeti u blagodatima iste, a ne od socijalne pomoći i milostinje drugih. Tu se opet povlači pitanje odgovornosti svakoga od nas jer naša je zemlja dovoljno bogata, a mi ne znamo dovoljno iskoristiti njezine potencijale i truditi se da ona prosperira. Njenim nedovolj-

nim vrednovanjem poništavamo nastojanja naših predaka o Hrvatskoj kao bogatoj zemlji te dopuštamo da njihov stoljetni san padne u zaborav, u bezdan.

Mi smo odgovorni za budućnost Hrvatske! Tu odgovornost možemo krenuti ostvarivati jedino trenutnim obrtajem u našoj svijesti i svjesnim postupanjem za dobro iste.

Primarnu stvar koju moramo riješiti jest ekonomija, kako bi se na temelju nje moglo razmišljati o drugim aspektima razvoja domovine, a posebno o već spomenutom problemu nataliteta. Uistinu, samo „sit” čovjek može gledati pozitivno naprijed. Mi trebamo željeti poboljšati status i brojnost naših obitelji, ali to i konkretno pokušati ostvariti. Ne smijemo pri tome zaboraviti prošlo vrijeme koje nas

može samo ohrabriti. Naši preci su živjeli u mnogo težim uvjetima, a ipak su obitelji bile brojne i sretnije te su živjele u međusobnom zajedništvu.

Kada pogledam unatrag vlastito obiteljsko stablo, vidim kako su neke obitelji imale čak po 13-tero djece te su svi izgradili svoj život, odgojili svoju djecu koja su osnovala svoje obitelji i tako nastavili put. Danas je situacija takva da naši rođaci imaju po jedno, maksimalno dvoje djece kao prosjek. Taj stav prema obitelji treba promijeniti. Tu odgovornost svatko od nas treba podnijeti. Svatko od nas treba poduzeti nešto u svom osobnom životu kako bi pokrenuo ovu našu lijepu domovinu. Jer, slažete se, ne želimo se zapitati za 20 godina: Gdje je nestao hrvatski čovjek?

NEKOLICINA UDRUGA/PROJEKATA

koji čine vrijedne stvari u podizanju svijesti o natalitetu i vrijednosti čovjekovog života:

- 40 dana za život; <http://www.40danazazivot.com/>
- Centar za prirodno planiranje obitelji; <http://ppo.hr/>
- Udruga za promicanje obiteljskih vrijednost – bl. Alojzije Stepinac; <http://www.udruga-bas.hr/>
- Udruga Betlehem; <http://www.betlehem-zagreb.hr/>
- Klub roditelja nedonoščadi Palčići, <http://www.palcici.hr/>

Možeš li i Ti naći svoje mjesto među nekima od njih i time pokušati promijeniti svoj stav?

„PRIJE NEGO ŠTO POČNEŠ SUDITI O MENI I MOM ŽIVOTU, OBUJ MOJE CIPELE I IDI MOJIM PUTEVIMA! PROĐI ULICE, BRDA I DOLINE! OSJETI BOL I SREĆU! PROĐI GODINE KROZ KOJE JA PROLAZIM, PADNI PREKO SVAKOG KAMENA KOJI SE MENI NAŠAO NA PUTU! USTANI UVIJEK PONOVO I IDI ISTIM PUTEVIMA, KAO ŠTO I JA RADIM! I TEK MI ONDA MOŽEŠ SUDITI.”

PATRIJARH PAVLE

Brazda

KUNE U RAJU

Dođe 1 kn

i sv. Petar kaže: „Prođi.”

Dođe 2 kn

i sv. Petar kaže: „Prođi.”

Dođe 10 kn

i sv. Petar kaže: „Prođi.”

Dođe 20 kn

i sv. Petar nevoljko kaže:

„Ma, prođi u ti.”

Dođe 50 kn, a sv. Petar kaže:

„Ti u pakao.”

50 kn pita: „A zašto?”

Sv. Petar odgovara:

„Nisam te viđao u crkvi!”

JESTE LI ZNALI?

* Jeste li znali da je udovica iz evanđeoskog izvješća dala sve što je imala, a ne samo suvišak?

* Jeste li znali da se „lemozina” ili „milostinja” ili „milodar” skuplja u vrijeme dijela euharistijskog slavlja kojeg zovemo prikazanje (prinos kruha i vina kao simbola čovjekova rada) kako bi svi vjernici također mogli i konkretno sudjelovati u prinosu darova?

* Jeste li znali da se općeljudska milostinja mora vršiti u skrovitosti tj. „neka ti ne zna lijeva što čini desnica” (Mt 6,3) kako bi se sve činilo na Božju, a ne na našu slavu?

„ŠALJI DALJE!” - NOVOSTI IZ ŽUPNOG CARITASA

Tekst: Janja Novinc

JEDNO NAŠE MALO ODRICANJE OD SVAKODNEVNE KAVE, NEKOLICINE CIGARETA ILI SLATKIŠA MOŽE UVELIKE POMOĆI DA DRUGOME DONSEMO KRUH NA STOL ILI TOPLINU U DOM. ONDA, ZAŠTO DA NE POKUŠAMO?

Dragi župljani, kao što već možda znate, dovršene su dugo očekivane prostorije našeg župnog Caritasa u sklopu pastoralnog centra. Njihova posveta i svečano otvaranje bilo je obilježeno 14.5.2014. god., u dane trodnevnice uoči blagdana našeg zaštitnika sv. Ivana Nepomuka. Prostorije su lijepe i uredne, ali za njihov još ljepši izgled i bolju mogućnost sortiranja robe, nedostaje nam raznovrsnih polica i pomičnih nosača garderobnih vješalica tako da će se od vaših priloga nastojati podmiriti i ta potreba.

Isto tako, prije ovogodišnje ljetne stanke, župni Caritas je izabrao novo vodstvo u svom odboru. Predsjednik je tako postao gosp. Edo Brnčić, zamjenik predsjednika je Mira Drobilo, zapisničar Marija Kerhač, tajnica Janja Novinc, dok poslove blagajnika vodi naš župnik, vlč. Vjekoslav Pavlović. Ostale odrasle članove župnog Caritasa čine: Franjo Drobilo, Drago Iviček, Ljiljana Kuharić, Verica Lacković, Marija Lovrec i Dragica

Mihić. Mladi članovi su: Marijana Grubeša, Danijel Matešić, Vjeran Matešić, Željka Miković, Marija Tomečak, Nikola Tomečak i Katarina Tumbri.

Nadalje, nakon ljetne stanke, župni Caritas započeo je razmatranje molbi naših potrebitih korisnika vezano za ogrjevna drva. Zbog nedostatka financijskih i donatorskih sredstava, prošle zime podijeljeno je najmanje drva od svih prethodnih godina. Nažalost, i za ovu sezonu nemamo dovoljno raspoloživih sredstava za kupnju i nabavu ogrjeva iako se broj potrebitih iz godine u godinu povećava. Nove molitelje za ogrjev smo išli posjetiti tj. utvrditi vjerodostojnost zamolbe. Za sada imamo sredstava samo za po 3 m³ za svakog korisnika ili obitelj, dok smo prethodnih godina dijelili po 6 m³ drva za najugroženije obitelji. Ovo je samo pokazatelj kako je potrebitih sve više, a dobivene donacije ne podmiruju novonastale potrebe. Stoga će se i sav prihod od prodaje kalendara za iduću godinu prena-

mijeniti za podmirivanje troškova ogrjeva naših korisnika.

Od ostalih vrijednih akcija, izdvajamo kako je naš predsjednik župnog Caritasa, gosp. Brnčić, prilikom posjete Vukovaru odnio i predao određenu količinu odjeće tamošnjem Caritasu. Bili su veoma ugodno iznenađeni na pažnji, zahvalili se na donaciji te poslali našem župniku posebnu pismenu zahvalu. Ujedno, u suradnji s odborima političkih stranaka koje djeluju na području naše župe, naš župni Caritas organizirao je i provodio prikupljanje, sortiranje i otpremu hrane te ostalih potrepština za stradalnike poplavljenih područja. Odaziv za ovu akciju je bio hvale vrijedan jer naši su župljani, kao i uvijek, pokazali da imaju osjećajnosti i veliko srce za potrebite. Isto tako, kao što se s time upoznati, naši župljani kroz cijelu godinu donose odjeću. Višak odjeće odvozi se u Centralno skladište Caritasa u Rakitje. U zadnje vrijeme, pomoć oko transporta robe obavljaju vrijedni radnici prodavaonice „Marino” Lučko. Zahvaljujemo se vlasniku prodavaonice kao i šoferu koji nam pomaže kod utovara robe.

Predstoji nam prikupljanje namirnica koje će se sortirati, slagati u pakete i podijeliti našim korisnicima prije nadolazećeg blagdana Božića. Vjerujemo i dalje u solidarnost i dobrotu naših župljana koji su se proteklih godina, a posebice prošle godine, pokazali izrazito velikodušnima sa svojim donacijama i priložima. Unaprijed se zahvaljujemo, i uz Božju po-

moć nadamo, kako ćemo moći složiti primjerene pakete hrane i tako barem malo ublažiti teškoće neimaštine naših potrebitih kako bi i oni punopravno uživali u radostima Njegova rođenja. Kod svih dosadašnjih akcija, najviše pomoći nam pruža Osnovna škola Lučko, ponajviše zbog angažiranosti njenog ravnateljica, gosp. Pave Šimovića. Unaprijed mu se zahvaljujemo na trudu i podršci, a svim malim ručicama koje donose pake-

te upućujemo veliku zahvalu zbog njihovog darežljivog srca i odricanja.

Što se tiče radnog vremena našeg župnog Caritasa, ono ostaje nepromijenjeno, tj. srijedom od 9,00-10,00 h i od 17,30-18,30h. Svaki put naglašavamo kako nemamo dovoljno volontera za rad u župnom Caritasu, ali odaziv novih volontera je uvijek jako, jako slab. Zapravo, mogli bismo kazati kako je nikakav. Broj sadašnjih volontera više

puta nije dostatan za pokriće dežurstva. Molimo, stoga, sve župljane dobrog srca da se pridruže našim vrijednim volonterima. Svaka osoba je dobrodošla. Ako se odlučite za volonterstvo, molimo da samo o tome prethodno obavijestite našeg župnika.

Na kraju, svim župljanima želimo blagoslovljen Božić te sretnu i uspješnu 2015. godinu te neka nas sve zajedno dragi Bog blagoslovi!

Vaš Caritas

MISAO O GRADU

Tekst: Tihana Krajačić Bilić

Sivilo...
 Tužno sjećanje... ponos...
 Hrabrost ratnika...
 Zora u strahu...
 Borba s osjećajima...
 Sve je to misao o gradu.
 Gradu koji i danas pati,
 Ali gradu kojeg nismo zaboravili jer on je grad heroj,
 Simbol onoga što je naša bit,
 naše zajedništvo, naš pijetet.
 Simbol svih težnji maloga čovjeka,
 Koje su sakupljene u krhotinama,
 ostatacima zidina i dušama poginulih.
 Sve misli o nama kao naciji,
 skupljene su u molitvama posvećenim njemu.
 Molitvama koje predstavljaju zajedništvo, svetinju.
 Vidimo li se i mi u njima?

Na spomen 23.godišnjice pada Vukovara, 18.11.2014. god

NIKAD VIŠE, NIKAD VIŠE!

Tekst: Anđelka Bunić

ZAŠTO SAM SE ODLUČILA PISATI O DNEVNO – POLITIČKIM TEMAMA KOJE SU KROZ OVO VRIJEME U „ŽIŽI“ INTERESA? VJERUJEM DA VAM NEĆE BITI TEŠKO POGODITI. HOĆU LI BITI NA VISINI ZADATKA I PRI TOME SE NE SVRSTATI NA OVU ILI ONU STRANU? NE ZNAM. O TOME ODLUČITE SAMI.

Upravo nas svakodnevna svrstavanja jako ometaju da idemo naprijed. Iz prošlosti treba učiti, ali u njoj ne treba biti zarobljen. Ovdje želim s Vama podijeliti neka svoja promišljanja i to kao osoba koja osjeća s onima koji pate, kao osoba koja je cijeli svoj profesionalni vijek radila, a i danas radi na području raznih vrsta invaliditeta, kao osoba koja onima koji pate želi pružiti rubac da otaru svoje izmučeno i napaćeno lice, kao osoba koja im želi pomoći u nošenju njihovog teškog križa...

Svaki dobronamjerni čovjek trebao bi se zapitati kuda ide to

naše društvo kada oni, koji bi trebali zastupati ljude za koje su zaduženi, čuvaju svoje fotelje; kada oni borcima koji su se borili za temelje Lijepe pridaju etikete kako su vješto manipulirani od raznih političkih struja te, kao takvi, nisu svjesni što rade? Nije li možda situacija obrnuta?

Poznato je da se najbolje vlada kad se narod podijeli i zavadi, a ostavlja se dojam da se upravo to sustavno radi, o čemu svjedoči i kulminacija tijekom prosvjeda branitelja. Javna je stvar kako se branitelje dijeli na „ove“ i „one“, opet u cilju vladanja, a dijele ih upravo oni koji nisu svoj život

stavili u obranu domovine. Kako bi opravdali sebe, moraju „zama-gljivati“ istinu ili „mutiti vodu“ kako ne bi bili otkriveni. Kad bismo svi bili jedinstveni u obrani opće prihvaćenih vrijednosti, a jedna od njih je i poštivanje branitelja i obrana njihovog dostojanstva i dostojanstva, onda ne bismo dozvolili ili mirno gledali što se s tom skupinom ljudi događa. Bilo bi dobro kada bi svatko tko misli da su branitelji manipulirani sjeo samo na jedan dan u kolica i provozao se gradom ili otišao u neku od institucija koje nemaju prilagođen ulaz za kolica. Mislim da bi brzo promijenio svoj način razmišljanja. Kako bismo razumjeli drugoga, moramo se pokušati „staviti u njegovu kožu“ ili „obučiti njegove cipele“.

Ako bismo i dozvolili da nam prođe teza o manipuliranosti, opet ne bismo smjeli dozvoliti da ti ljudi pate, iscrpljujući se pod šatorima pred svojim ministarstvom. Čija je to fotelja vrednija od patnje ljudi koji nemaju više što izgubiti jer su odavno već sve izgubili?

Teško je gledati njihovog ministra, koji je isto branitelj, kako se s gnušanjem odnosi prema svojim suborcima i s kojima ne komunicira direktno, već preko medija. Postavljam pitanje: „Nije li možda ministar vješto manipuliran od strane onih kojima odgovara stanje što gore - to bolje, a nije toga svjestan?“ Ministar bi trebao biti ministar sviju branitelja, a ne samo nekih. Isto bi trebalo biti i u drugim resorima. Sjetimo se kakva su sve poniženja svojevremeno proživljavali naši doktori koji svojim edukacijama, istraživanjima, složenim

kirurškim zahvatima, vještina-
ma i sposobnostima stoje uz bok
svjetski priznatim stručnjacima.
Njima je, također, sustavno gaže-
no njihovo dostojanstvo, a to je
nešto što čovjek koji poštuje sebe
i svoju struku ne može podnijeti
jer udara na samu bit čovjeka.

Poznato je kako dobar ratnik
u ratu ne mora biti i dobar mi-
nistar u miru, koji je javno izja-
vio kako je za svoga pomoćnika
odabrao mladog i neiskusnog
pomoćnika po zaslugama nje-
govog oca. Svaka čast mladom i
obrazovanom čovjeku. Nemam
osobno ništa protiv njega, ali
imam protiv toga što je ministar
takvog čovjeka stavio na tako
osjetljivo mjesto kojem isti, čini
se, nije dorastao. Njegovo nei-
skustvo ga čini podobnim, ali i ne
sposobnim kako bi odgovorno
mogao obavljati svoju zahtjevnu
dužnost. Poznato je kako se mla-
di ljudi bez određenog iskustva
i potrebnih vještina, po zaslugama
svojih očeva, nikako ne bi
trebali zapošljavati na odgovor-
ne funkcije kojima nisu dorasli.

Pitamo se, dakle: „Koje pro-
vjere bi trebali proći ministri?
Kojim vještinama bi trebali biti
poučeni kako bi služili, a ne vladali?“ Sve se više uviđa potreba
edukacije političara u koju, prije
svega, treba uključiti područje
komunikacije i socijalizacije, što
bi za jednog dobrog političara
bila osnova ili abeceda dobrog
vladanja. Političar koji ne zna
kvalitetno direktno komuni-
cirati na raznim razinama i s
raznim strukama, ne može biti
i nije dobar političar. Političar
koji pažljivo ne sluša i ne oslušk-
uje bilo svog naroda ne može,
odnosno, ne bi smio nikoga za-

stupati. Needucirani političari
su opća opasnost za upravljanje
ljudima koje bi morali gledati
kao naše najveće bogatstvo, a ne
kao protivnike. Takvi političari
su opća opasnost za vladanje
složenim mehanizmima kao što
je upravljanje državom i zastupa-
nje te iste države prema svijetu.
Gafovi needuciranih političara
sve više „bodu oči“ i „paraju uši“.

Naši branitelji dali su ono što
je najvrednije, ili što bi trebalo
biti najveća dragocjenost na lje-
stvinci naših vrijednosti. Stavili

**“BILO BI DOBRO KADA
BI SVATKO TKO MISLI DA
SU BRANITELJI MANIPU-
LIRANI SJEJO SAMO NA
JEDAN DAN U KOLICA I
PROVOZAO SE GRADOM
ILI OTIŠAO U NEKU OD
INSTITUCIJA KOJE NEMA-
JU PRILAGOĐEN ULAZ ZA
KOLICA.”**

su svoj život kao zalag obrani
napadnute nam domovine, za
sve nas. Neki su umrli, a drugi
su ostali bez svojih dijelova tijela
s ozljedama koja su ih prikovala
za invalidska kolica. To su naši
branitelji s 100% invaliditetom
koji su ograničeni u svom kre-
tanju i potrebna im je tuđa po-
moć, koji su žrtve nametnutog
nam rata, kojima se sustavno
nameće osjećaj krivnje izjedna-
čavajući ih s agresorom te ih se
time sustavno ranjava i ruši im
se njihovo dostojanstvo. Rušenje
čovjekovog dostojanstva sma-
tram najvećim grijehom svakoga

tko to radi pa tako i vladalačkih
struktura. Jesu li one toga svje-
sne te to namjerno rade, ili su
slijepi za patnje naroda kojeg
zastupaju, pokazat će vrijeme.

Ministar branitelja je nedav-
no u Vukovaru javno izjavio kako
je braniteljima dao srce i dušu
(vjerujem kako je rekao istinu),
no ne odobravam mu da se tako
postavio jer profesionalan odnos
prema poslu ne trpi takav pri-
stup. Čovjek naprosto u takvom
odnosu „izgori“. Zamislite što
bi ostalo od liječnika ili kirurga
koji bi svaki puta imao stresove
kad bi mu pacijent umro? Zar bi
to bio bolji čovjek od onog koji
mora isključiti emocije kako bi
dobro obavio zadatak? U profes-
ionalnom odnosu, emocionalna
inteligencija tj. upravljanje
emocijama ima vrlo važnu ulo-
gu. Tko ne zna upravljati svojim
emocijama, ne može biti dobar
niti u jednom odnosu na svijetu,
a kamo li profesionalnom. Mi-
nistar je javno izjavio kako ima
problema u obitelji zbog svoga
posla. Nije li to dovoljan razlog
da promjeni svoju situaciju i rije-
ši probleme koje ima? Što može
biti jače od mira u obitelji? Fote-
lja ili čast zvati se ministar? Javno
je izjavio kako je i sam bolestan
čovjek. Može li bolestan čovjek
voditi tako odgovorno mini-
starstvo kao što je Ministarstvo
branitelja? Javno je izjavio kako
se neće više nikad kandidirati za
ministra, koliko god to netko od
njega tražio, povikavši: „Nikad
više, nikad više!“ Ako mu je tako
mrska njegova sadašnja ulo-
ga, zašto jednostavno časno ne
odstupi i prepusti svoje mjesto
profesionalcu koji će htjeti i znati
služiti onima za koje je izabran?

BOG POSTOJI

Nepoznati autor

Čovjek je otišao u brijačnicu ošišati svoju kosu i skratiti bradu. Počeo je pričati s brijačem. Pričali su o mnogim stvarima i raznim temama. Iznenada, dotakli su temu o Bogu. Brijač je rekao: „Pogledaj čovječje. Ja ne vjerujem da Bog postoji kao što si ti to rekao.”

„Zašto si to rekao?” upita ga čovjek.

„Pa to je tako jednostavno jer samo moraš izaći na ulicu da shvatiš kako Bog ne postoji. Reci mi, da Bog postoji; bi li bilo toliko bolesnih ljudi? Bi li bilo napuštene djece? Da Bog postoji, ne bi bilo patnje i boli. Ja ne mogu zamisliti Boga koji dopušta ove stvari.”

Čovjek je, zamišljen, zašutio jedno vrijeme jer nije želio odgovoriti bez argumenata.

Brijač je završio svoj posao, i čovjek je izašao iz brijačnice. Ubrzo nakon što je izašao, ugledao je čovjeka s dugom kosom i zapuštenom bradom (izgledao je sav neuredan). Onda je čovjek ponovo ušao u brijačnicu i rekao brijaču: „Znaš što? Brijači ne postoje!”

„Kako ne postoje?” upitao je brijač.

„Ne!” čovjek je uzviknuo te nastavi: „Oni ne postoje, jer da postoje, ne bi bilo neurednih ljudi, kao što je onaj na ulici.”

„Ma brijači postoje, samo što ljudi ne dolaze k njima”, smjelo odgovori brijač.

„Točno!” potvrdio je čovjek i nadodao: „Isto tako i Bog postoji, samo ljudi ne dolaze k Njemu!”

Spoji točke i dovrši crtež. Sliku oboji.

Brazda

DJEČJE SMIJEŠNE IZJAVE

Pripremila: mala Marija

Što je to stol? To je kao neki tata od stolice.

Što znači šaputati? Kad se govori, ali se ne čuje već se samo mrdaju usta.

Što je to tuga? Kad te učiteljica premjesti u prvi red pa te svi čupaju, a ti ne znaš tko je.

Tko je to unuk? Jedan mali što ima dedu i mala kolica... Dijete od dedine snahe... Čovjek koji ima dedu.

Čemu služi unuk? Da vodi dedu u park... Da se kunu u njega kad lažu.

Kada je čovjek usamljen? Kad nikome ne smije reći neku tajnu.

Što znači promjenjiv? Kad moj tata lupi šakom u radio da se promijeni...

Što znači saditi? Kad netko hoće imati bundevu pa gura nešto u zemlju.

Što je svraka? Ptica koja služi za pjevanje jer viče: „svra, svra!”

Što je kava? To je jedno jelo za odrasle, a služi i za rast repova na djeci.

Što je krava? Ona što žvače žvakaću travu... Ona koja uvijek dođe k mami da nešto traži od nje.

Što znači smanjiti? Kad šofer smanji brzinu kada vidi policiju.

Što je potok? Potok nastaje kad brdo cijedi vodu... Na njemu plove guske i patke kad su mokre.

Čemu služi potok? Da se svi skidaju u kupaće gaće.

Što znači prikradati se? Kad hodaš tako tiho da ne zaškripe vrata od špajze... Kad kradeš pri kraju tako da nitko ne skuži... Kad hodaš tako da te nitko živ ne čuje jer je strašno opasno ako te psi čuju.

Koja je razlika između prozora i vrata? Na vrata fino uđeš, a kroz prozor bježiš.

Što znači pucati? Kad lovci idu u šumu da se vesele.

Što je zavist? Kad te zaviju sa zavojem.

Što se može izvaliti? Moj tata kad čita novine... Kad te učiteljica prozove za ispitivanje, a ti izvališ oči... Kad nekome ispadnu zubi.

Što je srce? Nešto što lupeta kada ideš trčeći cestom.

DA ISUSA SRETNEM NA ULICI REKAO/LA BIH MU...

„...Kako sam uzbuđena što te vidim! Hoćeš li ostati kod mene doma? Molim te.”

(Tea Koluder, 3 r. PŠ Hrv. Leskovac)

„...da je on ljubav mog života, da se ja njemu molim, a i da on moli za sve nas na svijetu!”

(Filip Karamatić, 3.r. PŠ Stupnik)

„...hvala ti na svim stvorenjima i na prirodi. Jako ti puno hvala na dobroti ovih ljudi i sreći ovoga života!”

(Tara Horvat, 3.r. PŠ Ježdovec)

„...Isuse, ti si predivan. Izgledaš poput goluba koji leti u nebesa i iskri kao žar.”

(Marta Penezić, 3.a)

„...kakvo je vrijeme u svijetu, što se događa, kako se ljudi ponašaju prema prirodi i kako se razvijaju životinje.”

(Bruno Pranjković, 3.b)

„...volim te, molim se tebi. Hoću da nikada ne nestaneš iz mojih misli i da uvijek slijedim Tebe i tvog Oca.”

(Ivan Božurić, 3.r. PŠ Ježdovec)

„...hvala ti što imam dobre roditelje, dobre ocjene, što imam gdje živjeti, što si me stvorio, što si stvorio cijeli svijet i moju obitelj!”

(Mihaela Čičak, 3.r. PŠ Ježdovec)

„...najljepše riječi koje znam.”

(Klara Vrbanić, 3.r. PŠ Stupnik)

„...oprosti mi na svim lošim stvarima i hvala ti na obitelji, životu, dobrim ljudima...”

(Magdalena Miličević, 3.a)

„...da ga volim, da mi pomogne, da me pazi i štiti i zahvalio bih mu se na svemu što mi je dao.”

(Domagoj Karlo Jerković, 3.r. PŠ Hrv. Leskovac)

„...molim te da svi pokojnici dođu u raj i da jednoga dana dođem i ja. Nauči sve ljude voljeti i vjerovati u Boga.”

(Antonia Križić, 3.r. PŠ Ježdovec)

„...Kako si? Hoćeš li me voditi kući da pričamo? Puno te volim, budi pored mene.”

(Karlo Rob, 3.r. PŠ Hrv. Leskovac)

Evo i malo luckastih, znatiželjnih duša...

„...Isuse, ti si živ? Ja ovo vidim? ”

(Fran Binđa, 3.a)

„...voliš li Ti banane?”

(Jan Zrinski Kosanović, 3.a)

„...znaš li govoriti hrvatski jezik?”

(Leon Vižman, 3.a)

„...hoćeš li čokoladicu?”

(Ivan Farkač, 3.a)

„...jesi li ti pravi čovjek ili duh? Kako je kod Boga, kako si to sve preživio i kako ti je bilo hodati po onim putovima?”

(Karlo Mutapčić, 3.b)

„...makni štetočine, kao npr. komarce, zato što me pikaju!”

(Luka Tretinjak, 3.r. PŠ Stupnik)

NIJE U REDU DRUGOME GOVORITI RUŽNE RIJEČI JER...

„...to je grijeh.”

(Luka Nikić, 3.r. PŠ Stupnik)

„...onda nam ružne riječi postanu navika.”

(Mateo Putak, 3.b)

„...drugoga bi povrijedili, a sami bi se osjećali tužno i usamljeno. Ali, kada mu kažemo dobro, on će nam biti dobar i drag prijatelj.”

(Paula Bezjak, 3.a)

„...onda će se možda netko i nama poslije rugati pa ćemo shvatiti kako je bilo drugome.”

(Tomislav Breščanović, 3.b)

„...svi smo mi isti. Svi smo Božja djeca i nitko ne zaslužuje biti uvrijeđen.”

(Lana Divković, 3.r. PŠ Stupnik)

ŠALJI DALJE! – JEDNO DOBRO DJELO KOJE SAM UČINIO/LA

„...Kada sam vidjela jednu staru baku koja je pro-sila, pitala sam mamu i tatu da joj damo novce pa smo joj dali 20 kn.”

(N.N. – dobra djela činimo u neznanosti)

„...Isuse, hoćemo li i mi biti u raju?”

(Anamarija Mihaljević, 3.r. PŠ Stupnik)

„...zašto mi Bog nije dao još jednu sestru?”

(Luka Arapović, 3.b)

„...kako možeš letjeti bez krila? Kako možeš uzimati grijeha cijeloga svijeta? Kako možeš oprostiti ljudima koji su bezobrazni?”

(Marta Zdelar, 3.a)

I za kraj...

„...Hoćeš li mi pomoći da mi mama bude zdrava? Daj mi reci što trebam raditi da mama ne bude žalosna zbog mene za Božić i Sv. Nikolu?”

(Vinko Konosić, 3.r. PŠ Hrv. Leskovac)

„...Isuse, ti si moj najbolji prijatelj!”

(Noa Horvat, 3.r. PŠ Ježdovec)

„...svoje srce, dušu, sve što imam.”

(Patrik Šaula, 3.r. PŠ Hrv. Leskovac)

„...ljubav, tako da pomognem siromašnima i obitelji, da siromašnima poklonim igračke, a obitelji što treba.”

(Rea Ivanović, 3.r. PŠ Demerje)

„...dobrotu, čistoću srca, svoje molitve.”

(Josip Mikić, 3. r. PŠ Hrv. Leskovac)

„...svoja dobra djela. Trudit ću se svom snagom da za Božić budem što bolji.”

(Ivan Bartol, 3.r. PŠ Hrv. Leskovac)

„...da ga svi vole i ljube u mojoj obitelji.”

(Luka Sever, 3.r. PŠ Hrv. Leskovac)

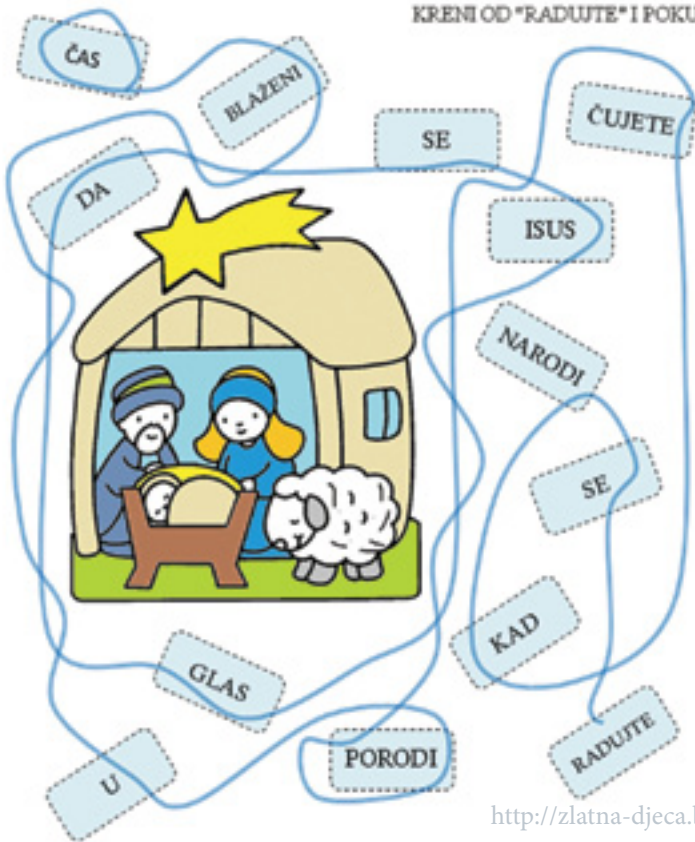
B I M A R I J A S Z E
 C R I O S O K E L V T
 A I R U S Ć C J A I Š
 R T S I O I N N M J I
 A S P N L A Đ E I E T
 G A O S D E H Đ C Z A
 A P A G L E Ž O A D R
 M J A J L J A R V A V
 J L E T I S A P S O S
 B I E A C I L A T Š L
 Ć B D I J E T E B O G

BETLEHEM, EVANĐELJE, BOG,
 PONOČKA, ROĐENJE, ISUS,
 SLAMICA, JASLICE, VOL,
 MAGARAC, PASTIRI, JOSIP,
 MARIJA, SPASITELJ, MIR,
 SVRATIŠTE, BLAGDAN, RAJ,

DIJETE, ŠTALICA, ZVIJEZDA

KRENI OD "RADUITE" I POKUPI REDOM SVE RIJEČI, PA ĆEŠ OTKRITI POČETAK
 JEDNE BOŽIČNE PJESME. NAPIŠI DOBIVENI
 TEKST NA PRAZNE CRTE.

Isuse, odmah
ću se vratiti...

Došao sam toliko
daleko, ali nigdje
nisam stigao...

Idem se vratiti...
Nadam se da Isus
čeka. Možda se
umorio i otišao...

Puno ti je trebalo...
Krenimo ispočetka

Bitno.net

POVRATAK

Vratiti se nikada nije kasno
jer On uvijek čeka.

IVANOVI ANĐELI NA PUTU ZA LUDBREG

Tekst: Ivanovi anđeli, Antonela Klarić

MNOGI DOGAĐAJI OSTAVLJAJU NEIZBRISIV TRAG U NAŠEM SRCU I
SJEĆANJU. MOŽDA TOGA NISMO NITI SVJESNI, ALI TI DOGAĐAJI NAS
I MIJENJAJU. BUDIMO DIO JEDNE TAKVE PROMJENE...

Ove godine, Ivanovi anđeli zaputili su se na izlet u Ludbreg! Ludbreg nas je oduševio! Ludbreg je centar svijeta. Saznali smo jako puno o njegovoj zanimljivoj povijesti i starim Rimljanima koji su ga bili naselili. Iz tog vremena datira i legenda koja kaže da su upravo na ovom mjestu bili zamišljeni krugovi zemaljski, a na njihovim obodima velike metropole...

Nakon zanimljive povijesti nastanka Ludbrega, zaputili smo se na misu u Euharistijsko svetište predragocjene Krvi Kristove. Prije mise čuli

smo za događaj čuda Svete krvi. Za vrijeme bogoslužja, svećeniku, koji je sumnjajući u istinitost riječi Pretvorbe „Ovo je tijelo moje” i „Ovo je moja krv...”, u kaležu je nakon lomljenja hostije na tri dijela potekla prava krv. Zaprepašten i silno preplašen, svećenik je brzo završio svetu misu. Tekućinu iz kaleža pospremio je u staklenu posudicu, skrio, i o događaju šutio do kraja života. Tek na samrti je javno priznao što se dogodilo i ampulu s tekućinom predao na čuvanje svojoj subraći svećenicima u župnoj crkvi sv. Trojstva.

CRKVENI NAUK O GLAZBI

„Zbor nije nikakva katolička glazbena udruga koja bi, umjesto da pjeva u nekoj dvorani, prigodno ili više puta pjevala u crkvi, već je dio liturgijske zajednice s posebnom liturgijskom službom... Zbor treba biti odgovoran za pjevanje liturgijske zajednice, a ne za neku vlastitu promidžbu. Tako vrijede Stohrove riječi da je pjevanje puka posjetnica za crkveni zbor.“ (Ivan Šaško, „Liturgijski simbolički govor“, str.212-213.)

Nakon zapanjujućeg Ludbrega, zaputili smo se prema Bjelovaru. Stali smo u Barutani - spomen domu pokraj Bjelovara. U okružju prekrasne prirode, napravili smo piknik i odbojkaški turnir s našim župnikom! Zatim smo se prošetali i razgledali sve spomenike. Nakon Barutana, zaputili smo se natrag u Zagreb! U busu nas je pratila prekrasna atmosfera uz pjesmu i molitvu!

Ovaj nezaboravan izlet nećemo nikada zaboraviti i radujemo se sljedećem!

JESTE LI ZNALI?

LJEPOTA GLAZBE

Preuzeto sa stranice Katehetskog ureda Splitsko-makarske nadbiskupije

* Jeste li znali kako glazba Novog zavjeta ne donosi ništa bitno novo u odnosu na Stari zavjet, tj. ona više teži smiraju i ostvarenju kroz tiše i mirnije tonove, dok je glazba Starog zavjeta bila veoma bučna, popraćena mnogim instrumentima i oblicima izražavanja?

* Jeste li znali da u liturgiji glas pojedinog pjevača ili zbora ne smije nadjačati Riječ kojom izražavaju svoje divljenje Bogu?

* Jeste li znali da je brojnim istraživanjima dokazano kako slušanje Mozarta i Vivaldija utječe na poboljšanje psihofizičkog razvoja djeteta prije i poslije rođenja, tj. potiče njegovu relaksaciju i spavanje te poboljšava pamćenje?

Washington DC, metro stanica, hladno jutro u siječnju 2007. godine. Čovjek na violini svira Bachovo djelo.

Za to vrijeme oko 2000 ljudi prođe stanicom, većina na svom putu za posao.

3 minute nakon što je počeo sviranje, jedan gospodin uočava glazbenika. Usporava korake, zaustavlja se par sekundi, a zatim žurno odlazi.

4 minute kasnije, violinist prima svoj prvi dolar: žena baca novčić u šesir te bez zastajkivanja nastavlja hod.

6 minuta kasnije, mladi čovjek se naginje nad ogradom kako bi ga poslušao, a zatim pogleda na ručni

sat i nastavlja žureći.

10 minuta kasnije, trogodišnji dječak se zaustavlja, ali ga majka odvlači žureći. Dječak zastaje kako bi ponovno pogledao svirača, no majka ga vuče i oboje odlaze žureći. Nekoliko druge djece je ponovilo ovu radnju. Svaki roditelj, bez izuzetka, prisilio je svoje dijete da nastavi hodati.

45 minuta kasnije, glazbenik svira bez prestanka. Samo 6 ljudi se zaustavilo i kratko ga poslušalo. Nekih 20-ak ljudi je dalo novac, ali je nastavilo hodati nepromijenjenim ritmom. Svirač je sakupio ukupno \$32.

1 sat kasnije, glazbenik završava svirku i nastupa tišina.

ISTINITA PRIČA: Nitko nije znao da je dotični glazbenik ustvari bio Joshua Bell, jedan od najvećih glazbenika današnjice. Svirao je Bacha i to jedan od najzahtjevnijih komada ikada napisanih na violini vrijednoj 3.5 milijuna dolara. Samo dva dana prije ovog nastupa, Joshua

Bell je rasprodao karte za svoj koncert koji se trebao održati u koncertnoj dvorani u Bostonu i gdje je prosječna cijena sjedala iznosila \$100.

Inkognito svirku Joshue Bella na stanici metroa organizirao je Washington Post kao dio sociološkog eksperimenta o percepciji, ukusu i ljudskim prioritetima. U vezi s time, postavlja se pitanje: „Koliko nas ide na koncerte plaćajući astronomske iznose za kartu, a to isto ne prepoznamo u drugim prigodama?“, „Prepoznamo li talent u neočekivanom kontekstu?“, „Prepoznamo li uopće ljepotu u uobičajenom okruženju?“, „Cijenimo li tu ljepotu?“

Ako nemamo niti trenutak vremena da zastanemo i poslušamo jednog od najboljih glazbenika na svijetu, koji svira jedan od najljepših komada ikada stvorenih, na jednom od najljepših instrumenata ikada načinjenih, koliko tek mnoštvo drugih stvari propuštamo u životu?

CRTICE IZ ŽIVOTA ALLEGRA

Tekst: Kristina Lončar

„HVALIT ĆU TE, GOSPODE, MEĐU NARODIMA, MEĐU PUCIMA
PJEVAT ĆU TEBI: JER DO NEBA JE DOBROTA TVOJA, DO OBLAKA
VJERNOST TVOJA.“ (PS 57, 10-11)

37. Susreti zagrebačkih glazbenih amatera

Kao i do sada, i ove smo godine sudjelovali na Susretima zagrebačkih glazbenih amatera, jednoj od najvećih glazbenih manifestacija na kojoj sudjeluju vokalni i instrumentalni amaterski ansambli s područja Grada Zagreba i Zagrebačke županije. Susreti se održavaju još od 1978. godine, a organizira ih Zagrebački glazbeni podij. Cilj je poticati rad glazbenih umjetnika amatera i tako unaprijediti tradiciju amaterskog kulturno-umjetničkog djelovanja. Susreti su održani 10. svibnja u Domu kulture Prečko. Skladbe koje smo izveli su „Bogorodice Djevo“ ruskog romantičara Sergeja V. Rahmanjinova, zatim istoimenu skladbu „Bogoróditse Djévo“ baltičkog skladatelja Arvoa Pärta te „Patok“ domaće skladateljice Đeni Dekleve-Radaković.

Novi „članovi“ Allegra

Od proljeća ove godine, Allegro se može pohvaliti novim instrumentima; klavirom i gitarom. Novac sakupljen za kupnju klavira jest upravo vaš

dobrovoljni prilog za maslinove grančice, prikupljen na Cvjetnicu. Preostali potreban novac za kupnju klavira Klubu mladih „Sijač“ donirao je velečasni Vjekoslav Pavlović u ime župe. Novac potreban za kupnju nove gitare donirala je tvrtka Tip-Top. U znak zahvale na vašoj izuzetnoj pomoći, toplom srcu i dobroj volji, po uskršnjim blagdanima, točnije u svibnju, održali smo kraći koncert kako bismo pjesmom iskazali koliko ste naš rad, sadašnji i budući, učinili još kvalitetnijim.

Put Kruševa

Određite ovogodišnje ljetne turneje bilo je Kruševo, mjesto u Zadarskoj županiji. Ondje smo stigli na poziv gospodina Josipa Matića koji prati rad Allegra već duži niz godina. Njegova je želja bila upoznati nas sa zadarskima zaleđem i njegovim rodnim mjestom. U petak, 18. srpnja, održali smo nastup na Bukovačkim večerima u Obrovcu, a u nedjelju smo pjevali na misi u crkvi Sv. Jurja Mučenika u Kruševu. Slobodno vrijeme proveli smo istražujući zadarsko zaleđe. Iznimno nas se

dojmila rijeka Zrmanja, velebit-ska ljepotica prelijepih sedrenih slapova i još ljepšeg kanjona kojim smo imali priliku ploviti od Obrovca pa do njezina ušća u Novigradsko more. Tri dana proveli smo prelijepo ugošćeni kod obitelji Matić. Ovim putem im se iskreno i srdačno zahvaljujemo kao i obitelji Bagarić koja nam je omogućila prijevozna sredstva do našeg odredišta.

Kotoriba

Sto prvi rođendan ove je godine slavio gospodin Mijo Golubić, djed članice našega zbora, Kristine Matasić. Tim povodom smo bili pozvani u Kotoribu – malo mjestasce u srcu Međimurja, blizu mađarske granice. U kotoripskoj župnoj crkvi Sedam žalosti Blažene Djevice Marije i Svetoga Križa održana je misa zahvalnica na kojoj je slavjenik uz obitelj, prijatelje i sumještane proslavio svoj rođendan te zahvalio za dug i blagoslovljen život. Nakon mise, s obitelji smo krenuli u restoran na ručak kojim nas je počastio slavjenik. Tamo smo uz ukusnu domaću hranu, pokoju kapljicu, ugodan razgovor i pjesmu proslavili stoljeće i jednu godinu te na taj način razveselili obitelj i slavjenika, koji je zaista imao samo lijepe riječi zahvale i bio presretan što smo mogli doći i prisustvovati tom događaju. Mi smo također dijelili njegovu sreću jer ne slavimo svaki dan toliko godina te nam je bila izuzetna čast i velika radost biti dijelom toga. (Monika Perić)

I za kraj...

Preostali nam je dio godine bio prilično ispunjen raznim

aktivnostima. Na poziv časne sestre Marije Dijane, 7. studenoga pjevali smo na misi u kapelici sv. Josipa u Hrvatskom Leskovcu povodom pobožnosti prvog petka u mjesecu. Misno slavlje predvodio je p. Zlatko Pletikosić.

Nadalje, povodom sjećanja na žrtve Vukovara, u Osnovnoj školi Lučko,

dana 17. studenoga, održan je koncert na kojem je, zajedno uz ostale sudionike, pjevao i Allegro. Ovim je događajem na dostojanstven način odana počast stradanju i žrtvama Vukovara.

Drugi put zaredom, početkom prosinca, sudjelovali smo na humanitarnom koncertu duhovne glazbe „Iz ljubavi za njih“, održanom u župi Marije Kraljice Apostola u Zaprešiću. Svi dobrovoljni prihodi skupljeni su za rad Udruge za promicanje kvalitete života osoba s posebnim potrebama „Ivančica“, koja je

ovaj događaj i organizirala. Koncert su svojom pjesmom i plesom otvorili sami štice-nici Udruge, a kasnije su nas upoznali sa svojim talentima i radovima koje izrađuju.

Također, Allegro i dalje sudjeluje na humanitarnom projektu „Mise u Klaićevoj bolnici“ o kojem je bilo više govora u prethodnom broju Brazde. U projektu se nastoji duhovno pomoći teško oboljeloj djeci i njihovim roditeljima kroz molitvu na misama i animiranjem djece po bolničkim odjelima.

Ususret nam stiže rođenje Isusovo, stoga ćemo povodom nadolazećih božićnih blagdana održati koncert u našoj domaćoj župi pa vas ovim putem pozivamo da nas počastite svojim dolaskom. O točnom terminu održavanja koncerta, obavijestit ćemo vas na vrijeme. Do tada, srdačan pozdrav!

„Glazbenici su arhitekti raja.”
Bobby McFerrin

„Poslije tišine, ono što dolazi najbliže izražavanju neizrecivog jest glazba.”

Aldous Huxley

„Glazba je kreda na ploči života. Bez nje, sve je prazna tabla.”

Lexi Carter

„Većina ljudi umre sa svojom glazbom još zaključanom u njima.”

Benjamin Disraeli

RAZGOVOR DVAJU GLAZBENIKA

Sretnu se dva glazbenika nakon dužeg vremena i vode sljedeći razgovor.

Kaže prvi: „Ja sam sad ravnatelj u jednoj poznatoj tvrtki za glazbenu produkciju. A ti?”

„Ja ti sviram u jednom kvartetu”, kaže drugi.

„Pa, koliko vas ima?”, pita prvi.

„Troje”, brzo odgovori drugi.

„Pa, tko sve svira?” pita prvi.

„Ja i moj brat”, ponosno odgovori drugi.

„Ti imaš brata?”, pita prvi.

„Ne, zakaj pitaš?”

DIREKTORIJ ZA SLUŽBU I ŽIVOT PREZBITERA – IDENTITET PREZBITERA

Tekst: Vlč. Mijo Matošević

U OVOM BROJU BRAZDE, DONOSIMO VAM TEKST VEZAN ZA TEMATIKU IDENTITETA PREZBITERA; TEMATIKU ČIJI SMO PREGOVOR I UVODNI DIO IZNIJELI U PRETHODNA DVA BROJA BRAZDE. SVAKAKO PROČITAJTE, JER SE IZ DUBINE PROMIŠLJENE MISLI MOGU RAZABRATI MNOGOBROJNI OPĆELJUDSKI I VJERNIČKI ASPEKTI.

Duhovni dar koji su prezbiteri primili na ređenju, ne pripravlja ih na ređenju, ne pripravlja ih na ograničeno i suženo poslanje, nego za najšire i sveopće poslanje. Svi su svećenici pridruženi biskupskom zboru te u hijerarhijskom zajedništvu s biskupima, prema svom pozivu, služe dobru Crkve. Odgoj i izobrazba za opću Crkvu podrazumijeva kako prezbiter treba biti spreman suočiti se s raznim okolnostima te sa stalnom spremnošću bezuvjetno služiti čitavoj Crkvi. Misionarski žar sastavni je dio bića svećenika. Pastir je „kruh koji se lomi za život svijeta”. Svi svećenici moraju imati misionarsko srce i shvaćanje te biti otvoreni za potrebe Crkve i svijeta. Svećenici danas, više nego ikad, moraju u sebi osjećati apostolski žar da sve ljude privode jedinstvu u Kristu, u njegovoj Crkvi.

Opaža se progresivni pro-

ces dekristijanizacije i gubljenja bitnih ljudskih vrijednosti koji je zabrinjavajući. Evanđelje je namijenjeno svima, a ne samo određenom krugu ljudi te smo, iz tog razloga, dužni tražiti nove putove kojima ćemo evanđelje donijeti svima. Danas se treba hrabro suočiti s prilikama koje su sve raznolikije i sve zahtjevnije u kontekstu globalizacije i novog promjenjivog prožimanja naroda i kultura koje ih obilježuju. Križ stoji visoko uzdignut nad svijetom koji se okreće. Svećenici trebaju uložiti sve svoje napore za ostvarenje nove evangelizacije. Evangelizacija je nova u svom žaru, u svojim metodama i u svojim izrazima. Treba oživjeti revnost svetog Pavla: „Jao meni ako evanđelja ne navješćujem.” (1 Kor 9,16) Misija je pitanje vjere, pokazatelj vjere u Krista i u njegovu ljubav prema nama. Dopustimo da se u

nama probudi „obnovljeni misijski žar; taj izraz novoga velikušnog otvaranja milosnom daru”. Potrebno je poći za krštenicima koji, zbog različitih razloga, ne žive pripadnost crkvenoj zajednici kao i onih koji slabo, ili nimalo, poznaju Isusa Krista.

Župa nije samo mjesto gdje se provodi kateheza. Ona je živi ambijent koji mora ostvarivati novu evangelizaciju i koja shvaća da je u trajnoj misiji. U župi, prezbiteri trebaju okupljati članove zajednice, posvećene osobe i vjernike laike da ih pripreme i pošalju u evangelizacijsku misiju osobama, obiteljima i svim društvenim sredinama koje se nalaze na dotičnom teritoriju. Vjernici imaju potrebu da ih pastiri ohrabre kako bi mogli bez straha otvoreno naviještati vjeru. Onaj, koji pak evangelizira druge, treba sam doživljavati misionarski čin kao izvor osobne obnove. Vjera se snaži kad se daje.

Svećenik će znati uključiti vjernike laike u evangelizaciju putem suvremenih sredstava. Svi se oni trebaju osjećati privučeni, ne toliko svećenikom, koliko osobom Isusa Krista

našega Gospodina. Kako bi bio djelotvoran i uvjerljiv, važno je da se prezbiter, u perspektivi vjere i svoje službe, upozna s konstruktivnim kritičkim osjećajem, raznim ideologijama i sl. Pavao je rekao: „Svima bijah sve da pošto-poto neke spasim.” (1 Kor 9,22)

Crkva se nastojala osvjetliti mudrošću filozofa i to radi toga da evanđelje prilagodi shvaćanju svijtu, a ako je to bilo potrebno, i zahtjevima naobraženih. Taj prilagođeni način propovijedanja objavljene riječi mora ostati zakonom svake evangelizacije. Kršćanstvo trećeg tisućljeća, ostajući u punini to što jest, u potpunoj vjernosti evanđeoskom navještaju i crkvenoj predaji, nosit će tako lice mnogih kultura, drevnih i modernih, čije specifične vrijednosti neće biti zanijekane, nego pročišćene i privedene svojoj svrsi. Svećenikova služba je služba očinstva. Riječ je o pravom duhovnom očinstvu.

“ODGOJ I IZOBRAZBA ZA OPĆU CRKVU PODRAZUMIJEVA KAKO PREZBITER TREBA BITI SPREMAN SUOČITI SE S RAZNIM OKOLNOSTIMA TE SA STALNOM SPREMNOŠĆU BEZUVJETNO SLUŽITI ČITAVOJ CRKVI.”

Svećenik postaje „ocem mnogih naroda” te u kršćanskom napredovanju nalazi nagradu za svoje mukotrpno služenje.

Svećenik je, kod ulaza u ovaj zemaljski život, primio svoju dušu. On je hranio dušu nebeskim kruhom kako bi joj na njezinu hodočasničkom putu dao snagu i jakost. Isto tako, pripremit će dušu kako bi se pojavio pred Bogom, perući je po posljednji put u krvi Isusa Krista. Od rođenja do smrti uvijek je prisutan svećenik. Čak niti on sam sebe do kraja neće shvatiti sve dok ne dođe na nebo.

Svećenik treba svaku vlast vršiti u duhu služenja i nesebičnog posvećivanja za dobro stada. Tu stvarnost treba živjeti ponizno i dosljedno. On je posrednik – most – onaj koji će morati imati na pameti da Gospodin i Učitelj „nije došao da bude služen, nego da služi”. (Mk 10,45). Hraniti stado Gospodnje, služba je budne ljubavi koja iziskuje potpunu predanost sve do potpune iscrpljenosti i, ako je nužno, do žrtvovanja života. Potrebno je podsjetiti se kako Crkva priznaje demokraciji sve zasluge i dobra koje je demokratska kultura sa sobom donijela u građansko društvo. Crkva se sama, sa svim sredstvima koja joj stoje na raspolaganju, bori za priznavanje jednakog dostojanstva svih ljudi.

Crkva duguje svoje postojanje i svoje ustrojstvo Božjem spasenjskom naumu i promatra samu sebe kao dar dobrohotnosti jednoga Oca, koji ju je oslobodio poniženjem svoga Sina na križu. Zbog otajstva spasenja ona je, po svojoj vlastitoj naravi, stvarnost drukčija od ljudskih društava. Premda se zajedničko svećeništvo vjernika i ministerijalno ili hijerarhijsko svećeništvo razlikuju, ne samo po stupnju, nego i po biti, ipak su usmjereni jedno prema drugom.

Nikome nije dopušteno mijenjati ono što je bila Kristova volja za njegovu Crkvu. Ona je neraskidivim vezom povezana sa svojim Utemeljiteljem i Glavom, koji joj jedini može dati, po sili Duha Svetoga, služitelje za služenje njezinim vjernicima. Isusova je molitva: „Molite, dakle, gospodara žetve da pošalje radnike u svoju žetvu.” (Mt 9,38) U cilju očuvanja reda što ga je Gospodin Isus ustanovio, potrebno je izbjegavati takozvanu klerikalizaciju laikata, koja teži potisnuti ministerijalno svećeništvo prezbitera, kojemu se jedinom, nakon biskupa, na temelju svećeničke službe primljene ređenjem, smije na vlast i jednoznačan način pridati izraz „pastir”. Pastirski naslov se odnosi na sudjelovanje u biskupskoj službi. Narav i poslanje ministerijalnog svećeništva može se odrediti u mnogostrukom bogatom spletu odnosa koji izvire iz Presvetog Trojstva i koji se produljuju u zajedništvu Crkve, kao znaku i sredstvu jedinstva s Bogom, u Kristu, i jedinstvu čitavoga ljudskog roda.

RIZNICA MISLI PONIZNOG PAPE FRANJE

O ŽIVOTU I OBITELJI:

„Odbijte lažno ‘suosjećanje’ koje nudi abortus, eutanaziju i umjetnu oplodnju kao rješenje – ostanite vjerni svetosti života!”

„Djeca moraju odrastati u obitelji s ocem i majkom, obitelj nije nikakav ideološki koncept.”

„Obitelj i brak napadnuti su kao nikada do sada. Moramo ih zaštititi!”

O MOLITVI

„Gdje je Kraljevstvo Božje? U domu gdje se kraj mjeseca dočeka s pola eura, ali se ne zaboravlja moliti!”

„Tužaljka u teškim životnim trenucima postaje molitva Bogu, ali izbjegavajmo ‘teatralna’ jadikovanja.”

O OPHODENJU S BLIŽNJIMA:

„Pronađimo Božje lice koje se odražava u svakom bratu i sestri oko nas!”

„Molimo se da naš život ne bude uzrok sablazni, nego svjedočanstvo koje će ljude približiti Bogu.”

„Žalostan je to kršćanin koji drugima ne govori o Gospodinu, koji ne želi ‘zaprljati ruke’ u ophođenju s grešnicima.”

„Darivanje srca i neprijateljima - to je novost Kristova evanđelja.”

„Potrebno je upoznavati se, slušati i povećavati znanje o svijetu koji nas okružuje. Meni se događa da se poslije jednog susreta poželim ponovno sastati jer se rađaju nove ideje i otkrivaju nove potrebe, a to je važno: upoznavati se, slušati, proširivati krug misli. Kroz svijet prolaze ceste koje zbližavaju i udaljuju, ali je važno da donose Dobro.”

O SVETOSTI

„Neki misle da je svetost zaklapati oči i praviti izraze lica kao sa svetih sličica – ne! To nije svetost! Svetost je nešto veće, nešto dublje što nam daje Bog. Štoviše, upravo živeći s ljubavlju i pružajući vlastito kršćansko svjedočanstvo u svakodnevnim poslovima pozvani smo postati sveti. I to svatko u životnim uvjetima i stanju u kojem se nalazi.”

MLADIMA:

„Budućnost je u vašim rukama. Zgrabite je da bude bolja!”

„Duhovna pustoš uzima mladima nadu i živote. Molite za Isusov duh koji će vam promijeniti srca.”

„Vrlo je žalosno vidjeti mladu osobu koja ‘ima sve’, ali je umorna i slaba. Mladi pak koji izaberu Krista su snažni. Imajte hrabrosti plivati protiv struje! Imajte hrabrosti za pravu sreću! Recite ‘ne’ kulturi prolaznog, površnosti i odbacivanja, koja smatra da niste sposobni preuzeti na sebe odgovornost i suočiti se s velikim životnim izazovima!”

O POZIVU KRŠĆANIMA

„Katolici, ne ostajte na pragu Crkve – uđite u nju!”

„Da bismo očuvali svoje srce od zla, radimo ispit savjesti svaki dan.”

To je ozbiljna duhovna bolest. Ne budite poput pauna koji se hvali svojom vjerom.”

„Kršćanin treba praštati jer mu je oprošteno, a to ljudska logika ne razumije.”

„Trebamo imati hrabrosti reći NE svakom obliku korupcije i bezakonja.”

„Odbacimo ‘kozmetičko’ kršćanstvo. Tražimo vjeru koja je ljubavlju djelotvorna.”

„Budimo nositelji radosti evanđelja u svijetu gramzivosti, površnih užitaka i otupjele savjesti!”

ZA PROMIŠLJANJE:

„Koristim li sve milosti koje mi je Bog dao, ili ih čuvam ‘pod ključem’?”

„Jesmo li otvoreni prema Bogu iznenađenja?”

„Hoće li naše srce znati čuti Isusovo kucanje na vrata?”

„Jesam li spreman na Božju pratnju u životu, kao što je to bila Marija?”

„Kakvi smo to kršćani? Jesmo li kršćani svjetla, tame ili samo sivila?”

O OPĆELJUDSKIM APSURDIMA

„Rat je ludost iz kojeg čovječanstvo još nije naučilo lekciju.”

„Umjesto da podrže učitelje u zasluženom ukoru djeteta, roditelji ih tuže pred sudom zbog toga.”

„Žalosno je vidjeti ‘razvodnjene’ kršćane koji su se predali duhu svijeta.”

O LJUBAVI PREMA SIROMAŠNIMA

„Kada Crkva nije ponizna i siromašna, u napasti je da blista ‘vlastitim svjetlom’, a ne Kristovim.”

„Onaj tko nema samilosti prema potrebitima, nije na ‘istoj valnoj’ duljini s Isu-

O VJERI:

„Da, uzdamo se ponekad u Gospodina – ali ne previše!”

„I danas ima poganskih kršćana koji idu nedjeljom u crkvu, ali su neprijatelji križa Kristova.”

„Tamo gdje ima radosti, žara i želje da se donese Krista drugima, rađaju se istinska zvanja.”

„Mnoge jednostavne bakice govore o Bogu bolje nego teolozi.”

„Isus nam se ne obraća kao neki profesor s katedre, već kao onaj koji je među narodom i liječi ga.”

REDOVNICIMA I REDOVNICAMA

„Očekujem da probudite svijet!”

“...NI RAT,
NI MIR, NI
SREĆA, NI
NESREĆA NE
SMIJU NAS
UZDRMATI U
NAŠOJ
ODLUČNOSTI
DA OSPANEMO
VJERNI
KRISTOVOJ
CRKVI SVE
DO SMRTI.”

BL. ALOJZIJE STEPINAC

„CRKVA JE STARA ŽENA S MNOGIM OŽILJCIMA I BORAMA. ALI ONA JE MOJA MAJKA. A MAJKU SE NE TUČE.” Karl Rahner

PRISUTAN U NAJMANJOJ ČESTICI!

Tekst: Elvis Duspara

Pričest na ruku ili na usta? Nekako je postalo uvriježeno kako su dozvoljena oba načina. Oni koji preferiraju jedan način naći će vam stotine razloga za baš taj način koji njima odgovara. S jedne strane, postoje oni koji kažu kako je jedini ispravan način na primanje pričesti onaj na usta, dok će vam oni koji se pričestuju na ruku na te tvrdnje odmahivati rukom. Kako bilo, oba su načina uobičajena... Neki idu toliko daleko da će svakoga koji se pričesti na usta perfidnim metodama pokušati poniziti. Njihov argument je izjava kako usta često znaju biti prljavija nego ruke. Istina, no to je đavolski argument, jer pretpostavljamo kako smo prethodno ipak ostvarili uvjete za pričest i kako na pričest ne idemo prljavih usta ili srca.

Argumenti koje koriste oni koji se pričestuju na ruku vezani su uz Isusovu rečenicu: „Uzmite i jedite...”. Isto tako, oni kažu da su se tako i rani kršćani pričestivali. Moguće. Nemam pojma. Međutim, rani kršćani su bili totalna fora. Nije bilo šanse da se netko od njih pričesti na način kako se danas katolici u prosjeku pričestuju.

S druge strane, oni koji se pričestuju na usta kažu da je to sakrament koji žele primiti iz ruku svećenika čije su ruke pomazane. Kažu mi neki: „Zamisli da je krštenje i da osoba koju treba krstiti uzme vodu i polije sama sebe?”

Ne mislim da će ovaj tekst nešto promijeniti. Postojat će i dalje dva načina pričestivanja. Ipak, nekako očekujem da bi i jedni i drugi

trebali biti svjesni koga primaju. Katolici vjeruju kako je Isus Krist prisutan u prilikama kruha i vina u svakoj i najmanjoj čestici. Ovo bi trebalo jako dobro zapamtiti. Prisutan u svakoj pa i najmanjoj čestici!!!

E, sad dolazimo do problema. Jesu li ljudi toga svjesni? Jesu li svećenici toga svjesni? Ne znam kako je bilo prije, ali mene uhvati muka kada vidim kako se ljudi pričestuju. Znam, znam, sad će neka „liberalčina” reći kako se držim forme i kako pretjerujem, ali ako je tako, onda nema potrebe da išta izvanjski radimo kako treba. Možemo u kupaćima dolaziti na svetu misu, piti kavu u crkvi... Zapravo, možemo raditi što nas je volja, zar ne „liberalčine”?

Nekada mi red za pričest izgleda kao da sam u nekom restoranu brze prehrane... „Evo ti sendvič. Evo i tebi. Evo čipsa. Ajde, ne zastajkuj, ima ih još gladnih... Evo i tebi kolačić... Na i tebi... Ajde, vrijeme je novac... Ljudi čekaju u redu...” U takvim mi se situacijama teško koncentrirati jer, umjesto da budem koncentriran na svetu pričest, ja budem koncentriran na to da li se osoba, koja je uzela Tijelo Kristovo na ruku, pričestila ili je poslana od nekog zlog duha da ukrade Tijelo Kristovo. Već me to pomalo umara.

Svako malo vidim kako svećenik uopće ne gleda što radi osoba koja je primila Tijelo Kristovo na ruku. Žurba je. Mora se još puno toga odraditi. Vrijeme curi, a narod živčan... Valja pozavršavati

obaveze koje se tu nedjelju trebaju obaviti.

Prije nekog vremena, čuo sam kako je u jednoj zagrebačkoj župi svećenik rekao vjernicima da se ciborij nalazi na ambonu i da sami sebe pričeste, jer on nema vremena, a naroda je puno?! Kad mi srce nije puklo čuvši to.

Provjeravao sam kod nekih svojih prijatelja, koji se pričestuju na ruku, što rade kada se pričeste. Oni mi kažu da polizu svoju ruku. Oni su svjesni da je Isus Krist prisutan i u najmanjoj čestici. To su moji prijatelji koji to znaju. Međutim, ja vidim da skoro nitko ne pogleda je li na njihovim rukama ostala neka čestica predragocjenog Tijela Kristova. To se ide kao iz restorana. Otresaju se ruke, briše se od odjeću... Čestice predragocjenog Tijela Kristova padaju po podu i svima je to baš zabavno. Aha... Vidjet ću vas jednom kada stanete pred Gospodina hoće li vam biti zabavno. Onoga Bog ubi jer je dotakao Kovčeg Saveza jer nije bio iz Levijevog plemena, a vi tako. Samo neka otresaju.

Isto tako, prije nekog vremena, gledao sam na youtube-u eksperiment s neposvećenim hostijama. Ostao sam zatečen tim eksperimentom. Nisam ni sanjao da toliko puno komadića Hostije ostane na rukama. Sljedeću sam se nedjelju, kada sam išao na pričest, skoro rasplakao kada sam vidio kako se ljudi pričestuju. Samo su mi u glavi bile slike iz tog eksperimenta.

E, da... Možda ne bi bilo loše posvijestiti neke stvari, samo da se

**“NE MISLIM DA ĆE OVAJ
TEKST NEŠTO PROMIJENITI.
POSTOJAT ĆE I DALJE DVA
NAČINA PRIČEŠĆIVANJA. IPAK,
NEKAKO OČEKUJEM DA BI I
JEDNI I DRUGI TREBALI BITI
SVJESNI KOGA PRIMAJU.”**

zna. Zakonik Kanonskog Prava Katoličke Crkve, u kanonu 1367 kaže: „Tko baci posvećene čestice ili ih u svetogrdnu svrhu uzme ili drži, upada u izopćenje unaprijed izrečeno, pridržano Apostolskoj Stolici; klerik se osim toga može kazniti drugom kaznom, pa i otpuštanjem iz kleričkog staleža.” Moguće je da ja ovo krivo tumačim, ali posvećene čestice se mogu baciti bilo svjesno, bilo nesvjesno, zar ne? E, pa neka mi netko objasni gdje završavaju posvećene čestice koje su ostale na dlanovima ljudi koji su se upravo pričestili?

Isto tako, nekada je korištena plitica prilikom pričesti. Bila je obavezna! Zašto? Naime, iako su se ljudi pričješćivali isključivo na usta, postojala je opasnost da posvećene čestice padnu na pod. Tako je nekada bilo. Do Drugog vatikanskog koncila. Od tada je na ovom području nastupio svojevrsni „raspašoj”. Više ništa nije

bilo važno. Nešto slično kao kada je u Hrvatsku stigla demokracija. E, svećenici? Opominjem vas da budni budete jer ćete biti odgovorni za isto to Tijelo koje niste ili jeste pazili. Od vas će se tražiti više, jer vam je više dano.

Kad sam već spomenuo Drugi vatikanski koncil... Je li itko od vas obraćao pozornost tko je najčešći na svetim misama? Koju skupinu ljudi vidimo skoro svaki dan na svetoj misi? Naravno, vidimo bakice. To su one bakice što prebiru krunice u rukama i koje svim srcem svojim vjeruju u Isusa Krista. E, pa te bakice su odgojene prije nekih „genijalnosti”, tj. nespretnosti Drugog vatikanskog koncila.

E, da ne bi bilo... Moram i posvjedočiti nešto. Uvijek se pričješćujem na usta. Uvijek. Prije nego se pričestim, uvijek kleknem pred Isusom. S obzirom da je Isus moj Kralj, logično mi je da mu se poklonim. Nakon toga se dignem te, kada svećenik kaže: „Tijelo Kristovo!”, ja kažem: „Amen!” i pričestim se.

Međutim, prije nešto više od godinu i pol dana, dogodila mi se jedna neobična stvar. Kada sam kleknuo pred Isusom prisutnim u Hostiji, jednostavno se nisam mogao ustati. Kao da me neka sila držala i nije mi dala da se ustanem. Vjerojatno to nije dugo trajalo, ali meni je izgledalo kao vječnost.

Svećenik koji me trebao pričestiti je čekao da se podignem, ali kako se nisam dizao, on me pričestio klečeći na usta. Ljudi, ja vam ne mogu opisati taj trenutak. Tolika milost se izlila na mene. Ne mogu opisati taj trenutak jer ne postoji u ljudskom jeziku mogućnost da bi to opisao. Poseban osjećaj i poseban trenutak. Od tada se pričješćujem isključivo na usta i to klečeći.

Naši „katolički” mediji su izbjegli obavijestiti javnost kako je papa Benedikt XVI., svojim primjerom, dao preporuku da se pričest prima na usta i to klečeći. Ovo govorim jer sam čuo za neugodne situacije kada svećenik odbija pričestiti na takav način. Ukoliko vam se slučajno dogodi da vas svećenik odbije pričestiti na usta, i to klečeći, znajte da je on uzeo vlast u svoje ruke i da nema pravo to činiti.

Na kraju, samo da podsjetim na riječi svetoga Pavla apostola u 1. poslanici Korinćanima 11,26-29: „Doista, kad god jedete ovaj kruh i pijete čašu, smrt Gospodnju navješćujete dok on ne dođe. Stoga, tko god jede kruh ili pije čašu Gospodnju nedostojno, bit će krivac tijela i krvi Gospodnje. Neka se dakle svatko ispita pa tada od kruha jede i iz čaše pije. Jer tko jede i pije, sud sebi jede i pije ako ne razlikuje Tijela.”

MOJ PRVI SUSRET S AFRIKOM

Tekst: vlč. Vjekoslav Pavlović, župnik

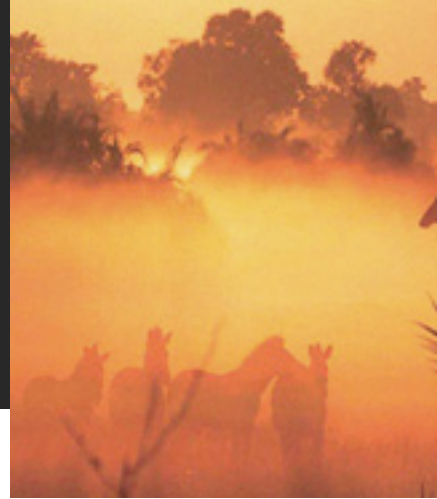
TAMO GDJE PALME RASTU, TAMO JA ŽELIM POĆ...

Ovo je četvrti kontinent na koji je zakoračila moja noga. Moj prvi iskorak na kuglu zemaljsku dogodio se u Europi, u Hrvatskoj, u rodnom mjestu Cestici 29. svibnja 1950. god.

Kao bogoslov, 1972. god. krenuo sam upoznavati druge države i druge narode po Europi. Te spomenute godine, krenuo sam u Njemačku na privremeni rad za ljetnih praznika ili, kako bi se znalo reći, „trbuhom za kruhom“. Do danas sam posjetio preko polovicu europskih država. Godine 1985., kao hodočašnik, zakoračio sam na Azijski kontinent, u Izrael. Ipak, ovime nisu završila moja putovanja u Aziji. Zahvaljujući iskrenom prijateljstvu svećenika Gilberta Diasa i mene, godine 1996. odlazim s njime u njegovu domovinu Indiju, u Gou. Još uvijek nosim u sebi mnoštvo predivnih događaja iz Indije. Godinu dana kasnije, 30. srpnja 1997., posjećujem kolegu svećenika i prijatelja Marijana Mihokovića u Kanadi. On je već godinama dušobrižnik za iseljene Hrvate u Hamiltonu i okolici. Boraveći kod njega, pružila mi se prilika pa sam posjetio i SAD.

Ove godine dolazi na red Afrika. Moja prva krštenica iz župe sv. Petra i Pavla u Velikoj Gorici, dobiva priliku za postdoktorski iz kemije u Bloemfonteinu u Južnoafričkoj Republici,

na 1500 m nadmorske visine. To je grad koji ima preko 350 000 stanovnika i udaljen je preko 400 km od Johannesburga. Polijetanje iz Zagreba za Zurich bilo je predvečer 9. rujna. Zatim je slijedio let iz Zuricha za Johannesburg koji je, bez prekida, trajao 10 sati i 15 minuta. Moj prvi iskorak na kontinent Afriku dogodio se 10. rujna u 9.15 sati u zračnoj luci u Johannesburgu. Tu se nalazi jedna kapela gdje se može pomoliti i održati sveta misa, dakako, ako se prije najavi za tu mogućnost. Na jednom zidu ove kapele nalazi se zidna tapeta s prikazanim zastavama iz čitavoga svijeta, pa i iz Hrvatske. Iz Johannesburga je slijedio još jedan let avionom do Bloemfonteina, ali let nije dugo trajao kao onaj iz Zuricha i avion je bio daleko manji, svega 29 sjedala. U Bloemfontein dolazimo oko 14.00 sati. Mladić koji nas je dočekao također je postdoktorant i bijelac. On nas je vozio svojim automobilom od zračne luke do sveučilišta. Tamo se vozi lijevom stranom pa nas je hvatala malo panika, pogotovo na kružnom toku. Svi smo dobili dojam kao da se nalazimo negdje u Španjolskoj. U Bloemfonteinu je u to vrijeme počelo proljeće. Temperatura je bila od 18-30 stupnjeva preko dana. Vlaga je bila niska, najviše 30 posto. Naš smještaj je bio u stambenoj zgradi gdje sta-

nuje preko 670 studenata i nešto profesora. Studenata ima raznih boja kože; crnih-najviše, bijelih i azijata. U prostore i vanjska dvorišta fakulteta i sveučilišta može se ući samo karticom ili na otisak prsta te je sve ograđeno žicom.

Naš prvi susret sa svećenikom katolikom dogodio se 11. rujna preko telefona iz župnog ureda Novo Reformističke Crkve. Pastor ja bio veoma ljubazan i on nas je spojio s najbližim župnim uredom, koji je udaljen 3,5 km od sveučilišta. Katolički svećenik je bijelac, porijeklom Irac, vlč. John Nelan. Stariji svećenik, ali veoma voljen. Mislim da ga tamo svi jednako vole, i bijelci i crnci. Star je 78 godina, ali još veoma aktivan. On nas je kod prvog susreta obradovao vijesću da u crkvu redovito nedjeljom dolaze dvije hrvatske obitelji i da će nas on povezati s tim obiteljima. U petak 12. rujna došao je po nas sa svojim automobilom jer nas je upozorio kako, kao bijelci, ne hodamo pješice po gradu jer bi nas mogle napasti crnačke bande koje bi nam mogle svašta učiniti. Kasnije smo se, zaista, i sami uvjerali kako se bijelci voze automobilima po gradu da bi si obavili redovite poslove, npr. kupovinu, vožnju djece u školu itd. U javnom se prometu, a to

VJERUJEM U JEDNOGA BOGA... ILI IPAK NE?

Tekst: Marija Gaura

su autobusi, voze samo crnci. Opasno se voziti i taksijem, pa nam je svećenik savjetovao da ne koristimo ni njega. Zahvaljujući obiteljima iz Hrvatske, puno smo toga mogli vidjeti i doživjeti, ali, nažalost, samo u subotu i nedjelju.

Moja prva koncelebrirana misa bila je 14. rujna u 9 sati. Nju je predvodio vlč. Siksto, crnac, koji je studirao teologiju u Njemačkoj, a zaređen je za svećenika prije pet godina. S njime sam se mogao sporazumjeti na njemačkom jeziku. Čuo sam da je veoma popularan. Prije mise mi je dao neke napomene i upute za slavlje tako sam za vrijeme mise dio KANONA izgovorio na hrvatskom jeziku što je za njih, vjerujem, bila novina. Nakon završene mise, nas dvojica misnika stajali smo kod izlaznih vrata i sa svima se rukovali, a pri tome su nam vjernici zahvaljivali na slavljenju mise, dok smo mi njima poželjeli blagoslovljeni dan Gospodnji. Kako je to bila prva proljetna nedjelja, nakon mise je bilo druženje u jednoj velikoj dvorani uz jelo i piće, a dobrovoljni prilog podijelio se nakon nekoliko dana najsiromašnijima u župnoj zajednici.

Još puno toga bih mogao napisati, ali ako budem imao priliku, nastavit ću slijedeći put.

Vaš župnik-vječni putnik

U OVOM BROJU BRAZDE DONOSIMO VAM JEDNO POSVE ZANIMLJIVO ISTRAŽIVANJE. MOŽDA, ČITAJUĆI NAREDNE RETKE, SVI POSTANEMO BAREM MALO DRUGAČIJI I NAPRAVIMO BAREM KORAK VIŠE NA SVOM PUTU SVETOSTI.

Živimo u vremenu i prostoru u kojima nedostaje vjere u koješta. Vjera u Boga, u sama sebe, u prijatelje, partnere, poslodavce... Mnogi vode polemike postoji li vjera i je li ona potrebna pojedincu. Oduvijek vodimo rasprave postoji li Bog ili ne, što donosi vjera i vjerovanje u Njegovo postojanje. Isto tako, uočavamo kako je danas sve više mladih daleko od Boga i daleko od onoga što je, recimo, našim ro-

diteljima bilo puno bliže: molitva, odlazak na svetu misu, potreba za mirom u Duhu Svetom.

Usudila sam se pitati dvoje mladih ljudi što oni misle o vjeri i o Bogu. Nazvat ću ih Ana i Marko, jer ne žele da se u tekstu koriste njihova prava imena.

Ana je studentica, vjeruje u Boga, odgojena je u kršćanstvu te svojim primjerom želi pokazati

drugima kako je Božja prisutnost doista stvarna. Vjeruje u druge, u sebe i svoj rad.

Marko je također student, ne vjeruje u Boga, odgojen je u kršćanstvu te svojim primjerom želi pokazati kako Bog, kakvog ga Crkva opisuje, zapravo ne postoji. Vjeruje u sebe i svoj rad. Vjeruje da postoji nešto u kršćanstvu što je pomoglo i pomaže društvu, ali ne vjeruje u „ikonu” koju su kršćani stvorili.

Ovim divnim mladim ljudima sam postavila ista pitanja pomoću kojih sam željela saznati kako u istom vremenu i prostoru mladi ljudi razmišljaju o Bogu i vjeri.

Poznata je stvar da se većina mladih odriče onoga što je vodila u njihovu životu i biraju put bez Svevišnjeg. Također, mnogi vjernici smatraju da oni koji ne vjeruju u Boga, vjeruju u nešto zlo i naopako. Ipak, pogledajmo što su ovi ljudi odgovorili, slažu li se u pojedinim pogledima te kako vide svijet u kojem žive.

Vjeruješ li u Boga?

Ana: Da, vjerujem!

Marko: Ne!

Vjeruješ li u Crkvu?

Ana: Da, vjerujem.

Marko: E, to je sad malo kompliciranije pitanje. Smatram da ona radi dobre stvari, pogotovo po pitanju obitelji i promicanja dobrih osobina. Pri tome, ponajviše mislim na obiteljski život i takve stvari. Ipak, nema smisla vjerovati u crkvu ako ne vjeruješ u boga.

Kakvu ulogu Crkva ima u tvom životu, a kakvu vjera u Boga?

Ana: Vjera u Boga, uz obitelj, predstavlja za mene temelj života.

Svaki odlazak na misu mi je poput dobitka na lutriji. Osjećam toliki spokoj i sreću kada mu mogu odati čast i zahvalnost na svemu što čini za mene i meni bitne ljude. Slava u pjesmi, slava uz pružanje mira na sv. misi, slava u naklonu pred oltarom, slava što Ga volim. Primjerice, molitva krunice na Kamenitim vratima Majci Božjoj - izuzetno savršen način kako doprijeti do njega i milosrđa Majke Božje, izuzetan način kako razvijati mir i hrabrost u sebi. Uz NJEGA!! Sve je to za mene BOG. CIJENA NEPROCIJENJIVA!!!

Jesi li prije vjerovao u Boga i Crkvu? Ako jesi, što je uzrok promjene tvog mišljenja?

Marko: Jesam, do negdje sredine 2. razreda srednje škole. Moje mišljenje se promijenilo kada sam počeo malo više razmišljati, istraživati i čitati knjige, ponajviše o nastanku svemira. Iz toga sam zaključio kako nema smisla božje postojanje jer sve savršeno ima smisla bez njega. Ipak, bez obzira na to, i dalje sam dosta konzervativan iz razloga što smatram kako je današnje društvo postalo „premoderno”. Najbolji primjer je mladi bračni par koji dobije dijete, i uz to neke dodatne male probleme, što im odmah postane povod za rastavu, misleći kako je to najjednostavniji način jer se takav način života propagira i u medijima. Siguran sam kako su moji roditelji, za koje smatram da imaju odličan brak, imali jednakih problema, ali, unatoč njima, potrudili su se da ih riješe. Zbog toga sam protiv tog „modernog” načina života, a crkva i odgoj u kršćanskom duhu usađuje te neke dobre vrijednosti. Ne smatram da to nije moguće bez

njih, ali je puno lakše.

Misliš li da vjerovanje u Boga stavlja ljude u određene okvire?

Ana: Naravno, i to u one ljepše, šarenije i duhovno bogatije okvire koji ljudima mogu pomoći pronaći smisao života! Ja vjeru u Boga doživljam kao mogućnost dubokog disanja, ali, naravno, prvo trebamo isprazniti pluća. Maknuti sve loše kako bismo pristupili onom što nam olakšava i uljepšava svakodnevnicu - Njemu! Da bismo bili jaki uz Boga, moramo naučiti biti slabi, isto kao što je i On bio. Život je pun križeva, ali zašto se bojimo padova?!? To nije kraj, jer uz svaki križ smo sve bliže Bogu. Uz iskrenu molitvu, možemo dobiti na dar „svjetlo na kraju tunela”!

Marko: Da, mislim. Primjerice, katolici od početka prihvaćaju kako je postojao jedan bog, bezgrešno začće, Isus, duh sveti itd., ne razmišljajući uopće o tome je li to istina ili oni to nekako drugačije shvaćaju. Isto tako, te neke sitne razlike postaju osnova za neku podjelu na katolike i protestante.

Misliš li da vjera sputava?

Ana: Vjera nikada ne može sputavati! Ona može samo upućivati na ispravan put. Ona je poput GPS-a u nepoznatom; poput duhovne navigacije prema boljemu. Vjerujem da postoji velik broj ljudi koji dopuštaju svojim slabostima da ih vode, da ih nadjačaju, ali s Njegovom ljubavlju se sve može kontrolirati! Moramo biti svjesni kako je Isus uvijek uz nas da nas u padu uhvati. Na nama je samo da odlučimo želimo li dopustiti da nas uzdigne prema Raju!

Marko: Sputava u toliko što

se mnogi u mnogim područjima suzdržavaju, ali, dok je vjera umjerenost, smatram da ne sputava nego donosi samo dobro npr. vjernici su samopouzdaniji pred ispit jer su se prije pomolili bogu i, čak ako on ne postoji, taj stav im je pomogao. Prebacuju taj neki teret sa svojih leđa s mišlju „pomoći će mi bog”.

Što misliš, zašto sve više ljudi, posebice mladih, ne vjeruje u Boga i Crkvu?

Ana: Iz razloga što nemaju temelje vjere, čvrstinu, volju i spremnost na žrtvu. Jedan veliki čovjek rekao je sljedeće: „Ljudi se toliko žele svjedjeti ovom svijetu, a Isus im reče: vi jeste u svijetu, ali niste od svijeta. Ljudi toliko žele biti moćni u ovom svijetu, a Isus im reče: što ti vrijedi da čitav svijet zadobiješ a život svoj izgubiš?” Ljudi kažu: „Sve se mijenja, moral se mora mijenjati!”, a Isus reče kako je ON isti - jučer, danas, uvijek. Ljudi radije sebe uvjere u ono u što žele (ne)vjerovati jer je tako lakše, nego prihvatiti zahtjevnost Boga koji je pozvao na potpuno predanje onih koji ga žele slijediti.

Za kraj želim poručiti sljedeće. Isus je nevjernome Tomi rekao: „Ti si vidio rane moje, probušene ruke moje i rebra moja, i povjervovao si da živim opet. Blago onima koji ne vidješe, a vjeruju!!!”

Marko: Zato što su informacije lakše dostupne široj populaciji. Prije 100 godina je bilo normalno da se ide na misu u crkvu i nikome nije palo na pamet razmišljati kako možda to ne postoji. Rijetki koji bi se tome u srcu protivili, teško bi se usudili o tome javno govoriti jer bi bili izopćeni iz zajednice. Bili bi etiketirani. U današnje vrijeme, to nije više tako. Sad, lagano, počinje

biti obrnuto. Ipak, treba napomenuti kako se te nove promjene događaju ponajviše u velikim gradovima, dok u manjim mjestima nije takav slučaj.

Koje su, po tvom mišljenju, pozitivne strane vjerovanja, a koje negativne?

Ana: Jedna od negativnih strana vjerovanja je STRAH! Smatram kako kod bojažljivih ljudi život izgleda poput nekog sprovoda. Uvijek u grču, plaču, isprepadani bez hrabrosti. To su vjernici samo po nazivu, ali ne i po djelu. Boje se žrtve na koju ih Bog poziva kako bi bili radosni i, umjesto radosti i zadovoljstva, uvijek odabiru više vremena za stres i brigu. Bolje se snalaze u tami, nego na svijetlu. Ne vide ništa. Poput šišmiša.

S druge strane, pravi vjernik zna da vjera zahtjeva strpljenje, zahvalnost i skromnost, jer veliki se planovi ostvaruju strpljenjem i s mnogo vremena. Moramo biti svjesni da ono što iznikne za jedan dan, sljedeći već vene, ali ne trebamo se brinuti ako vjerujemo jer je Bog uvijek uz nas! Svaki vjernik zna da Bog prepoznaje što je u našim srcima. Zna našu usamljenost, odbačenost, osude, poniženja, a osobito prepoznaje potrebu svakog čovjeka za ljubavlju. BOG JE LJUBAV, i prvo trebamo naučiti NJEGA ljubiti da bismo naučili cijeniti ljubav drugih.

Marko: Pozitivne: Kao što sam prije rekao, vjernici su samopouzdaniji, miču sa svojih leđa taj nekakav teret s mišlju „pomoći će nam bog”, lakše im je živjeti jer vide neku svrhu, za sve imaju objašnjenje u bogu, idu na misu, duhovno su ispunjeni. To sve govorim po pretpostavci da je to neki pravi

vjernik koji ide na misu i razmišlja o takvim stvarima, a ne 50 % koji su samo takvi zbog roditelja.

Negativne: Jedina negativna stvar bi mogla biti razočaranje, tj. kad umru će se razočarati što su toliko vremena potrošili na sve to, ali čak se ne mogu niti razočarati, jer kad umru, sve je gotovo. To je po mom vjerovanju. Ipak, i dalje smatram kako je to jedan dobar način da se posvetiš svojim mislima u molitvi, nešto kao meditacija.

Vjeruješ li u otpuštenje grijeha preko svećenika putem ispovijedi?

Ana: Vjerujem. Isus djeluje preko svećenika i daje nam mogućnost oprosta grijeha. Svećenike smatram Isusovim učenicima koji predstavljaju izravan razgovor s Njime. Kada svećeniku iskazujemo svoje grijeha, mi ih zapravo dajemo Isusu. Dajemo Mu radost da On OPET bude naš Spasitelj. Uvijek iznova i kao znak isprike za sve grijeha, primamo SVETU HOSTIJU na svetoj misi u znak potvrde prijateljstva, vječne ljubavi i pomirbe s njim.

Marko: Nikako! To je jedna od većih gluposti u kršćanstvu. Ne vjerujem u boga tako da ne vjerujem niti u otpuštanje grijeha.

Koje su po tvom mišljenju pozitivne strane Crkve, a koje negativne?

Marko: Pozitivne su joj strane što propagira dosta dobrih stvari. Svida mi se Uskrs, Božić i takvi neki blagdani jer je to povod da se obitelj skupi. Oni sakramenti su isto cool, npr. za krštenje na neki način obilježiš rođenje djeteta.

Negativne strane su to što je crkva napravila dosta zla kroz povijest. Ovo što se danas događa

PRIRODA

Kaže zec zmiji: „Izvini što sam te neki dan zezao što nemaš noge.”

Zmija kaže: „Ma, nema veze. Bilo pa prošlo.”

Zec: „E, svaka ti čast! Evo ruka!”

E, MOJ MUJO

Javio se Mujo u radio-emisiju i voditelj mu kaže: „Recite nam svoje ime.?” „Ja bih ostao anonimn”, odgovori Mujo. „Zašto?” gotovo zbunjeno pita voditelj. Mujo odgovori: „Da ne bude poslije: ‘Mujo rek’o ovo, Mujo rek’o ono...’”

s muslimanima, kada mislimo: „Koji su to debili. Idu u Džihad, tj. rat naložen od Boga za obranu svoje vjere”, to isto su radili kršćani s križarskim ratovima. Pod okriljem crkve su se spaljivali ljudi. Danas u crkvi vlada prevelika netolerancija prema drugačijim ljudima. Tu posebice mislim na homoseksualce. Ja bi na referendumu glasao protiv braka kao isključive zajednice muškarca i žene.

Misliš li da svećenici i službenici Crkve obavljaju dobro svoje dužnosti i da na pravi način vode Crkvu?

Ana: Vjerujem kako bi u svoj angažman mogli dati više truda. Naravno, uvijek se može više, bolje i ljepše. Nažalost, zbog ponekih sablaznih slučajeva od strane službenika i svećenika, Crkva je katolicima „pala u očima”. Ipak, ne smijemo dopustiti da prevlada misao kako su svi takvi. Zbog tih istih, ne treba prestati vjerovati u čestitost ostalih koji obnašaju Isusovu riječ! Treba moliti za njih!

Što smatraš manom Crkve kao ustanove, a što kao zajednice vjernika?

Marko: Crkva nema previše mana. Možemo sad pričati o onim pedofilima, ali to se hipotetički i događa među tolikom skupinom ljudi. Jedino na čemu bi crkva mogla poraditi kao ustanova je promjena stava tako da ne štiti pedofile ili ih šalje na premještaj iz župe u župu. To su zločinci i treba ih kazniti po bilo kojem zakonu. Da crkva nije tako konzervativna, ne bi opstala ovako dugo. S druge strane, Crkva kao zajednica vjernika posjeduje jednu manu, a to je osuđivanje ostalih zajednica vjernika. Konkretno „mržnja” prema muslimanima, židovima i pripadnicima ostalih vjera. Mislim da to ne bi trebao biti kriterij po kojem gleda-

mo tko je kakav. Crkva je i kroz povijest napravila dosta zla. Pogotovo u srednjem vijeku. Tko zna koliko bi tehnološki bili danas napredni da se to tako nije događalo.

Jesi li primio/la Svete sakramente?

Ana: Primila sam sakrament krštenja, svete pričesti i svete potvrde.

Marko: Jesam, i moja djeca će.

Jesu li tvoji roditelji vjernici?

Ana: Jesu.

Marko: Jesu, i to veliki.

Neću donositi zaključke na temelju ovih odgovora, ali iz ovoga možemo nešto naučiti. Ana je odlučila živjeti svoju vjeru bez obzira na odgoj. Osjeća i živi svoju vjeru svakog dana. Marko, s druge strane, uzima od naše vjere ono najbolje. Neki će reći da je licemjeran, ali njegova su zapažanja sigurno svakoga dotakla i svatko je u jednom trenu možda posumnjao u svoju vjeru što, naravno, nije ništa čudno jer kao ljudi razmišljamo i kritički se postavljamo pred onim što nas zbunjuje.

Zanimljivo je, zapravo, kako mnogi koji se nazivaju vjernicima uzimaju od vjere ono što im najviše odgovara. Kako je i Ana rekla, žive u strahu od potpune sreće s Gospodinom. Boje se djelovati u svjetlosti. Marko, nasuprot tome, priznaje da ne vjeruje u takvu vrstu svjetlosti, ali da je svjestan dobronamjernosti crkve i običaja koje nudi svojim vjernicima.

Treba se zapitati: „Jesmo li kao vjernici spali na to da od predaka i vjere uzimamo običaje ili zaista živimo u svjetlosti i darovima Gospodina?! Jesu li, na kraju, oni koji su odmakli od Crkve učinili pravedno jer su spoznali da ne žive vjeru koju Bog nalaže da živimo?”

LJEPOTA ŽENE

Tekst: Ana, Ivana i Katarina Duić

OGLEDALCE, OGLEDALCE, NAJLJEPŠI NA SVIJETU TKO JE?

U današnjem svijetu, pojam ljepote žene se jako promijenio. Žene i mlade djevojke sve više vremena provode pred ogledalom. Traže mane u svom izgledu što, zapravo, i nije dobro. Bog nas je stvorio onakve kakve jesmo i trebale bismo se ponositi svojom ljepotom.

Zbog čega se izgubio onaj pravi smisao ljepote žene? Glavni i najveći krivac su razno razni časopisi koji daju jednu potpuno iskrivljenu sliku lijepo žene. Danas se ljepota žene prezentira samo izvana, a ono unutrašnje se potpuno zaboravilo, izgubilo i zapo-

stavilo. Kada se na ulici vide lijepo uređene žene i mlade djevojke, svi govore: „Joj, kako je lijepa! I ja hoću biti takva.” Ipak, nitko se ne pita što se krije unutar njih samih. Osjećaju li se isto tako lijepo iznutra, kao što se prezentiraju izvana?

Dvije biblijske žene su svojom ljepotom spasile svoj narod. Napravile su to bez srama i bez nekakvog nagovaranja. Zamislite da danas možete nekome spasiti život samo svojom ljepotom? Bog nam je darovao nešto najljepše, a to je duša. Biblijske žene su se vodile svojom dušom i zato su to postigle. Mi bismo se, također, danas trebale voditi tom istom dušom. Prava i istinska ljepota svake žene ogleda se u njezinoj duši. Žena svojom dušom pruža brigu i nježnost prema svojem partneru, prema svojem djetetu. Ogledalo svake žene su i oči, jer su oči vrata do njenog srca, a u njezinom srcu počiva ljubav.

Zato, nemojte puno vremena provoditi pred ogledalom. Budite ono što jeste. Nemojte se obazirati na to što vam drugi kažu. Izadi-te van vedre, vesele i nasmijane.

Budite ponosne na sebe i svoju ljepotu. Dragi Bog je svakoj od nas darovao ljepotu. Prepoznajte tu ljepotu. Opustite se i uživajte u njoj. Ona vanjska ljepota je prolazna, a ona unutrašnja je nešto što nam ostaje za cijeli život. Kada pomislite da niste dovoljno lijepe i da vas nitko ne voli, obratite se dragom Bogu. On će vas uvjeriti da ste dovoljno lijepe i da ima netko tko vas cijeni i voli takve kakve jeste. Najсреtnije su žene i mlade djevojke koje se ponose svojom ljepotom. Žene koje se ponose svojom ljepotom su, ujedno, i majke koje svu svoju ljepotu pokušavaju prenijeti i na svoje kćeri.

Naš savjet svim ženama i mladim djevojkama jest da uživaju u svakom svom koraku u životu jer će tada doći do izražaja sva njihova ljepota. Naša poznata pjevačica Nina Badrić izrekla je jednu dobru rečenicu pa malo razmislite o joj. Ona glasi ovako: „Budi ono što jesi i ne živi kako bi zadivio drugoga. Živi kako bi zavidio sebe. Na kraju krajeva, svi odlaze, ništa se ne računa.”

KRIŽEVI - RASPELA NA TERITORIJU NAŠE ŽUPE

Tekst: Vlč. Vjekoslav Pavlović, župnik

TREBA DA SE HVALIMO KRIŽEM GOSPODINA NAŠEGA ISUSA KRISTA,
U KOJEM JE SPAS I USKRSNUĆE NAŠE; PO KOJEMU SMO SPAŠENI
I OSLOBOĐENI.

Križu sveti, stablo svako, zavidi ti čarni sjaj; s takvim lišćem, cvijetom, plodom nema ga ni koji gaj. Slatko drvo, slatki čavli nose teret slatki taj.”

Na teritoriju naše župe ima devet križeva. Nastojat ću ih opisati kronološkim redom, dakako,

dajući opis prema pronađenim pismenim podacima i prema sjećanjima pojedinih naših župljana.

I. KRIŽ

Sa sigurnošću se može kazati kako je najstariji križ na teritoriju naše župe križ u Demerju, u

Gornjodemerskoj ulici, između kućnog broje 28 (Šavorić) i kleti Cinkuš. U podnožju betonskog križa zapisano je ovo: „Bogu i čovjeku podigoše ovaj spomen 1907. godine - Ljudevit Bedek, Pavao Čakanić, Vjekoslav Keblar, Izidor Kos, Josip Kos, Mijo Lukšić, Janko Majdak, Mato Mateša, Pavao Mateša, Vid Plavec. Župljani iz sela Demerja rađeci u Americi.”

II. KRIŽ

Drugi križ po starosti je u Ježdovcu. Za taj križ nema pismenog podatka, ali po sjećanju živih župljana, prvo raspelo je bilo postavljeno 1932. godine. Nakon Drugog svjetskog rata, truli dio križa je bio otpiljen i stavljeno je zdravo drvo. U korizmi 1988. godine, raspelo su obnovili sami župljani iz Ježdovca. Izbetonirali su postolje za željeznu ogradu. U župnoj spomenici zapisane su i ove riječi: „Za svaku pohvalu.” Ove godine 2014., naš župljanin Dragutin Korade iz Ježdovca, po zanimanju stolar, izradio je prekrasni novi drveni križ i zamijenio ga sa starim i posve trulim. Za njegov rad se također može kazati: „Za svaku pohvalu.” U nedjelju 23. ožujka 2014. god., župnik Pavlović je blagoslovio novi križ i od tog križa započela je pobožnost križnog puta po naselju Ježdovec.

III. KRIŽ

Ovaj se križ nalazi u Gornjem Stupniku, u Gornjostupničkoj ulici, na zemljištu Mire i Josipa Kobasa. Postoji slična povijest triju križeva iz Stupnika. Naime, sva tri križa su postojala još prije Drugog svjetskog rata, ali su za vrijeme rata bili zapušteni. Nakon rata, po naredbi komunista, bili su maknuti. Ovaj dotični križ bio je na pašnja-

ku, gmajni i za vrijeme rata jako zapušten. Oko godine 1955., križ je po noći bio prenesen s pašnjaka na suprotnu stranu ceste, na zemljište Mire i Josipa Kobasa. Glavni akteri prenašanja križa bili su Blaž Domović i Mira Kobas. Za to „zlo djelo“, Blaž Domović je bio nekoliko dana u zatvoru. Kada se slegla prašina oko tog križa, izbetoniran je okvir za križ, a Josip Križanac, brat gospođe Barbare Domović, iz župe Sv. Klare, izradio je novi drveni križ. Kako je s vremenom drvo križa istrunulo, godine 1988. podignut je novi križ. Obitelj Poljak iz susjedstva darovala je drvo iz kojega su bila izrađena dva križa. Križeve je izradio majstor Alojz Fabijanić. Sve pripreme za postavljanje križa izveli su Stjepan Domović, Dragutin Iviček, Zvonimir Tumbri, Ivka Tkalčić i Barbara Domović.

IV. KRIŽ

Taj se križ nalazi u Donjem Stupniku, u ulici S. Benedikta i na početku Donjostupničke ulice. Ovaj je križ bio postavljen 1988. god., kao i onaj u Gornjem Stupniku, i to na mjestu gdje je bio i onaj prije Drugog svjetskog rata. Križ je nestao, a na tom mjestu narastao je veliki grm jorgovana. Drvo za ovaj križ je bio dar obitelji Poljak, a izrada je bila djelo majstora Alojza Fabijanića. Kupljeni su metalni odljevi korpusa za ovaj i onaj križ u Gornjem Stupniku. Tako je ovdje, nakon 40 godina, opet bio postavljen križ.

V. KRIŽ

Ovaj križ, koji se nalazi na izlazu Gorenske ulice na Gornjostupničku, imao je također burnu pretpovijest. Na tom je mje-

stu, prije Drugog svjetskog rata, bio križ. Po naredbi komunističke vlasti, križ je bio uklonjen. Na njegovu je mjestu bio podignut spomenik palim borcima. Jedne se noći u taj spomenik zaleto automobil i srušio ga. Dugo je vremena srušeni spomenik ležao na tom mjestu. Na inicijativu gospodina Zvonka Žalca, postavljen je novi križ 1995. godine. Ovaj je križ blagoslovljen 14. rujna 1995. god., na blagdan Uzvišenja Svetoga Križa. Inicijator je bio, ujedno, i financijer ovog djela.

VI. KRIŽ

Ovaj se križ nalazi u Kovačičkom. Tu, gdje se sada nalazi ovaj križ, prije nije bilo nikakvog križa. Ideja o križu u Kovačičkom potekla je od gospodina Juraja Lukšića iz Kovačičkog br. 22. On je kod svoje kuće od bijelog betona izbetonirao križ, koji je kasnije bio prenesen na sadašnje postojeće mjesto. Inicijativa je počela 2002. godine, a završetak i blagoslov bio je 2004. godine, kada je bila i prva pobožnost križnoga puta po naseljima naše župe. Najprije je bio obavljen blagoslov križa, a onda izmoljena i postaja križnoga puta.

VII. KRIŽ

Nedaleko od Kovačičkog, rodila se još jedna ideja o novom križu i to u Gornjem Stupniku, na početku Verničke ulice. Idejni začetnici su bili Marija Novosel, Vernička br. 13 i Branko Šporiš, Vernička br. 1. Oni su također željeli da početak njihove ulice bude označen Križem našega Spasitelja Isusa Krista. Kako reče gospođa Novosel, nisu željeli da njihov križ bude od betona kao onaj u Kovačičkom, već da bude

od drveta kao što je bio i Isusov. Blagoslov ovog križa bio je na svetkovinu Sveta Tri Kralja 2005. god., jer je tada u toj ulici bio i blagoslov obitelji. Križ je bio završen krajem 2004. god.

VIII. KRIŽ

Taj se križ nalazi u Stupničkom Obrežu, u Stupničkoobreškoj ulici i na početku ul. Cigulici. Ovaj je križ izradio njegov idejni začetnik, gospodin Mladen Sirovina. Kako sam reče, obavljajući pobožnost križnog puta po naseljima, došla mu je ideja o novom križu blizu njegove kuće. Tako je 2006. godine ostvarena ideja o križu na početku njegove ulice. U Korizmi 2006. godine, prilikom pobožnosti križnoga puta, križ je bio blagoslovljen i kod njega je već tada izmoljena jedna od postaja križnoga puta.

IX. KRIŽ

Već četvrtu godinu za redom i evo opet novog križa. Novi križ je izrađen u Ježdovcu, u ulici Keseri br. 4, pred kućom obitelji Tadić. Na blagdan sv. Ilije, 20. srpnja 2007., bio je blagoslov novog križa. Mate i Ilija Tadić podigli su zavjetni križ i tako izvršili zavjet svoga djeda Ilije, koji se još 1945. god. zavjetovao da će podići križ ili kapelicu na svome imanju ako ostane živ nakon preplivavanja rijeke Kupe u bijegu pred neprijateljem.

Čitajući o križevima na području naše župe, možda će se opet u nekome od naših župljana roditi ideja o novom križu. Bilo bi pohvalno da to bude u Lučkom ili u Hrv. Leskovcu. Zašto baš tu?

ŽUPNE OBAVIJESTI

SVETE MISE:

Župna crkva u Lučkom:

- Svete mise nedjeljom i blagdanom: 7:30, 9:15, 10:45 te u 19:00 sati, a radnim danom u 18:30 sati.

Samostan sestara karmelićanki

BSI-Hrvatski Leskovac:

- Sveta misa nedjeljom 9:00 sati, a radnim danom u 7:00 sati.

RADNO VRIJEME ŽUPNOG UREDA:

Župni ured radi ponedjeljkom, srijedom i petkom od 8:00 do 9:00 sati, a poslije podne u iste dane od 19:00 do 20:00 sati. Subotom župni ured radi od 8:00 do 9:00 sati.

CENAKULUM:

Molitveni susret je svake srijede od 19:00 do 20:00 sati.

KLANJANJE:

Jednosatno klanjanje pred Presvetim svakog 9. u mjesecu nakon večernje svete mise.

ŽUPNI CARITAS:

Radi srijedom prije podne od 9:00-10:00 sati, a poslijepodne od 17:30-18:30 sati.

MOLITVENI SUSRETI:

Molitveni susreti ZKL-a svakog trećeg utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI u 20:00 sati.

Molitveno čitanje Svetog Pisma - Lectio divina – svakog prvog utorka u mjesecu u samostanu s. karmelićanki BSI u 20:00 sati.

ZAJEDNICA MLADIH

Nedjeljom u 20:15 sati u samostanu karmelićanki BSI

ŽUPNI ZBOROVI:

Probe za naše zborove su prema sljedećem rasporedu:

- Dječji zbor „Ivanovi Anđeli“ petkom od 19:15 - 20:15 sati;
- Zbor mladih „Allegro“ ponedjeljkom i petkom od 20:30 sati i nedjeljom od 18:15 - 19:00 sati;
- Župni mješoviti zbor utorkom od 19:15 - 20:45 sati;
- Zbor HKZ „MI-tamburica“ srijedom u 20:00 sati;
- Mješoviti zbor u Hrv. Leskovcu srijedom u 20:00 sati;
- VIS „Karmel“ nedjeljom od 18:30 - 20:00 sati.

ŽUPNA STATISTIKA ZA 2014. GOD.

KRŠTENIH	126
PRVOPRIČESNIKA	113
POTVRĐENIKA	131
VJENČANIH	30
UMRLIH	103

RJEŠENJA S 52. STR.

BOŽIĆ, RJEŠENJE PJESME: RADUJTE SE NARODI, KAD ČUJETE GLAS. DA SVACINERODI, U BLAZENI ČAS.

ZAHVALE

- ZAHVALA SVIMA ONIMA KOJI SVOJIM DJELOVANJEM POMAŽU U RADU ŽUPE I AKTIVNO SUDJELUJU U ŽUPNOJ ZAJEDNICI.
- POSEBNA ZAHVALA TVRTCI **KERSCHOFFSET D.O.O.**, **PODUZEĆE ZA GRAFIČKU DJELATNOST I NAKLADNIŠTVO; KOJA POMAŽE DA BRAZDA UGLEDA SVJETLO DANA.**

RASPORED BLAGOSLOVA OBITELJI

DATUM	ULICA
PETAK 26.12.	Leskovački brijeg, Kostanjevačka, Stajnička, Krasnička, Tratinska, Molbička, Podokička; Lučko i Starča
SUBOTA 27.12.	Mladinska, Skradnička, Stara cesta, Mejna, 15. travnja 1944.; Puškarićeva i Lučki odvojak kod Puškarićeve
NEDJELJA 28.12.	Biljanska, Tvornička, Nedeljska, Novi Put, Gajić; Hrastovička, Lasinjska, Parkanj, Bugarova
PONEDJELJAK 29.12.	Bedekova; Hrvatskoselska, Hojnikova, Delićeve, Zgrabljiceva
UTORAK 30.12.	Markulinka, Graševačka, Zelena, Povrtlarska, Uska; Dolenica, Ivički, Rožmanka
SRIJEDA 31.12.	Zastavnice, Travarsko; Gaj, Kanalska, Karlovačka, Poljski put, Bedekova, Ventilatorska
PETAK 2.1.	Travarski odv., Kalinovo, Ivančica, Potočna, Povrtnica, Jezeranska-pola ulice Vrbice, Vrbice I.,II.,III.,V., Borovik, Unčanska, Lučki odv., Predanić
SUBOTA 3.1.	Jezeranska-nastavak, Pilinka, Pavlovačka; Ježdovečka, Prkanj, Kušnjajići, Ježdovački odv., Studeni I.,II.
NEDJELJA 4.1.	Ciglarska, Krška, Ribarska; Vukasí, Biškupići, Keseri, Vokovička, Mikulini, Racka
PONEDJELJAK 5.1.	Pružna, Prečna, Bedeki, Gornjodemerska, Demerje ul.; Stupnički Obrež (sve ulice), Gorenska, Široka, Trdakova, Žitarka
UTORAK 6.1.	Cvetki, Štuk, Ivički, Majdaki Kosi, Mokrice, D. Mateše; Gornjostupnička, Gornjostupnički odv., Gradek, Prudnice, Kratka
SRIJEDA 7.1.	Demerska, Klanjec, J. Lončića, Kruglica, Maljugi; Domovićeva, Kobasi, Lopuhi, Kovačićko, Trgovenska, Horvatinci, D. Novaka, Selište, Voćarska, Lipovac
ČETVRTAK 8.1.	G. Šivaka, Drežnik; Pavlovička, Cvjetna, Vernička, Majdačka, Domovićev brijeg, Jugova
PETAK 9.1.	Sv. Benedikta, Runtasi, Sv. Benedikta odv., Medcestami, Katrići, Katrićeki, Sv. Florijan, Meglajci, Kračnica; Štefanjska, Drobilina, Drobilina I. i II. odv., Topoljska
SUBOTA 10.1.	Donjostupnička, Japjeci, Ograjska, Gospodarska, Žužići, Žužići I. i II. odv.
NEDJELJA 11.1.	Božići, Božići I. i II. odv.

IZ MALE SOBE...

Polako se megla
spušta na selo,
a baka još drva
spravla u kut.
Živad kaj beži
starost nemre da lovi,
djed čašom Pozdravlja
nek sretan im put!

A mati pri ognju
ćači mlince pripravlja
i braceka malog
na počinak lak.

Budna pred kipom,
noć ovu pozdravlja
što rodi se Isus
za ljudski spas

.....
V hiži ja spremam
najlepšu zipku
da Isusa malog
v škripeću stavim.
I srčeško svoje
v jasle mu bacim
kad igračke nimam,
pri hiži je ni.

Svu svoju hrabrost
i nadu što imam
od cijelog ću bića
Tebi, dijete, da dam.
Radosno Hvala,
maleno dijete,
od srca mog Doma
na koljenima...

I opet kad dođu
teški ti dani
i Pravom se putu ne nazire trag,
Malog Isusa, Kralja,
cijelo srce nek nosi.
Zbog svih mojih želja,
Ti budi mi blag.

Daniyel Matešić

Brazda

